

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/ València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any X N.º 487

Setmana del 22 al 28
de gener del 1989

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Hem caigut tan avall
que, en aquests
temps, és obligació de
tota persona
intel·ligent, el
defensar allò que és
obvi."

George Orwell

Mossèn Joan E. Jarque, restablert

La Fundació Catalunya Cristiana, el setmanari "CATALUNYA CRISTIANA" i l'Associació d'Amics de C.C., regraden cordialment a totes les Entitats i persones que s'han interessat per la salut del nostre President i Director, Dr. Joan E. Jarque i Jutglar. Al mateix temps tenim el goig d'assabentar-vos de la seva ràpida millora vers un prompte i total restabliment.

L'objectiu cabdal de l'Octavari d'Oració per a la unitat de les Esglésies cristianes:

Pregar per la unitat

Estem en ple Octavari d'Oració per a la unitat de les Esglésies cristianes. Cada comunitat i cada cristià sap fins a quin punt sent en l'entranya de la seva fe, el dolor de l'esquinçament de la unitat, de la comunió, de la germanor entre aquells que confessem que Jesús és el Senyor. Quan un fet humà s'endinsa en segles d'història, no és fàcil trobar-ne, avui per demà, una nova expressió. Tanmateix tot creient cristià sap que el seu propi "misteri cristià" i el "misteri de la comunitat eclesial", són do i fruit de l'Esperit. I és la fe en el mateix Déu i Pare, en el mateix Senyor i en el mateix Esperit que ens urgeix a agermanar-nos en un sol Poble de Déu. Aquests dies de pregària "comuna" són un espai privilegiat per conscienciar-nos de la importància radical i transcendent d'allò que ens uneix; i que allò que ens separa, posades respectuosament en comú les discrepàncies, podria ser absorbit per la força centrípete del nucli de la fe.

AFINANT

La "Síndrome d'Erasme"

No es tracta pas d'un nou virus de la grip, sinó d'un fenomen que es va donar en l'Església, en temps de la Reforma, i que avui s'ha repetit... o quasi.

Erasme de Rotterdam es va fer un tip de blasmar l'Església del seu temps. Li retreia una colla de defectes que ell considerava "intolerables": la incultura, l'abandó de la saviesa clàssica, etc. Varen ser molts —massa!— els qui amb aquelles crítiques se'ls va escalfar el cap, i en varen treure la conclusió que calia abandonar aquella Església que, un savi de la talla d'Erasme, trobava tan criticable. Tanmateix, Erasme no va arribar mai a aquesta conclusió. Ell va poder restar fidel a l'Església que criticava. Els seus "fans" —que diríem ara— no varen poder... I, més tard, es queixaren amargament que, l'humanista de Rotterdam no els seguis fins al cisme on havien anat a parar.

Avui hi ha qui considera "intolerables" altres defectes en els quals el Renaixement ni hi pensava i aneu a endevinar què en diran els del segle vinent!... També avui tenim els nostres Erasmes que, com ell, "denuncien" coratjosament allò que ells troben "intolerable". I, com ell, probablement també tindran l'enteresa d'esperit de no abandonar l'Església. ¿S'adonen, però, que altres sí que l'abandonen, empesos per ells, i que, un dia, també hauran d'aguantar el blasme d'haver deixat sols els seus "deixebles" en l'esllavissada?

J.E.J.

Aquest diumenge, Jornada Pro Infància Missionera

Aquest diumenge es farà una col·lecta a les esglésies de Catalunya per tal de poder ajudar econòmicament a les despeses de l'Obra Pontifícia de la Infància Missionera. Aquesta obra ret un servei a les esglésies locals per tal d'ajudar els educadors a despertar progressivament en els nens una consciència missionera universal i guiar-los cap a una comunió espiritual i material amb els nens de les regions i de les esglésies més pobres econòmicament, segons que es desprèn dels Estatuts.

Des dels seus orígens, l'Obra Pontifícia de la Infància Missionera ha contribuït en gran manera al naixement de vocacions missioneres.

ACTIVITATS DE "L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

de l'10 de març al 19 de març del 1989

*Visitant tots els llocs bíblics,
de la Judea fins a la Galilea*

A la Judea - Jerusalem: Getsemaní,
Sant Sepulcre, Calvari, Cenacle, etc.
Betlem: Camp dels Pastors,
Gruta del Naixement, etc.
Ain-Karem. Jericó. Mar Morta.
Qumran. etc.

A la Galilea - Natzalet: Gruta de l'Encarnació,
casa de la Mare de Déu, etc.
Mont Tabor. Canà. Cafarnaüm.
Llac de Tiberíades. etc...

CALENDARI CATALUNYA CRISTIANA 1989

Tamany 21 x 43 cms., Preu 350 ptes.

TAMBÉ:

El Díptic del Mil·lenari
La imatge de la Mare de Déu "Benaurada"
Medalla magnètica pel cotxe

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms
Domicili Població DP

Desitja adquirir:

Quantitat

☐	Calendari Catalunya Cristiana.
Preu: 350 ptes.	☐
☐	Díptic del Mil·lenari.
Preu: 12 Ptes. unitat/1.100 Ptes. el centenar.	☐
☐	La imatge de la Mare de Déu "Benaurada".
Terracota policromada original de "Petites Soeurs de Bethlem".
Preu: 12.500 Ptes.	☐
☐	Medalla magnètica original de "Petites Soeurs de Bethlem".
Preu: 850 Ptes.	☐

Marqui amb una creu, si desitja que les hi enviem per reembossament, ☐ taló ☐ més despeses de tramesa.

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA". Plaça Urquinaona, 11, 3a. A. 08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

"L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" CONTRIBUEIX
ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER
CATALUNYA CRISTIANA

PER A INFORMACIÓ:

Plaça Urquinaona, 11 - 3a A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

COM FER-SE AMIC DE

**Catalunya
Cristiana?**

L'INFORMAREM AL
TELÈFON 301 37 18

EDITORIAL

Feliçment, la pastoral juvenil és actualitat. Les últimes jornades de delegats i consiliaris de joventut de Catalunya i Balears han assolit força ressonància pública i, a Barcelona, aquest tema de la joventut fins i tot ha estat declarat objectiu diocesà prioritari de l'any que comença. Algú, ja se sap, podria maliciar que si tant se'n parla és que n'anem mancats... Però, fins i tot així, bé caldria reconèixer que una mancança assumida conscientment ja s'encamina cap a la seva superació, ni que sigui a llarg termini.

Amb la pastoral de la joventut passa, entre nosaltres, un fenomen curiós: és un camp que esdevé tens i, segons com, polèmic, més fàcilment que d'altres. Semblaria que si parlar de joventut és parlar d'espontaneïtat, de relativització dels formulismes, d'un ambient en el qual es fa servir un llenguatge directe i es vesteix funcionalment, aquell estil també hauria de traspuar en la pastoral d'aquest medi. Però no és ben bé així. La mateixa "Proposta de pastoral de joventut de Catalunya i Balears", proclamada a Lleida en l'Aplec de l'Esperit de 1988, admirable pel seu contingut i per la unanimitat aconseguida pels seus signants, té un redactat dens, marcadament adoctrinador, travessat de matisacions. Això, probablement, s'explica per l'esforç de síntesi, sempre difícil, però també per aquest clima de tensió que assenyallem.

Conviendria molt, si aspirem a una pastoral de joventut amb incidència real sobre la massa dels joves d'avui, introduir-hi factors de distensió. Com aconseguir-ho?

En primer lloc, mirant. Mirant amplament i, passeu-nos el grafisme, sense ulleres de color. De la clàssica trilogia jocista "veure-jutjar-actuar" avui n'hauriem de privilegiar el primer punt, indispensable. I no hi veuen, o no hi veuen prou, aquells que ja porten, d'entrada, el judici o l'anàlisi fets. Aleshores passa allò tan grotesc que s'organitza una competència ferotge entre respostes... sense fer prou atenció a la pregunta: O allò tan denostat de certs serveis públics de mede-

Per una pastoral juvenil oberta

cina que recreen les pastilles abans que el malalt hagi tingut temps d'explicar-se. Tot i que ara, i això ningú no ho negaria, som en un moment de canvi radical, particularment notable en el món juvenil, en el camp pastoral sovintegen les polèmiques entre persones molt segures del seu sistema. Qui sent, avui, aquell impuls que portà, els anys 30, mossèn Albert Bonet a fer "un viatge de cara als joves"? Més aviat advertim una recelosa prevenció cada vegada que arriba una forma pastoral nova, acompanyada d'un curiós proteccionisme que voldria exigir de la jerarquia el manteniment d'una duana pastoral rígida.

Una mirada oberta deixa veure avui una realitat no solament plural sinó també contradictòria: secularisme i proliferació de sectes pseudo-religioses... innovació en unes coses i represa conservadora en altres... permissivitat moral i una certa sensibilitat contemplativa... sintonització amb les grans causes humanitàries i refús d'allistar-se a les institucions... De tot això i molt més hi ha en els joves d'avui. La resposta educativa i evangelitzadora que haurà de transformar aquesta realitat a partir d'ella, haurà de ser també, lògicament, diversa. Mai no ens ha de doldre que un altre trobi la manera de connectar evangelitzadorament amb aquells als quals nosaltres no arribem. Al capdavant, som tots tan limitats en els fets... Ens cal, encara, aprendre dels altres i enriquir amb les seves troballes el nostre treball.

En la ja esmentada "Proposta de pastoral de joventut de Catalunya i Balears", al costat de moltes —pel nostre gust, massa— afirmacions de principis, s'hi nota també que els seus

autors han mirat amb amplitud i objectivitat la realitat dels joves. En el segon dels seus tres punts bàsics, comproven l'existència d'un ampli sector general de joventut i de tres medis sociològics, l'estudiantil, l'obrer, i el rural. Aquests medis serien el camp dels moviments especialitzats, mentre en el sector general s'hi mourien altres moviments, associacions i serveis. En l'ambient actual és una certa novetat que es prenguin en consideració aquest "sector general". Ara fa trenta anys, es va haver de lluitar molt perquè l'acció catòlica general que detentava el monopoli oficial de la pastoral juvenil, fes pas a les especialitzacions. Això passava en un moment en què el sentiment de classe era una realitat viva i conflictiva. Malgrat això, ningú no pretenia que l'acció catòlica general desaparegués: n'hi havia prou amb què deixés de tenir l'exclusiva. Però va desaparèixer, i ara que la societat tendeix molt menys al classisme, nosaltres, paradoxalment, només tenim moviments especialitzats. És lògic que el "sector general" reclami de nou la nostra atenció.

Estem convençuts que en el futur unes noves formes d'apostolat juvenil no especialitzat poden respondre amb eficàcia a les necessitats de l'evangelització dels joves d'avui. I que la parròquia, allà on sigui viva i acollidora, hi pot jugar un gran paper. Ja apunten iniciatives en aquest sentit. Ara bé, tot el que es faci en aquesta direcció, haurà de ser complementari, no contradictori, dels moviments especialitzats. Aquests han estat una realitat molt important, una fita difícil, ja aconseguida i consolidada. Més encara, el seu missatge fonamental ha esdevingut patrimoni comú de la pastoral i és irrenunciable. Com a l'acció catòlica general ahir, tampoc als moviments especialitzats avui ningú no els demana que deixin de treballar, sinó simplement que acceptin de ser complementats amb altres formes d'acció. En la mesura que la tan repetida "Proposta pastoral" sigui acceptada, això, a hores d'ara, ja és en vies de fer-se realitat.

La bona conducció

Joseph Rozier
Bisbe de Poitiers

niment dels casos, l'argumentació que es posa en pràctica, les propostes que es formulen, especialment en direcció als joves. És aquí on sorgeixen riscos greus de confusió, d'errors, carregats d'efectes perversos.

Una manera d'abordar la qüestió en aquesta perspectiva, ¿no seria enfocar-ho a través de l'angle de la "bona conducció"? Expliquem-nos.

És ben conegut el drama permanent que constitueixen els accidents de carretera. Per posar re-

mei a la situació, hom no s'ha pas acontentat, segons sembla, cercant la manera de reforçar o multiplicar els dispositius mirant de prevenir els xocs. ¿Hom haurà imaginat solament perfeccionar els para-xocs, reforçar les carrosseries, o estretyar els cinturons de seguretat? S'imposa el bon sentit. És sobre les causes que cal actuar: l'excés de velocitat, les imprudències, l'alcoholisme, les pirateries de circulació, etc. Aquest no és un problema d'atenuar la col·lisió, sinó que és un problema de conducta a suscitar... de bona conducció... Això reclama tot un esforç de prevenció. És, per altra banda, tot el camp que justament

s'anomena "la prevenció en carretera".

No serà aquesta estratègia —o millor dit, pedagogia— la que convé aplicar en aquest altre terreny que és l'exercici de la sexualitat? Sabem que la SIDA es transmet per altres vies a més de les relacions sexuals (transfusions, punxades de droga, embarassos, hemofília). Però pel que fa referència al camp de la sexualitat, és ben clar que aquesta malaltia té molt a veure amb un desordre de comportament. Aleshores per posar-hi remei cal harmonitzar mitjans adequats. Recomanar preservatius en el camp de la sexualitat és com preocupar-se pels para-xocs o els cinturons de seguretat en la circulació. El problema no és pas a

(passa a la pàg. 5)

Enfront els problemes que planteja la SIDA, i a propòsit de les mesures que preconitzen els poders públics i les reaccions que expressa l'episcopat, tot s'esdevé com si es lliurés una nova batalla entre l'Església i la societat. Es juga fort. Es denuncia la intrusió de l'Església en un camp estrany a la seva competència, de la seva pretensió de fer pressió sobre les consciències, sobre el poder econòmic... i polític. Els arguments, les polèmiques, retornen com si fóssim en altres temps.

El moviment de publicitat i d'opinió pública que s'ha desencadenat al voltant dels preservatius, provoca la barreja de qüestions i situacions que són diferents i irreductibles l'una a l'altra. L'expansió de l'epidèmia de la SIDA dicta uns deures. El deure en el pla de la societat de prendre en considera-

ció i d'acollir els malalts o les persones exposades al contagi sense cap mena d'exclusió social. El deure de les parelles afectades, en les seves relacions conjugals, d'usar els mitjans que proposa la medicina per tal d'evitar els riscos de contaminació sota l'aspecte de contagi entre les persones i la transmissió per via de generació. El deure de cadascú de ser conscient d'aquesta situació crítica i solidària en l'esforç que reclama. Hi ha en aquest camp no solament una reacció de defensa per adoptar, sinó un deure de consciència, per complir.

Resta veure com juga, en aquest esforç de sensibilització, el discer-

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director:
Francesc Malgosa i Riera

Edita:
Fundació Catalunya Cristiana

Gerent:
Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny:
Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels
C/. València, 244, 2on.
Tels.: 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiograf, S.A.L.
Ptge. Valeri Serra, 30
Tels.: 254 / 16 30 - 17 77
Barcelona
D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

RESPIR

INSINUAR SENSE ACUSAR

Es comença fent l'elogi d'una persona, un elogi solemne i tot, per no dir exagerat; s'acaba amb un: "però..." que obre el camí a totes les males suposicions. Qui obra així, no acusa, només fa que els altres malpensin. I juga amb avantatge: la fantasia desvetllada no té els límits que hauria tingut l'acusació; qui acusa, ha de presentar proves, mentre que les sospites no en necessiten; si acuses sense proves, et poden posar una querella, però les suposicions no són querellables. Tot ha vingut d'un: "però..." assaï, dit a temps i amb l'entonació que li escau i acompanyat d'un somriure d'aquells que no haurien de florir mai en cap llavi. És més fàcil fer entrar el dubte que fer creure la mentida; resulta més eficaç insinuar que afirmar; i pot ser molt més maligne.

MIQUEL ESTRADÉ

El ministre italià de Sanitat, Carlo Donat-Cattien ha tingut la "barra" de recomanar públicament la castedat i el retorn a la vida de família com a mesura preventiva contra la SIDA. No cal dir les rèpliques airades que han sorgit arreu, de part dels defensors de les mesures "profilàctiques", arribant fins a la suprema "delicadesa" d'al·ludir als 75 anys d'edat del ministre com a explicació de la seva postura.

L'episodi, però, no deixa de fer reflexionar. Tots els qui intentem mantenir un criteri inspirat en la fe cristiana, ben segur que fem costat, o com a mínim comprenem, les raons del ministre. Ara, davant de la interpretació hedonista de l'existència, tan generalitzada i acceptada en el nostre món, ¿quins serien els nostres arguments en un debat públic o privat sobre el tema? ¿Com podríem justificar en el món d'avui el valor intrínsec de la castedat sense haver de recórrer a apriorismes ètics?

Convèncer els nostres contemporanis que la castedat és una virtut i no una simple inhibició, és tasca gegantina, sens dubte. Però, potser no és tan difícil descobrir les esclètxes per on fa aigües el vaixell de l'hedonisme, malgrat la seva fermesa aparent. I una d'aquestes esclètxes és el seu tractament del dolor. L'home hedonista podrà ser capaç, individualment de suportar el dolor amb resignació estoica, però es troba incapacitat radicalment per trobar-li un sentit en el context global de l'existència. A tot allargar, el considera un absurd que cal viure de la forma menys absurda possible.

La castedat qüestionada

JORDI BASSAS i RIBALTA

Quan el "principi del plaer" (per dir-ho en termes freudians) deixa sense sentit la realitat universal del dolor, com a mínim cal qüestionar la seva validesa. I, si tenim en compte que una de les experiències elementals de tot ésser viu —des del protozou fins al vertebrat superior— és que el plaer no és mai gratuït, és ben lícit considerar el dolor com el preu que ha de satisfer tot ésser viu pel quantum de plaer que gaudeix en un moment determinat.

La naturalesa d'aquest dolor, llavors, s'ha d'entendre com la taxa d'activitat útil que l'espècie reclama de l'individu. I en el cas particular del sexe, aquesta activitat útil es concretarà en la generació i educació dels nous membres, i per les "despeses de manteniment" de l'estructura, la família, que és l'única capacitat d'establir el màxim de garanties perquè la relació transaccional entre plaer i dolor sigui el més fecund i el menys traumàtic possible. En aquesta definició purament economicista, el lector eixerit pot fer-hi la lectura que cregui més adequada.

Fixem-nos que el tema de la castedat apareix aquí, no pas com un concepte inhibitor, sinó com a força reguladora i dinamitzant. La castedat no vol dir rebuig del plaer, sinó donar al plaer un valor no absolut, sinó relacional. D'antuvi, doncs, la castedat voldrà dir tenir ben clara la dependència del plaer respecte dels imperatius de l'espècie —que, a nivell humà, és el cos social. Així, per exemple, la castedat matrimonial, no es definirà tant per una estricta regulació de les relacions íntimes entre la parella, com per la consciència ben lúcida que el plaer que mútuament es donen és justament allò que gratifica els múltiples sacrificis i renunciaments que la vida matrimonial i familiar comporta, vulgues que no.

En aquest sentit, les afirmacions del criticat ministre italià entren dintre dels postulats més dignes de la bioètica. Ningú no podrà negar que el flagell de la SIDA s'ha pogut expandir arreu per causa de la promiscuïtat resultant d'una mutació en els codis de comportament. Per això, en comptes de caure en el cinisme de lamentar el retorn a pautes de comportament "conservador" en matèria sexual, caldria més aviat investigar, amb criteris objectius i exempts de prejudicis, per quines causes biològiques la promiscuïtat sexual predisposa a contraure unes malalties que es poden evitar amb conductes de moralitat "tradicional". El rebuig sistemàtic de les investigacions en aquest camí, i la limitació a les estrictes mesures profilàctiques, no sols és la tàctica de l'estruc, sinó que aixeca la sospita raonable d'un joc brut en la manipulació d'aquest tema per part dels mitjans de comunicació.

Hi ha un text de fra Luís de Granada que em plauria que restés ben gravat en l'ànima dels meus lectors. Deia el famós dominic que els homes havíem de tenir "per a Déu un cor de fills, per als homes un cor de mare, i per a nosaltres mateixos un cor de jutge".

Important consell que els homes solem complir... al revés: tenint per a Déu un cor de súbdits llunyans, per als altres un cor de jutge, i per a nosaltres mateixos un cor de marassa que tot ho perdona. I potser per això funcionem tan mediocrement el món on vivim.

Tenir per a Déu un cor llunyà, és no haver-se assabentat de res de la vida religiosa. Déu és pare o és un ídol. I resulta que molts de nosaltres s'han fabricat una visió idolàtrica de Déu a qui veuen o amb por, perquè se l'imaginem

més jutge que pare, o amb interès, com si fos algú a qui cal ensibornar amb afalacs perquè sense, no ens voldria. Però és que resulta que Déu és Pare. Cosa que no vol pas dir que no sigui "també" exigent (perquè un bon pare ho és), però si afegeix que és abans de tot Pare, és a dir: estimulador, amic des de les entranyes, generós i obert sempre al perdó i la misericòrdia.

Però encara ho fem pitjor amb els nostres germans els homes als quals contemplem amb la carabina de la crítica ben muntada, disposats sempre a veure els seus defectes i mai les seves virtuts. I som no solament jutges, sinó jut-

Els tres cors

J.L. MARTIN DESCALZO

ges especialment severos, més amics d'aplicar fredament la llei (la dels nostres punts de vista personals) que de mirar d'entendre'ls i comprendre'ls. ¡Amb quina estranya duresa parlem els uns dels altres! I allò que crida l'atenció és que ningú no ens ha nomenat jutges de ningú, però nosaltres ens autoatribuim aquesta funció i freqüentment ja tenim dictada la nostra sentència (condemnària) fins i tot abans d'escoltar-los. Si a dalt ens jutgen amb la mesura amb la qual nosaltres jutgem... estarem ben lluitos!

En canvi, i que magnànims som quan es tracta de disculpar les nostres falles. Es estranya la vegada que no ens absolem en el tribunal del nostre cor, deixant l'exigència pels altres. Fins i tot en els nostres errors més evidents sempre trobem muntanyes d'atenuants, d'eximents, de disculpes justificatòries. Que bons nois semblen en el mirall de les nostres consciències degudament maquillades! Quina capacitat tenim d'enganyar-nos a nosaltres mateixos!

Caldria canviar en el repartiment de cors seguint el consell de fra Luís de Granada. N'hi hauria prou amb això per canviar el món.

Volent Déu com a fills canviàriem la por per l'afany de fer-lo feliç. I aquest afany no debilitaria la religió, perquè l'amor sempre serà més obligant que la por.

I n'hi hauria prou sentint-nos mares dels altres per lliurar-nos apassionadament a ajudar-los; comprenent-los, els estimàriem en lloc de condemnar-los amb el llamp de les nostres condemnes. I ells, en saber-se i sentir-se estimats, serien, amb poc més, millors.

I si fóssim per a nosaltres mateixos un jutge exigent, no aclaparador, però sí algú que assenyalava sense temors els camins retorçats del nostre interior, que difícil ens seria adormir-nos en els coixins de la nostra comoditat!

Ja ho sabeu, amics: durant l'any que ara comença cal posar en el seu lloc els nostres tres cors.

ARA MATEIX

M'agradaria de saber fer crítica, en aquest comentari, com qui fa autocrítica. Perquè, si bé els dos temes a què faré referència no són, òbviament, responsabilitat meua sinó d'altri, té poca importància que n'hagin estat protagonistes aquest, aquell o el de més enllà. Són cosa del país, del nostre, i de la nostra Església. De tots nosaltres, per tant. I són, en si mateixos, fets petits. Però són també fets perillosos. No convé que creixin ni es multipliquin, no fos cas que provoquessin una revifalla dels nostres dimoniets casolans, d'antic solatge i d'efectes imprevisibles.

1. Per què han estat tan desafortunades algunes —la majoria— de les crítiques adverses al recent pelegrinatge a Roma, amb motiu del mil·lenari de Catalunya? No em queixo ni de la discrepància ni de l'exposició de criteris contraris, sinó de la desmesura. S'ha utilitzat la vella tàctica de desacreditar a base de col·locar etiquetes sense el més mínim rigor conceptual: restauracionisme, nacionalcatolicisme, triomfalisme, olor de cera, exclusivisme, politització... Fullejant ara el recull de premsa de la peregrinació —amb una gran majoria de textos favorables, és clar, o, almenys, objectius— m'adono que la desmesura en els atacs té una doble procedència: una certa esquerda civil, i un cert progressisme eclesial. Doncs bé, ni un dels escrits ni dels actes, ni de les al·locucions, del

Dimoniets casolans

J. CARRERA PLANAS

pelegrinatge ha menyspreat cap d'aquests dos sectors. Ni mai "Catalunya Cristiana", en l'exposició a què té dret del seu pensament, ha parlat d'ells en aquest to, ni de lluny. Sovint ha informat de les seves activitats. On és la tolerància i on la intolerància? Dol, sobretot, que persones que, pensant amb el seu cap, haurien tingut una reacció, n'hagin tinguda una altra pel temor de ser etiquetats... Afortunadament, res d'això no ha aconseguit de desanimar els milers de participants en el pelegrinatge, que en parlen com d'una experiència inoblidable. Però ens cal adonar-nos que, sense respecte mutu, la discrepància legítima pot esdevenir divisió.

2. Moltes persones m'han preguntat i em pregunten encara: què passa amb el bisbe de Màlaga? Quins conflictes té amb el Papa? La causa d'aquesta perplexitat ja és coneguda: la premsa —i em refereixo a premsa habitualment seriosa— va fer una mala passada al bisbe Buxarrais. Aquest, en un moment de la llarga i magnífica conferència que adreçà als preveres de Barcelona, el passat dia 2, parlà, —amb notable finor d'esperit, per cert—, de la pobresa evangèlica. Com un exemple confidencial, àdhuc baixant una mica el to de la veu, observà que, a vegades, la pobresa li havia arribat en forma d'algun "monitum" o advertiment... Doncs bé, només d'aquest exemple, grollerament extrapolat, magnificant-lo amb grossos titulars, ha informat pràcticament la premsa. Ja sabem tot allò del que és i el que no és notícia... Però, i l'ètica professional? Després han vingut algunes explicacions més o menys aclaridores, si bé no una puntualització formal de cap òrgan diocesà. En tot cas, al lector corrent no li ha arribat el veritable missatge, i sí una imatge confusa, d'un excel·lent pastor que, a més, havia vingut a fer-nos un bon i desinteressat servei... Ai, el seny d'aquest país!

Repeteixo allò de l'autocrítica. No acuso ningú. Però tots tenim l'obligació de vetllar la nostra convivència, adonant-nos del que la pot malmetre. Alerta amb els dimoniets casolans.

CATALUNYA

S'augmentarà la durada del subsidi d'atur i el nombre de perceptors

El ple del Congrés dels Diputats va acordar a iniciativa del grup parlamentari de Minoria Catalana, demanar al Govern que envii a la Cambra un paquet d'iniciatives legislatives encaminat a ampliar la cobertura de la desocupació, tant en la seva durada com en les prestacions econòmiques que reben els aturats. Segons la moció aprovada pel Congrés, el Govern haurà de enviar aquesta informació en el termini de tres mesos des de l'aprovació definitiva dels Pressupostos generals de l'Estat per a l'any 1989.

La proposta de Minoria Catalana fou defensada davant el ple de la Cambra baixa pel diputat Rafael Hinojosa i va comptar amb el suport pràcticament unànime de la Cambra.

"Hem de posar especial èmfasi en la necessitat d'atendre la situa-

ció dels aturats que són majors de 45 anys i d'aquells que duen diversos anys sense feina, tinguin o no càrregues familiars —va afirmar Rafael Hinojosa—. Aquests col·lectius troben serioses dificultats per accedir a un lloc de treball, malgrat els avantatges fiscals que s'ofereixen a les empreses per a la contractació de persones en aquesta situació".

El parlament també va afirmar que "quan l'atur és de llarga durada es planteja, a més a més el problema addicional de les escasses possibilitats de reciclatge. No és massa exagerat dir que un aturat de llarga durada que té més de 45 anys sembla condemnat a no trobar feina."

Condemnat per difamació el "Diari de Barcelona"

El Jutjat de Primera Instància número 6 de Barcelona ha condemnat l'empresa, el director i dos periodistes del "Diari de Barcelona" a abonar solidàriament mig milió de pessetes al batlle de Santa Cruz de Tenerife, Manuel Hermoso, per difamació i intrusió il·legítima en el seu dret a l'honor. La difamació estava continguda en un article, publicat el

31 d'octubre del 1988, en el qual s'acusava el batlle de rentabilitzar el seu càrrec i dirigir la gestió de l'Ajuntament vers el seu profit personal en el sector immobiliari. El tribunal condemna el diari a publicar el contingut de la sentència.

TVE emet un espai en català per a Amèrica

Televisió Española emet un programa en català per a Amèrica Llatina, segons va anunciar a Lleida el director de TVE a Catalunya, Enric Lloveras. L'espai, que s'ofereix a través del nou canal Amèrica de televisió per satèl·lit que ha posat en marxa TVE, es pot veure des de principis de l'any 1989. El programa és de mitja hora i de periodicitat mensual, i està especialment adreçat a institucions i casals catalans del continent americà.

827 milions consta la remodelació dels paradors catalans

La remodelació de cinc dels set paradors catalans ha suposat una

inversió de 827 milions de pessetes per part de la secretaria general de Turisme. Els paradors remodelats han estat els d'Aiguablava (més de 349 milions), la Seu d'Urgell (més de 230 milions), Cardona (116,5 milions), Vic (59 milions) i Viella (més de 71 milions). Les obres han permès augmentar el número de places i els serveis que ofereixen.

Aquests paradors vénen essent reivindicats pel Govern de la Generalitat de Catalunya perquè siguin traspassats, sense que fins ara hi hagi accedit el Govern central.

ESPANYA

Polèmica pel carbó sud-africà que arriba a Mallorca

La companyia GESA (Gas i Electricitat S.A.) manté el subministrament de carbó procedent de Sud-àfrica, encara que el president del grup Endesa, Feliciano Fuster, al qual pertany GESA, va declarar que una vegada conegut l'origen de les importacions de carbó s'havien aturat les adquisicions. La qüestió ja va motivar un debat al Parlament balear, a proposta del grup nacionalista Entesa de l'Esquerra de Menorca-Partit Socialista de Mallorca, que va acusar GESA d'incomplir el boicot al govern de Pretòria. El carbó de Sud-àfrica és el de millor preu i les importacions de GESA durant l'any 1987 van convertir Sud-àfrica en el principal subministrador de les Illes.

Espanya un dels estats amb més centralització de despesa pública

A la sessió inaugural de les Jornades Internacionals d'Hisendes locals, el membre de la Sindicatura de Comptes de Catalunya Antoni Castells va presentar un dossier comparatiu de la distribució

de la despesa pública entre els diferents nivells de l'Administració als països de l'OCDE. L'estudi està basat en dades de l'International Monetary Fund, i indica que l'any 1983 Espanya era un dels Estats amb més centralització de la despesa pública.

Aquest informe reflecteix que dels nous Estats de l'OCDE, comparats amb Espanya, només a dos (Canadà i Suïssa) els governs regionals i locals sumats superen la participació del 50 per cent en el conjunt de la despesa pública.

D'aquesta forma, amb dades referides al 1983, el govern central disposa del 43,28 per cent de la despesa pública al Canadà, del 46,91 per cent a Suïssa, del 58,41 per cent a l'Alemanya Federal, del 59,27 per cent als Estats Units d'Amèrica, del 60,39 per cent a Austràlia, del 62,64 per cent a Suècia, del 70,21 per cent a Àustria, del 74,30 per cent a la Gran Bretanya, del 82,64 per cent a l'Estat espanyol i del 84,61 per cent a l'Estat francès.

MÓN

Amnistia denuncia que els refugiats polítics cada vegada tenen més dificultats

La secció espanyola d'Amnistia Internacional (AI) considera que els perseguits polítics d'altres països troben cada dia més difícil refugiar-se a Espanya. Segons un comunicat d'AI, la comissió que estudia a Espanya la concessió de refugi i asil actua amb gran lentitud i això fa que "molts peticióaris hagin d'esperar entre catorze i divuit mesos abans de rebre una resposta, tot i que la llei espanyola estableix un temps màxim de sis mesos". Segons l'AI a Espanya hi ha en aquests moments 6.700 sol·licituds de refugi i 4.900 peticions d'asil. Aquestes dades contrasten amb el fet que en els deu primers mesos del 1988 només es van concedir sis estatuts de refugi.

SETMANA DE PREGÀRIA UNIVERSAL PER A LA UNITAT DELS CRISTIANS

Relació dels actes comunicats al Centre Ecumènic

22 de gener - diumenge

A les 12 hores
Divina Litúrgia de ritu bizantí (catòlic)
Església romànica de Santa Maria de Barberà
Avinguda de la Generalitat, 79
BARBERÀ DEL VALLÈS

A les 13 hores
Celebració eucarística amb participació de l'Església Evangèlica Alemanya
Parròquia de Santa Agnès
carrer Sant Elies, 23. BARCELONA

A les 19.30 hores
Pregària ecumènica, amb assistència del Rdm. Mons. Lluís Martínez Sistach, Bisbe Auxiliar de Barcelona
Església Reformada Episcopal Espanyola
carrer del Sol, 20. SABADELL

23 de gener - Dilluns

A les 19.30 hores
Reflexió i pregària sobre el procés conciliar d'Aliança Mútua per la Justícia, la Pau i la Integritat de la Creació i sobre les trobades ecumèniques Assis 1988 i Basilea 1989.
Amb la col·laboració de Justícia i Pau.
Ponents: Joan Gomis, Vicenç Micó i Felix Saltor.
Sala Claret.
carrer Roger de Llúria, 5.

BARCELONA

25 de gener - Dimecres

A les 21 hores
Pregària interconfessional
Conferència: Crist, fonament de l'Església

per Joan Botam
Església Evangèlica Betel
Avinguda de Barcelona, 146.
TERRASSA

27 de gener - divendres

A les 20'30 hores
Conferència de Sebastià Janeras sobre:
Jerusalem, mare de totes les Esglésies
Parròquia del Corpus Christi
carrer Bailèn, 175 (Còrsega).
BARCELONA

A les 21 hores
Pregària interconfessional
Conferència de David Muniesa sobre:
Com compartir els béns de Déu
Parròquia de Sant Pere
Plaça de Mossèn Homs, s/n.
TERRASSA

(ve de la pàg. 3)

nivell dels actes i les seves seqüeles, sino a nivell del comportament en el qual s'inscriuen. Polaritzar el problema sobre els preservatius com a única solució, és tractar de reduir a un pla mecànic una qüestió que posa en joc els factors i els éssers humans amb el seu cos, la seva consciència, el seu cor, la seva llibertat. En aquest camp sobretot, la mediació tècnica corre el risc de jugar en detriment de la relació personal.

Els polítics diuen que ells no són per "fer la moral" sinó per preservar la salut. Sigui. Però en aquest cas hauríem de desitjar que exigissin a plena veu i que potenciessin l'esforç d'educació i el discurs moral de totes les instàncies aptes per produir-lo: la família, l'escola, les Esglésies, etc. És a la inversa del que sembla que es produeix. Es prenen com una in-

trusió, com una agressió, les interpellacions i les propostes expressades en aquest camp. S'acredita per tots els àmbits —especialment amb la difusió a tot drap dels preservatius— i en tots els mitjans de comunicació, la ideologia dominant de la banalització, de la permissivitat, de l'alliberament sexual. Alliberament que pren la forma i els efectes d'una opressió sense precedents.

Una confessió, sembla, ha lliscat en un discurs d'una personalitat política, reconeixent que per lluitar contra la SIDA hi havia "els preservatius... i la fidelitat..." Caldrà ser conseqüent amb aquest llenguatge i aquesta constatació: passar del preservatiu al preventiu, del cinturó de seguretat a la persona, del reflex a la reflexió.

Però la conducta humana posa en joc els valors, les referències, les exigències que hom continua considerant alegrement com a tabús. Això és clarament suïcida...

tant en les relacions humanes, com en la carretera.

Certament que, per fomentar un comportament moral i responsable, cal anar més enllà de les consideracions i les motivacions purament pragmàtiques, però fins i tot a aquest nivell no és, potser, ni indiferent ni insignificant que es prengui consciència que, tant com la imprudència en la circulació, la mala conducció en la sexualitat posa en joc la vida de cadascú i la dels altres. ¿No és aquest un camp on avui es revelen d'una manera particular les correlacions, les interaccions entre el que és físic i el que és moral, entre allò biològic i allò espiritual?

Mens sana in corpore sano, diu el vell adagi. I que en el tema que ens ocupa vindria a dir: "La salut de l'ànima i la salut del cos van de parella." I que actualment ens ve a dir: més que mai, que és l'hora de la "bona conducció".

(De "la Croix")

Diada Missionera dels nens

Avui se celebra la Diada Missionera dels Nens, que enguany porta el lema "CASA MEVA ÉS CASA TEVA". Volem fer una aplicació concreta al món infantil del lema del darrer "DOMUND" que convidava tots els cristians a fer-se solidaris del treball alliberador dels missioners de l'Església enmig dels pobles més necessitats de pa, llibertat, justícia i Evangeli.

El mes de gener és un bon moment per ajudar a obrir la vida —"la casa"— de l'infant al "tu" universal. Així, doncs, ajudem els nens i nenes a fer-se solidaris amb les esperances i necessitats —materiales i espirituals— de tots els infants del món.

Fou anunciat per Joan Pau II en la festivitat de l'Epifania, 6 de gener

Un Sínode especial per a Àfrica

El papa Joan Pau II va anunciar en la festivitat de l'Epifania, 6 de gener, la celebració d'una assemblea especial per a Àfrica del Sínode dels bisbes. El Sant Pare va assenyalar que amb aquest anunci acull la petició formulada repetides vegades pels bisbes, així com pels teòlegs i laics africans.

El Papa va informar d'aquest important esdeveniment després de la solemne cerimònia celebrada a la basílica de Sant Pere de Roma, en la qual va consagrar tretze nous bisbes, dels quals dos són espanyols, Cipriano Calderón, diocesà i Francisco José Arnaiz, jesuïta.

Joan Pau II va anunciar la celebració d'una assemblea especial del Sínode dels bisbes sobre Àfrica. A l'hora de l'àngelus, després de la cerimònia en la qual va consagrar tretze nous bisbes, el Papa va dir textualment a la plaça de Sant Pere, adreçant-se a milers de fidels: "Acollint la petició expressada moltes vegades i des de fa temps pels bisbes, sacerdots, teòlegs i exponents del laicat africans, perquè es promogui una solidaritat pastoral orgànica arreu del territori africà i les illes adjacents, he decidit convocar una assemblea especial per a Àfrica del Sínode dels bisbes.

Ritme de creixement impressionant

El Papa ha demostrat una vegada més, no tenir temença de la novetat —és el primer Sínode especial de la història— ni els desafiaments. Aquest és considerable si es tenen en compte les dades estadístiques: dels 572 milions d'habitants del continent negre són catòlics només 75, és a dir un 13 per cent. Els africans no constitueixen més que el 8 per cent del catolicisme mundial. Però el seu ritme de creixement és impressionant. A començaments de segle tot just arribaven als 750.000 negres batejats. En les últimes dècades creixen a un ritme de tres milions i mig per any. Aquesta xifra parla per si sola, ja que representa el doble de l'augment sumat d'Àsia, Europa i Oceania. És una Església, en forta expansió, jove, amb grans perspectives de futur.

És una Església que sofreix, com a primer problema, la insuficiència dramàtica de personal apostòlic. Hi ha en el continent quelcom més de quatre-centes diòcesis i el nombre de bisbes no arriba al mig miler (segons les últimes estadístiques, 481, dels quals són de color més de les tres quartes parts). El nombre de sacerdots es d'uns 20.000 (només Espanya compta amb el mateix nombre), amb fort percentatge d'estrangers.

Les religioses són 40.000 i els catequistes seglars, més de dos-cents mil, essent una de les realitats més esperançadores de l'Església africana.

L'escassetat de mitjans humans es fa sentir, sobretot, perquè l'Església en el continent negre ha de fer front a una duríssima competència amb d'altres confessions i sobretot amb un avenç espectacular de l'aïllament. Són musulmans ja el 40 per cent dels habitants d'Àfrica, mentre els cristians no arriben al 30 per cent (i els catòlics són el 13 per cent, com ja hem dit). Les proporcions canvien molt segons els països: el catolicisme té els seus nuclis més sòlids a Àfrica central, mentre que en els països del Nord, la majoria musulmana resulta aclaparadora. La convivència en línies generals és bona, però les sectes (més de deu mil) són molt agressives i destructores.

Primer problema: la inculturació

Els temes no manquen. El més important i el que resumeix tots els altres és l'anomenada africanització de l'Església o la inculturació d'allò que els africans anomenen autenticitat.

El Papa no s'oposa a aquest desig fervent de les joves esglésies. Al Zaire, l'any 1980, va dir als bisbes del país: "Vosaltres voleu ser plenament cristians i plenament africans... Vull expressar-vos la meua completa confiança en aquesta obra que requereix molta lucidesa teològica, discerniment espiritual, prudència i també temps".

Un altre tema que s'haurà de tractar, sens dubte, serà el de les relacions amb les altres esglésies i les religions no-cristianes, especialment l'islamisme. "El diàleg entre musulmans i cristians —va dir a Casablanca l'any 1985— és avui més necessari que mai. Hem de donar testimoni de valors que el món necessita. El respecte i el diàleg requereix reciprocitat en tots els camps, sobretot en els que

es refereixen a les llibertats fonamentals i més en particular a la llibertat religiosa".

Un altre apartat serà el que es consagrarà a analitzar el desenvolupament econòmic-social, polític i cultural dels pobles africans, passats la immensa majoria de ser colònies europees a estats independents en els últims vint-i-cinc anys i amb greus problemes de convivència i de supervivència. Àfrica sofreix en aquests moments plagues terribles, com la SIDA (en proporcions tràgiques per alguns països), la desertització creixent, els refugiats (que superen els cinc milions), la fam endèmica d'al-

guns països, la segregació racial, etc.

Joan Pau II "l'africà"

Joan Pau II té un coneixement molt complet d'Àfrica, continent al qual ha viatjat en quatre ocasions durant deu anys de pontificat. La primera visita va ser l'any 1980 i va comprendre el Zaire, Congo, Kenya, Ghana, Burkina Faso i Costa d'Ivori. Dos anys més tard retorna sobre terres negres i visita Nigèria, Benin, Gabon i la Guinea equatorial. La tercera visita es desenvolupa a Togo, Costa

d'Ivori, Camerun, la República Centre africana, Zaire, Kenya i el Marroc. L'any passat va visitar, durant deu dies durant el mes de setembre, Zimbabwe, Bostwana, Lesotho, Swaziland i Moçambic, havent de realitzar un aterratge forçós a Sud-Àfrica, país exclòs de la gira a causa de l'Apartheid. L'abril d'aquest any visitarà Madagascar, Tanzània, Malawi i Gàmbia. Per més endavant, i sense que s'hagin concretat dates, tindrà lloc un viatge a través d'Angola, Namíbia i Àfrica del Sud. Res no té d'estrany que a aquest Papa se'l conegui ja amb el títol de Joan Pau II l'Africà.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Patriotes "per força"

Segons l'agència ICIA "el Vaticà ha enviat una carta a tots els bisbes del món donant directrius per intensificar canals de diàleg amb l'Església patriòtica de la Xina".

Per aconseguir la plena comunió d'aquella Església amb Roma —cosa que sembla interessar a la Santa Seu— caldria resoldre un doble problema, eclesial i polític.

En unes recents declaracions, monsenyor Jin Luxian, bisbe "patriota" de Shanghai, insisteix que la seva acceptació de l'episcopat sense el "mandat apostòlic", és a dir, sense la intervenció del Papa i en contra de les disposicions del Dret Canònic, no va ser per un acte de rebel·lió contra Roma ni menys per simpatia o subjecció al partit comunista, avui en el poder. Fou per força, per una urgent exigència pastoral. "L'Església té necessitat de bisbes —argumenta Jin Luxian—; una diòcesi sense bisbes no pot fer res, i si jo no acceptava, un altre pitjor que jo, hauria pres les regnes de l'Església diocesana".

Tot i la bona intenció de monsenyor Luxian i d'haver estat també ell perseguit i empresonat, altres comunitats cristianes de Xina i del mateix Shanghai no acceptaren mai aquesta i altres "consagracions patriòtiques", sofrint tota mena de persecució i martiri per part del govern. Si ara la Santa Seu reconsidera el fet d'aquelles consagracions episcopals, proposades i seleccionades per l'"Associació patriòtica" i no per Roma, i arribés a reco-

nèixer com autèntics bisbes monsenyor Jin Luxian i d'altres, no es preveu quina seria la reacció i el comportament dels sacerdots, religiosos i laics d'aquelles comunitats que s'han mantingut fermes en la clandestinitat i continuen no essent reconegudes per part del règim governamental.

Hi ha encara un rerafons polític, intimament relacionat amb l'aspecte eclesial. Si el Vaticà reconeix diplomàticament el govern de Pequín —condició prèvia pel restabliment de la plena comunió de tots els catòlics de la Xina comunista amb el Sant Pare— serà obligat el mateix Vaticà a trencar les relacions amb el govern i règim de Taiwan (l'antiga Formosa).

Difícil situació, tant per Roma com per les diferents comunitats cristianes fidels unes a l'obediència al Papa, i altres als bisbes consagrats a l'esquena de la Santa Seu.

En la visita que Joan Pau II farà a Indonèsia l'octubre vinent, fent escala tècnica a Macao, està prevista una trobada del Papa amb una delegació de l'Església xinesa. Es tractarà de resoldre el difícil i dolorós problema? Tot ho fa pensar. De moment el Vaticà ha enviat a Xina per un parell de mesos el pare Pittau, jesuïta de gran prestigi i expert en l'Extrem Orient. La seva missió és obtenir una informació de primera mà i fer-la arribar a la Santa Seu.

FRANCESC GAMISSANS

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

VALENTINE

La pintura ideal

VATICÀ DIA A DIA

Del nostre corresponsal
JOSEPAPEL-LES SANTOLARIA**El Papa nomena una Comissió per al Sínode d'Àfrica**

El dia 8 de gener es varen reunir a Roma els membres de la Comissió per preparar el Sínode d'Àfrica, nomenada per Joan Pau II. Componen l'esmentat organisme, monsenyor Jan Schotte, Secretari general del Sínode dels Bisbes; el cardenal Tomko, Prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles; el cardenal Tumi, arquebisbe de Garoua (Camerun); el patriarca compte Stephanos II Gattas i els presidents de les set organitzacions territorials de l'episcopat africà: monsenyor Amisah, arquebisbe de Cape Coast (Ghana); l'arquebisbe d'Alger, Teissier; Jaime Pedro Gonçalves, arquebisbe de Beira, a Moçambic; monsenyor Agre, en representació dels bisbes francòfons; el president del simposium de conferències episcopals d'Àfrica i Madagascar, el nigerià monsenyor Gana; el zairenc monsenyor Ngabu, com a portaveu dels bisbes d'Àfrica central i de Jong, bisbe de Ndola (Zàmbia) president de l'Associació de Conferències Episcopals de l'Est d'Àfrica.

L'objectiu la primera reunió d'aquesta Comissió ha estat marcar les etapes preparatòries, fixar un calendari de treballs, establir una consulta a l'episcopat africà i decidir sobre la data i lloc del Sínode.

Joan Pau II decidirà si es donarà a aquesta assemblea especial un caràcter purament consultiu o també deliberant.

Joan Pau II informa sobre la situació de Romania

El papa Joan Pau II va rebre el 5 de gener en audiència privada el patriarca Teoctist Arapas, de l'Església ortodoxa romana i ha pogut obtenir informació de primera mà sobre la difícil situació que travessa actualment Romania.

Dels 23 milions d'habitants que té aquell país, prop del 80 per cent formen part de l'Església ortodoxa romana, mentre que el 6 per cent són catòlics: els catòlics

de ritu bizantí foren obligats a integrar-se a l'Església ortodoxa després de la segona guerra mundial. Abans de la guerra, Romania tenia una de les esglésies catòliques més grans de ritus oriental, amb més d'un milió i mig de fidels, 1.800 parròquies i 1.900 sacerdots. Era una mica més gran que l'Església formada per catòlics de ritu llatí. L'1 d'octubre del 1948, els delegats del Sínode d'Alba Júlia, considerat invàlid canònicament, "demanaren" unir-se a l'Església ortodoxa. L'1 de desembre, l'Església catòlica de ritu oriental va deixar d'existir oficialment.

Subsisteix una minoria d'unitats clandestines, que viu amb grans dificultats. Igualment, les minories ètniques, sobretot hongareses i alemanyes, sofreixen una "romanització" (de Romania) imposada, que ha provocat l'exili de milers de persones i les esglésies hongareses han hagut de fer front a un corrent de refugiats romanesos d'origen hongarès, que fugen després de molts anys passats a Transilvania.

El cardenal Etchegaray considera que és possible un viatge del Papa a Cuba

El cardenal Roger Etchegaray, president de la Comissió pontificia "Justícia i Pau", considera que un viatge del Papa a Cuba és factible. "Estic absolutament segur que Joan Pau II viatjarà a Cuba", va declarar el cardenal el passat 3 de gener als periodistes reunits a L'Havana. El cardenal Etchegaray ha estat deu dies a Cuba, i ha parlat amb el cap d'estat Fidel Castro. Cuba és l'únic país llatinoamericà que encara Joan Pau II no ha visitat.

Entre els signes de progrés en les relacions entre l'Església i el govern comunista cubà, s'ha advertit l'augment dels baptismes d'adults (abans, fer-se catòlic suposava perdre el lloc de treball). En l'arxidiòcesi de L'Havana, de 7.000 baptismes l'any 1977 s'ha passat a 21.000 l'any 1987. Un altre senyal de millora és la recent entrada a Cuba de 30 religioses i

20 sacerdots estrangers per ocupar-se de tasques d'evangelització.

Hongria: nomenament de 5 nous bisbes auxiliars

Joan Pau II ha nomenat 5 bisbes auxiliars a Hongria, dos dels quals per l'arxidiòcesi d'Esztergom, governada des del març del 1987 pel primat d'Hongria, el cardenal Laszlo Paskai. Els dos nous auxiliars d'aquesta arxidiòcesi són monsenyor Vilmos Dekany, de 63 anys, rector del seminari diocesà d'Esztergom i monsenyor Asztrik Varszegi, de 43 anys, prior de l'abadia benedictina de Pannonhalma.

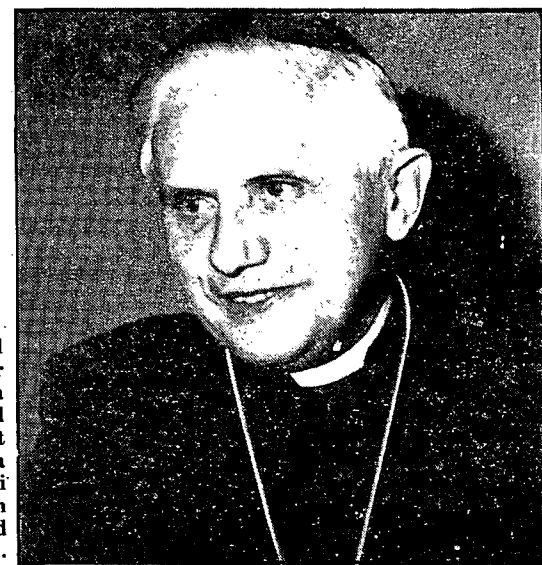
El Papa també ha nomenat monsenyor Istvan Acs, de 53 anys, auxiliar de l'arquebisbe d'Eger, monsenyor Mihaly Mayer, de 43 anys, auxiliar del de Pecs i monsenyor Nandor Takacs, de 61 anys, del de Stekesfeher. Els dos primers eren fins ara sacerdots; el tercer, un religiós carmelita que des del 1986 era director espiritual del seminari de Györ.

Cal destacar que la designació de dos auxiliars per al cardenal primat, que és relativament jove (60 anys), suposa un reforç del poder d'aquest home obert al diàleg amb les autoritats i preocupat pel consens nacional.

El Papa davant el Cos diplomàtic acreditat davant la Santa Seu

En el tradicional discurs davant el Cos diplomàtic acreditat davant la Santa Seu, Joan Pau II va fer un balanç de la vida política internacional del 1988, ressaltant els èxits, entre els quals, el desarmament i la distensió entre les superpotències, i els problemes pendents, com la pau a Centreamèrica i la qüestió palestina. També va fer referència a la Conferència de París sobre la prohibició d'armes químiques, expressant el seu desig que en surtin "fruits duradors".

El Papa va evocar la commemoració de la Delegació dels Drets

"La salvació i l'Església", un document discutit

El cardenal Ratzinger considera la visió del Document massa vaga perquè es pugui parlar d'un acord substancial.

En col·laboració amb el Secretariat per a la Unió dels Cristians i amb l'autoritat de text aprovat pel Papa, la Congregació per a la Doctrina de la Fe ha fet públiques unes observacions sobre el Document "La salvació i l'Església", divulgat l'any passat com a fruit dels estudis de la "Comissió Internacional Anglicano-Catòlica" (CIAC-II).

Responent a la invitació de la CIAC, aquesta Congregació ha fet unes precisions al document: la primera advertència és que no presenta una visió doctrinal completa i que utilitza formes ambigües, malgrat que globalment el judici mereix ser positiu.

Referint-se a aspectes més concrets, la Congregació vaticana afirma no ser admissible l'afirmació segons la qual l'Església catòlica i l'anglicana "estan d'acord sobre aspectes essencials de la doctrina de la salvació i de la funció que hi desenvolupa l'Església". També manifesta que és necessària més precisió en alguns conceptes teològics utilitzats de manera poc clara en el Document referents a la gràcia, la fe, etc. i l'explicació que es dona sobre la funció de l'Església segons la "Lumen Gentium".

La Sagrada Congregació per a la Doctrina de la Fe conclou que les principals divergències que s'observen en ambdues confessions, es refereixen a certs aspectes de l'eclesiologia i doctrina sacramental. Segons el cardenal Ratzinger, President d'aquesta Congregació, la visió del Document redactat per la CIAC és massa vaga perquè es pugui parlar d'un acord substancial.

de l'Home de l'ONU (1948) i es va detenir en l'anàlisi dels esmentats drets, especialment el de la llibertat religiosa i els seus fonaments ètics i antropològics. Joan Pau II

presentà com a propi de l'Església catòlica el "servei als homes", orientant-los des dels seus criteris ètics, "més enllà d'interessos polítics, econòmics o estratègics".

33.000 joves de Taizé envaeixen París

Una invasió pacífica dels carrers, del metro, de les esglésies de París i dels suburbis: 33.000 joves vinguts de tot Europa —dels quals 8.500 provenen de països de l'Est— i una cinquantena procedent d'al-

tres continents s'han trobat a París del 28 de desembre al 4 de gener, per participar en el XIencontre europeu de Taizé. Acol·lits per famílies, comunitats religioses i parròquies, la major part tenen de

18 a 25 anys i són estudiants i joves treballadors, s'entenen en un anglès aproximat o simplement per "l'esperit de Taizé", que permet d'entendre's malgrat que els mots resultin incomprensibles... Resumint, un "públic" que no se sol trobar cada dia a les esglésies.

lenni allà on serà possible construir amb la confiança i benevolència de tots", va afirmar el germà Roger, tot convidant els joves a fer coses concretes en aquest sentit.

El director de la UNESCO

Federico Mayor va proposar "unir els nostres esforços encaminats a fer la Terra habitable, afavorint una repartició més justa de les riqueses i el respecte mutu entre les cultures. Les desigualtats econòmiques, la intolerància cultural i racial, són efectivament les dues fonts majors de conflictes, i la UNESCO és l'organització internacional que ofereix la millor tribuna per ensenyar al món la irremplaçable virtut de la comprensió, del diàleg i de la tolerància". I va concloure amb una crida a treballar "plegats per donar a l'acció de la UNESCO, per l'acció dels joves, una dimensió mundial".

Sens dubte el realisme no ha estat precisament a l'ordre del dia, al llarg d'aquest encontre.

Sens dubte els esperits tristos podran trobar que "tot això no són més que paraules". Però és que es pot fer un gran projecte si no hi ha una mica d'utopia? I a més, no es pot oblidar que bona part d'aquests joves formen part de moviments, de grups parroquials i de tota mena, i juguen un paper de motor...

Telegrama de Joan Pau II

Joan Pau II sempre ha reconegut els mèrits de la comunitat ecumènica de Taizé en la seva acció per a la reconciliació dels cristians i per a la pau entre els pobles. En un telegrama als participants de l'XI encontre europeu organitzat per aquesta comunitat, Joan Pau II els ha encoratjat a viure l'opció pels pobres i a prosseguir les pregàries per la unitat, en les parròquies i els moviments.

La propera reunió europea dels joves de Taizé està previst que sigui a Hongria, del 28 al 30 del mes d'abril d'enguany.

BARCELONA

Escola de l'Esplai. Cursos de psicologia de les organitzacions.- S'impartiran dos Cursos sobre el grup com a element bàsic de l'organització i sobre els principis d'organització d'una entitat d'iniciativa social. Es realitzaran entre el 15 de febrer i el 25 d'abril, els dimarts i dimecres de les 19 h. a les 20.30 h. El professor és l'exdirector d'ESADE Sr. Marià Ibars. Per a més informació i inscripcions: Escola de l'Esplai, de Barcelona. c/. Numància 149-151. Tel. 410 16 02.

Teologia i Humanisme. (PP. Dominics).- El dia 23 de gener, a les 20 h. s'exposarà el tema: "¿PODEMOS SABER ALGO DE DIOS?", a càrrec del professor Martin Gelabert o.p.- El dia 26-27 de gener, a les 20 h. CONFERÈNCIA, a càrrec del professor Joan Bosch o.p. sobre el tema: "LAS NUEVAS SECTAS: ¿AMENAZA O DESAFIO A LA JUVENTUD-FAMILIA, A LA IGLESIA-SOCIEDAD? Lloc: Sala la Penyafort. Informació: c/. Bailèn, 10. Tel. 246 33 00.

Moviment Dones d'Acció Catòlica. CONEGUEM "CARTAS DIOCESANAS".- Conferència a càrrec de la periodista i assistent social Montserrat Sintas. Tindrà lloc al local del Moviment d'A.C., c/. Roger Llúria, 7, 1er., el dimecres, dia 25 de gener, a les 5.30 en punt de la tarda. L'acte és obert a tothom.

Tradicional pràctica dels "SET DIUMENGES DE SANT JOSEP" al Santuari de Sant Josep de la Muntanya.- Començaran el proper diumenge, dia 29,

a les 5.45 de la tarda, amb el rès del Rosari, exercicis piadosos dedicats al Sant i sermó que predicarà Mn. Jaume Armengol, comentant el tema: "Sant Josep, home de Déu". Acabats els actes se celebrarà la missa vespertina a les 7.

Grups d'Oració i d'Amistat.- El dia 28 de gener, se celebrarà a les 5 de la tarda, una reunió de secretaris dels Grups d'Oració i d'Amistat, al Col·legi de Sant Vicenç de Paul, c/. De les Carolines, 18.

Centre d'Estudis CRISTIANISME I JUSTÍCIA.- Curs: "Radiografia de la societat post-industrial". Dijous, dia 26 de gener, de 7.30 a 9 del vespre, Josep Miralles parlarà sobre: "El «mite» de les grans ideologies històriques". Lloc: Roger de Llúria, 13.

Celebració en Cant Gregorià.- Dia 29 de gener, IV de durant l'any. A les 10.30 del matí, a l'església de l'Oratori de Sant Felip Neri, de Barcelona.- Dimarts, dia 31, 14 Aniversari del P. Miquel Altisent, Sch. P., a les 7.45 del vespre, Missa vespertina. Cada dijous de 7.30 a 8.30 h. de la tarda, al mateix lloc, assaig i aula de Cant Gregorià oberts a tothom.

Església de la Mare de Déu de Pompeia. Concert d'orgue.- Av. Diagonal, 450 - Barcelona. Dimarts, dia 24 de gener, RECITAL D'ORGUE. Obres de Max Reger, J.P. Sweelinck, J.S. Bach, J.G. Walther, Maurice Duruflé, Vincent Persichetti. Organista: Mario Portoraro (del Canadà). Hora: A les 20.30 hores.

Centre d'Estudis "CRISTIANISME I JUSTÍCIA".- TAULA RODONA (divendres nit), dues JORNADES DE TREBALL (dissabte i diumenge): "NEO-CONSERVADURISME I COMPROMÍS CRISTIÀ", equip de la Revista "Iglesia viva". Divendres, dia 3 de febrer, TAULA RODONA, a les 19.30 (entrada lliure), a Roger de Llúria, 13.-

tat de Teologia de Catalunya. Els dijous, del 9 de febrer al 20 d'abril, de les 19.30 a 21 h. Programa: El problema demogràfic internacional.- Planificació familiar a Espanya i a Catalunya.- Implicacions específiques de la planificació familiar a nivell de parella.- Mètodes de regulació de la natalitat, la seva valoració i incidències ètiques.- L'Enciclica "Humanae

lalt" i conjuntament amb les Delegacions de Catequesi i de Pastoral familiar, organitza un Curset de vuit sessions sobre "La Família del Malalt". Tindrà lloc cada dimecres de l'1 de febrer fins el 22 de març, de les 6.30 a les 8.45 del vespre a Rivadeneyra, 6, 3.ª planta. Per més informació: tel. 317 15 97, de 10.30 a 1.30.

JORNADES D'ESPIRITUALITAT.- Dirigides per Mn. Joan Esquerda, els dies 6, 7 i 8 del propi febrer, a les 7.30 del vespre, al Col·legi de les MM. Escolàpies del c/. Roger de Llúria, 64 (cantonada Aragó). Tema: "Vocació cristiana i comunió eclesial, a la llum dels últims documents pontificis".

LLEIDA

CURSET DE CRISTIAN-DAT MIXT.- Tindrà lloc els propers dies 27, 28 i 29 de gener (de divendres tarda al diumenge), a la Casa d'Exercicis de la Seu Vella de Lleida. Està dirigit a totes les persones que busquen major plenitud per a la seva vida, i fer una experiència de la novetat fonamental cristiana. L'Acte de Conclusió es farà a les 6 de la tarda del diumenge en l'esmentat lloc. Informació: tels. 26 04 89 i 26 33 39 (pref. 973).

TARRAGONA

Secretariat de Pastoral Sanitària. Conferències-Col·loqui.- 1. VISIÓ DE L'AVORTAMENT. A càrrec del Dr. Jordi Sentis, metge especialista en Obstetrícia i Ginecologia. Dia: divendres 27 de gener. Hora: de 7 a 2/4 de 9 del vespre. Lloc: Saló d'Actes PP. Caputxins, c/. Rambla Nova, 105. Tarragona. 2.- DIGNITAT DAVANT LA MORT. A càrrec del Dr. Santiago Alonso, metge de l'equip de la Unitat de Cures Intensives de la Residència Sanitària "Joan XXIII", Tarragona. Dia, divendres 3 de febrer, de 7 a 2/4 de 9 de la tarda, a la Sala d'Actes dels PP. Caputxins, Rambla Nova, 105. Destinatari: Totes les persones interessades en els temes. Tots hi som convocats.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

S'OFEREIX Sra. per treballs d'oficina. Tel. 973 / 24 34 19. Lleida.

VÍDUA 51 anys voldria tornar-se a casar per refer la seva vida. Tel.: 779 07 49.

BIJUTERIA: emmotllem i fem motlles per resines. T. 358 16 82.

JOVE lliure servei militar. Aux-adm. i magatzem. Mitja jornada. Domini català i màquina d'escriure. J. Planas. Principessa, 53. Tel. 319 71 84.

NECESSITEM persones que coneixin indústries de confecció, per a vendre fil de cosir a comissió.

TINC estones lliures per fer petits treballs a casa. Tel. 253 04 62 de 6 a 8 de la tarde.

S'OFEREIX correctora de català per a col·laboracions editorials. Tel. 387 06 56 (Montse).

JUBILAT administratiu, 65 anys, s'ofereix a temps parcial o total, treball oficina o gestions carrer. Tel.: 346 66 90.

PER promoure un Pla de Previsió de Serveis Socials per a la Vellesa en immobles de Propietat Horitzontal, es desitja relació amb persones solvents que aportin idees o recursos econòmics i puguin participar en el seu desenvolupament. Tel. 777 28 24 nits de 7 a 10.

UN molt bon agent comercial de 32 anys amb feina estable, vehicle, tel. i bones referències busca feina remunerada per els caps de setmana o tardes de 19 a 22 hores. Escriu a J.Mª Carbó - Gran de Gràcia, 239, 1er. 1a.- 08012 Barcelona.

VENDA pis Entença-Diagonal duplex 250 m². 4 terrasses. 50 milions. T. 215 77 72.

S'OFEREIX habitació amb dret a cuina o només dormir a Srta. formal amb informes, al carrer Calàbria a 50 metres del metre Rocafort. Pis nou. Tel. 424 19 25 de 4 a 5 i nit de 9 a 9.30 h.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

API - PLANAS

— Gestió i documentació de vendes de farmàcies i laboratoris.
— Compra-venda i lloguer de finques, pisos, solars i terrenys.
— Hipoteques.
C. BALMES 124, 2n. 2a.
Tel. 215 77 72
08008 BARCELONA

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les festes de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA) 5545 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Per aprendre a conèixer's i a estimar-se

Orígens de la Setmana de pregària per a la Unió dels cristians

Els cristians de diferents confessions celebren novament del 18 al 25 de gener, la Setmana de pregària per a la Unitat dels cristians en uns 70 països. Des del principi s'ha donat una gran importància a la pregària per a la unitat dels cristians en el moviment ecumènic. L'antic secretari general del moviment Fe i Constitució, Olivier Tomkins, havia dit una vegada sobre aquest punt: "Altres armes s'esmussaran, però ningú no pot posar en dubte l'eficàcia d'aquesta arma que és la pregària desinteressada".

La Setmana de pregària ecumènica per a la Unitat dels cristians té el seu origen a Anglaterra. Va ser creada el 1908 per Spencer Jones, un sacerdot anglès, i Lewis Thomas Wattson un episcopat americà. Ells van establir aquesta setmana de pregària entre la festa de la Seu de Sant Pere i la festa de la Conversió de sant Pau, o sigui, del 18 al 25 de gener. Això vol dir simbòlicament la unió de Pere de Roma i de Pau sobre el qual es recolzen les Esglésies de la Reforma.

El mateix any tanmateix Lewis Thomas Wattson es va convertir al catolicisme, cosa que pel destí de la setmana de pregària

tingué greus conseqüències. Hi hagué una propaganda amb aquesta intenció: "Retorn al si de l'Església catòlica!". D'aquesta manera els cristians ortodoxos i protestants no van interessar-se per la setmana de la unitat. L'aprovació del Papa Benet XV no va poder canviar res. Així la setmana de pregària per la unitat dels cristians va quedar en principi —amb unes poques excepcions— un assumpte purament catòlic.

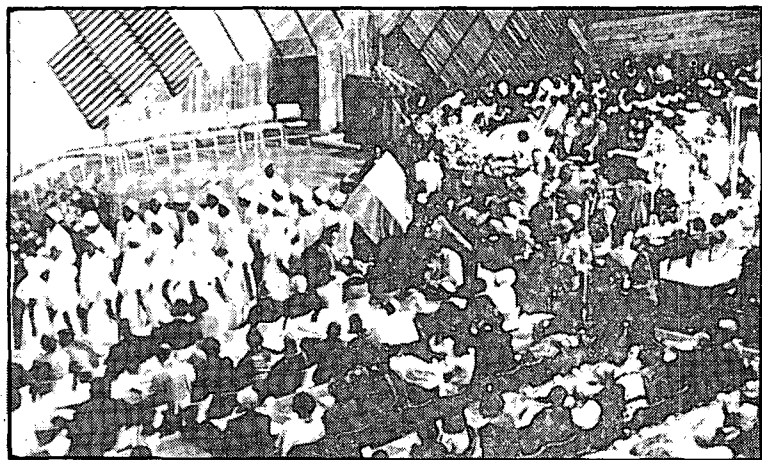
A la recerca de la unitat

Pel costat no-catòlic, el moviment Fe i Constitució (des del 1910) va buscar d'estimular el diàleg entre les Esglésies i va planificar una Conferència mundial que establís els punts comuns i les diferències de les Esglésies. El secretari de la comissió de preparació de la conferència mundial, l'advocat de Boston, Robert H. Gardiner, mantingué decidivament el projecte. Subratllant aleshores la significació de la pregària va escriure: "Es solament a través de la pregària que podrem superar les dificultats gairebé innumbrables i immenses que es drecen en el camí".

Des del 1915, la comissió invita els cristians a celebrar el diumenge després de l'Ascensió, un servei religiós, en el qual es proposa que hi hagi pregàries particulars i un sermó sobre la Conferència mundial i la unitat dels cristians. Des del 1920, el moviment Fe i Constitució invita a més a més a una setmana de pregària per la setmana anterior a la Pentecosta. Finalment, des del 1941, la Setmana per a la Unitat ha pogut coincidir amb la Setmana de la Unitat celebrada pels catòlics del 18 al 25 de gener, gràcies sobretot a la labor del sacerdot catòlic Paul Couturier, de Lyon.

Una setmana de pregària per tots els cristians

És en el convent benedictí belga d'Amay-sur-Meuse que Paul Couturier, un senzill sacerdot desconegut, s'assabentà el 1932, de l'existència de la Setmana de pregària mundial per a la Unitat dels cristians. Fou sota la influència de Lambert Beaudoin, d'Amay i del cardenal Mercier que reconegueren i es meravellaren dels dons dels cristians separats, que la noció d'ecumenisme del pare Coutu-

rier fou transformada de manera decisiva. Ell va donar a la setmana de pregària universal, que a més va introduir a Lyon el mateix any, una nova intenció que ha esdevingut clàssica més tard: "Que vingui la unitat dels cristians tal com vol Crist i amb els mitjans que ell vol".

Amb aquest nou objectiu, la setmana de pregària s'ha anat estenent cada vegada més, també entre els no-catòlics. Avui dia és en uns setanta països que la Setmana de la Unitat dels cristians se

celebra en comú per tots els cristians, ja sigui pel gener o per la setmana abans de Pentecosta, i ocasionalment en altres dates. Des del 1966, cada any s'han elaborat materials i suggeriments per aquesta setmana —com el tema dels textos de l'Esclat per cada dia en particular, proposicions de litúrgia, etc.— per part d'una comissió comuna del Secretariat per a la Unitat dels Cristians i del Consell ecumènic de les Esglésies (COE). La setmana de pregària mundial d'aquest any té per tema: "Formar la comunitat en el Crist".

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AI TERCER MÓN, prop de 75.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFICIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Seràn com a Sacerdots, ministres de la reconciliació, impulsors del desenvolupament, companys dels més pobres.

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN:

- Una BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- Per 150.000 ptes. es pot fundar una MITJA BECA.
- Un curs sencer per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/ Bisbe Irurita, 5

25280 Solsona
Bisbat

17004 Girona
C/ Albareda, 15

43003 Tarragona
Major, 16

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep, 2º 1º

43500 Tortosa
Bisbat

25700 SEU D'URGELL
Bisbat

08500 Vic
Seminari diocesà

TARRAGONA

Proposta pastoral de treball amb la gent gran

TARRAGONA.— S'ha presentat a Tarragona, un recull de material elaborat pel Departament de Catequesi d'Adults de la Delegació Diocesana de Catequesi de l'Arquebisbat de Tarragona, destinat principalment a oferir unes bases de treball per a fer una catequesi seriosa i de continguts amb la gent gran, anomenada de la tercera edat, ja que es considera que s'ha "constatat el buit que s'ha d'omplir en la catequesi destinada als adults grans".

Aquest intent, un dels pioners a les diòcesis catalanes i de tot l'estat espanyol, s'ofereix com un altre fruit del desenvolupament progressiu del document "ITINERARI CATEQUÈTIC I SAGRAMENTS DE LA INICIACIÓ CRISTIANA" promulgat i aprovat pel Sr. Arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella el 15 d'agost del 1987 i que recull, referint-se a aquest camp que "Entre els adults, cal atendre els que pertanyen a l'anomenada tercera edat: és un grup humà en creixement, que té moltes possibilitats de temps i de servei a la comunitat i a la societat, a més que cal atendre'ls pel fet que es troben a la darrera etapa de la vida".

El document

El document consta d'una introducció, a manera de reflexions inicials, i de quatre capítols o parts. En la introducció es constata que cal veure la situació de la vida de la persona gran, amb el que això suposa de plantejament de les qüestions importants de la vida, el canvi en la mateixa vida, el trobar-se a si mateix diferent i orientar alhora, cap a un clima agradable d'ancianitat. La primera part tracta dels plantejaments propis d'una catequesi d'adults grans; quin tipus de catequesi ha de ser, com s'inscriu dins el context global de la catequesi de la vida, de la catequesi de la comunitat, i quina preparació cal per a un testimoni silenciós i ple de convenciment i fidelitat. En la segona part del treball, es tracta

Orientar cap a un clima agradable d'ancianitat

de les possibles maneres de fer la invitació a participar en aquesta catequesi, a les parròquies, en actes, en recessos, conferències, etc... La tercera part tracta aspectes pràctics a tenir en compte en aquesta catequesi, com poden ser el lloc, les sessions, els continguts (pregària, vivències, temes), els materials... etc... Finalment en la darrera part es presenten nou temes adients a una primera etapa d'aquesta catequesi presentada. Aquests temes presentats són tan atractius com "El meu cos està debilitat", "La gent gran tenim un lloc en el món d'avui!", "No podem ser uns obstacles per la renovació de l'església", "El

cristià no es jubila mai", "Se'n ha mort un amic!", "L'Esperança cristiana", "També nosaltres som pecadors", "El sacrament de la unció dels malalts", "Més enllà d'aquesta vida, la vida definitiva".

El preu d'aquest recull s'ha fixat en 400 ptes, i un cop es pugui editar hi haurà un llibre pel catequista i un llibre pels catequizants.

Els motius

Finalment dir que aquest recull és fruit del treball de 8 o 10 persones que hi han treballat durant prop de mig any, i ja s'han rebut propostes de traducció al castellà, per la importància del treball en l'àmbit d'actuació de la catequesi.

MIQUEL MARIMON

Josep Bofarull, delegat diocesà de Catequesi, incideix principalment en el fet que "Dins l'objectiu prioritari de la diòcesi, que és la catequesi d'adults, l'espai de la gent gran ha de ser, forçosament tractat separatament. Malgrat això, aquest treball és encara experimental i s'ha començat la seva

FETS I CRITERIS

L'escàndol continua

Quin escàndol continua? L'escàndol dels cristians "separats", l'escàndol dels cristians "desunits". És un escàndol que continua fa segles. Al segle V les Esglésies anomenades pre-calcedonenses se separaren de les altres en no acceptar el Concili de Calcedònia, que va definir el dogma de la persona de Jesucrist en dues naturaleses, humana i divina.

Al segle XI tingué lloc l'anomenat cisma d'Orient. Les Esglésies ortodoxes relacionades amb l'Església de Constantinoble se separaren de Roma.

La Reforma protestant provocà, al segle XVI, la ruptura entre moltes comunitats cristianes d'Europa i l'Església catòlica.

La divisió dels cristians és un escàndol i una contradicció. És una evident contradicció a la voluntat de Jesucrist que va fundar l'Església una i única i que al capvespre del seu testament va pregar el Pare amb cor abrandat: "Que tots siguin u".

La divisió dels cristians és un gran escàndol perquè tots es professen deixebles de Jesucrist, però manifesten diferents opinions i segueixen camins

diversos com si el mateix Jesucrist estigués dividit. Escàndol també perquè aquesta divisió perjudica greument l'anunci de l'Evangeli en el món contemporani.

Algú podrà preguntar-se, ¿però, no ha avançat el camí de l'ecumenisme, el treball per a la unitat dels cristians? Certament que els passos que s'han donat des del Concili són molts i molt importants. Documents de diàleg amb convergències molt positives, relacions mútues entre les Esglésies, visites i trobades entre els Caps de les Esglésies, que han marcat fites històriques. Així Pau VI i Atenàgoras a Jerusalem (1964); Joan Pau II i Dimitri I a Constantinoble (1979); Joan Pau II i l'Arquebisbe anglicà Dr. Runcie a Canterbury (1982), i a primers de desembre d'aquest any passat el Patriarca Dimitri I visità el papa Joan Pau II a Roma.

I amb tot l'escàndol continua. Fins quan? Els progressos fets permeten, amb un xic d'optimisme, arribar a "somniar" quelcom d'imprevist per a l'any

2000. Però hem de reconèixer que l'ànima, el motor de l'ecumenisme, és la pregària. Perquè el restabliment de la unitat dels cristians supera totes les capacitats humanes i perquè el desig de la unitat només neix en els cors purificats de l'egoisme i ben disposats a ser fidels a la voluntat de Jesucrist.

Cada any, la setmana de pregària per a la unitat dels cristians, ens ha d'estimular a renovar la nostra confiança en la força de la pregària. Enguany tota la setmana gira entorn del tema inspirat en sant Pau: "Construir la comunitat. Un sol Cos en Crist".

Amb la pregària ecumènica assumim cristianament un dels drames i esperances més grans del nostre temps.

Preguem, doncs, conforme a l'exhortació de l'apòstol. Visquem aquells valors evangèlics que fan possible una comunitat unida, una comunitat en pau els uns amb els altres (Rm 12, 1-21).

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

BARCELONA

200 de les 800 escoles públiques tenen professor especialitzat

Només un 25% de les escoles fan classes de religió a Barcelona

BARCELONA.— L'ensenyament de la religió a Espanya fou la primera reivindicació que plantejà el cardenal secretari d'Estat del Vaticà, Agostino Casaroli, a Felipe González durant la seva recent visita a Madrid. Malgrat que l'ensenyament religiós és present en les escoles públiques espanyoles, a Catalunya poques escoles mantenen aquesta formació, segons va declarar a "La Vanguardia" Margarita Sintès, coordinadora del Departament d'Ensenyament religiós a EGB del Bisbat de Barcelona.

Segons Margarita Sintès, les escoles tenen l'obligació d'informar els pares del dret dels seus fills a rebre o no ensenyament religiós, però no totes ho fan, i no hi ha sensibilitat de l'administració al respecte.

Acord Església-Generalitat

En les seves declaracions a "La Vanguardia" Margarita Sintès assenyala que de les 800 escoles públiques de la diòcesi de Barcelona només en 200 hi ha professors de

religió. En les escoles restants, Margarita Sintès creu que no s'imparteix cap tipus d'ensenyament religiós.

A Galícia, la Xunta i les diòcesis gallegues firmaren un conveni pel qual el govern autonòmic es compromet a garantir el dret dels pares que els seus fills rebien formació religiosa, en els nivells no universitaris. L'arquebisbe de Barcelona desitja, per la seva part, i segons "La Vanguardia", que un acord similar al de Galícia es firmi en altres comunitats, especialment a Catalunya.

El Germà Ramon Benseny, reelegit provincial marista de Catalunya

BARCELONA.— El germà Ramon Benseny va néixer a Lleida l'any 1942. Féu la seva primera professió en el noviciat de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanies (Lleida) el 8 de setembre del 1962 i la professió perpètua el 15 d'agost de 1967. Ha exercit l'apostolat docent a Vic, Llinars del Vallès, Lleida i Girona; destacant el seu treball en el camp formatiu com a Superior del Seminari Major d'Avellanies durant nou anys, i durant tres anys fou mestre de postulants a Lleida. És llicenciat en Filosofia, Batxiller en Teologia i Diplomàtic en Mariologia. Ha format part de la Comissió Internacional Marista de Formació i l'any 1985 va participar —com a membre d'elecció— del XVIII Capítol General Marista a Roma, el final del

qual fou elegit Provincial de Catalunya i ara reelegit per un segon trienni. Des d'octubre de 1987 forma part de la Comissió Permanent de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

La Província Marista de Catalunya fou erigida canònicament l'any 1959. Actualment compta amb 264 germans, 12 novicis i 96 seminaristes. Tenen establerts 10 col·legis que atenen 11.400 alumnes, 3 cases de formació, 19 comunitats i 1 Centre d'Espiritualitat. A més, en el districte marista del Paraguai treballen 20 germans de la Província de Catalunya.

La vitalitat de la Província es manifesta en diverses organitzacions apostòliques i educatives: Escola Mirall, Kairoi, Centre Marista d'Scouts, Mà Oberta, etc.

Ramon Benseny, provincial marista.

IMPROMPTU

Els problemes

Els problemes tenen diversos aspectes: el quan, el com, el què, i el qui els planteja. El problema només és problema. Una cosa que espera solució. Si el moment és apte, i no en tenim cap més, ja té molt de guanyat. Si com es planteja és diàfanament o amb galimaties, la solució serà possible o impossible. Si qui planteja el problema sap expressar-lo o frueix amb barroquismes ambigus, la cosa pot arribar al dramatisme més absurd.

Tot problema, però, depèn de com és rebut o captat. Per exemple, si quan jo estic en el punt dolç d'una redacció, original o de traducció, se'm presenta el cap de publicitat i amb certa sornegueria em diu que acaben d'atorgar-li una pàgina sencera i que hauré d'arraconar-ne una altra, segur que se'm regira tot allò que tinc per regirar i haig de fer esforços perquè no se m'insinuï un "angor pectoris" que fa anys que em festeja. Ara que haig de reconèixer que el meu disgust no serveix per a res, perquè el molt sorneguer se'n va xiulant tranquil·lament.

Enfront d'un problema, de la mena que sigui, cal primer que tot una bona dosi de serenitat. I, si no és possible esquivar-lo, buscar la solució que ens deixarà tranquils. Per altra banda hem de pensar que quan plantegem un problema a una altra persona, aquesta té la feina i potser el neguit que nosaltres hem passat abans.

Hauríem de recordar aquella monició que ens feien en altres temps i que deia: "Tots els dies són sants i bons estant en gràcia de Déu". I potser podríem traduir-la per "tots els problemes són sants i bons...", i pensar que la nostra vida és el màxim problema, pensar que tots els problemes ens ajuden a guanyar la glòria del cel.

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

La fidelitat nascuda de la fortaleza

En l'audiència concedida als pelegrins catalans, el dia cinc de desembre proppassat, el Papa, coneixedor perfecte de les arrels cristianes de Catalunya, ens va dir el que segueix: "Amb la tenacitat que brolla de la virtut de la fortaleza, romaneu fidels a les vostres arrels cristianes". Amb quina finalitat? Per a "traduir la vostra fe en obres que facin més visibles l'Evangeli en la vostra societat, en les vostres famílies, en les vostres pròpies vides".

Les directrius pontificies orienten l'esforç dels catòlics en el sentit contrari al de la "privatització" de la fe: els valors de l'Evangeli han de ser visibles als ulls dels homes, i no pas amagats en la foscor d'una consciència solitària. També s'adrecen a la "totalitat" de la influència de la fe, perquè aquesta s'ha de fer present en la societat, en la família i en totes les accions que constitueixen la vida humana.

Per a això el Papa demana aquella "tenacitat que brolla de la virtut de la fortaleza". Avui —com sempre— per a una autèntica existència cristiana, sobren les covardies i les pors; la valentia i l'esforç són necessaris. Per a ésser fidels a les arrels cristianes del nostre poble de Catalunya, no n'hi ha prou amb els records històrics d'uns fets mil·lenaris. Cal una actualització valenta de la nostra fe. Ens cansem de dir que el món modern necessita "una ànima ètica", que la nostra civilització reclama "un suplement d'ànima". I és cert. Però cal afegir que en aquesta tasca els cristians ocupen un lloc privilegiat, en un esforç comú amb tots els homes de bona voluntat. Perquè compten amb els ensenyaments d'un Evangeli que impulsa i il·lumina.

Algú ha dit amb raó que, en molts cristians, hi ha una certa "atonía" de la voluntat, una por de

comprometre's, una mena de pànic de donar la cara davant els altres, enfonsats sovint en el mar de la increença. D'ací neix la por de l'esforç perseverant, de la soledat i de la incomprensió, que paralitzen les millors intencions i les bones voluntats. Aquest mal és molt antic. Fa més de trenta anys, Pius XII deia als consiliaris d'Acció Catòlica d'aquells temps: "L'arrel dels mals presents i de les seves funestes conseqüències rau en la insensibilitat de l'esperit, en la deixadesa de la voluntat i de la frivolitat dels cors".

Des d'aquell temps no hem progressat gaire, perquè amb una certa tristesa deia Pau VI: "L'esforç moral no és moda". Sembla que ens va envaint un afebliment general de la voluntat pel que fa la identitat de la nostra fe i a la coherència de les nostres vides en relació amb els valors de l'Evangeli. El progrés material, desvinculat de l'espiritual, influeix negativament en el nostre esperit; un corrent de conformisme amb el que fan els altres apaga la flama dels propòsits més generosos. La indolència i el comodisme despersonalitzen els cristians i esterilitzen la potencialitat del seu esperit. En una hora en la qual el regne de Déu necessita personalitats fortes i fins i tot heroiques!

La lliçó que ens va donar el Papa té plena validesa: els homes i les dones catòlics de Catalunya han de romandre fidels a llurs arrels cristianes "amb la tenacitat que brolla de la virtut de la fortaleza". Cal fer-ho sense pors de cap mena, perquè és Déu qui ens acompanya. No hi ha dubte que l'Evangeli és "poder de Déu i saviesa de Déu".

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

VIC

Modest Moreno, deu anys d'organista a Ripoll

RIPOLL.—L'organista ripollès Modest Moreno i Morera és l'organista de la parròquia de Santa Maria del Monestir de Ripoll, a partir de 1978. A més de les funcions del culte litúrgic de la parròquia hi ha donat un gran nombre de recitals. El dia de Sant Esteve del tot just passat 1988, donava a Vilafranca del Penedès l'edició n.º 40 del tradicional concert d'orgue del dia de Sant Esteve, precisament quan s'esqueia el 10è aniversari del seu primer concert d'orgue, concert que s'esdevingué a Santa Maria de Vilafranca del Penedès el dia de Sant Esteve del 1978.

En aquesta 40 edició, l'interpret oferí un programa que, sota el lema "L'Entorn Musical dels Organistes de Montserrat", aplegava obres dels monjos-músics del cenobi montserratí dels segles XVIII i XX, com ara Miquel López, Narcís Casanoves i Odiló Planàs. A més s'interpretà una sonata del representant més rellevant de la primera meitat del divuitè de la música per a tecla que fou el P. Antoni Soler. La segona part del recital va ser dedicada tota ella a Jesús Guridi, del qual l'interpret executà el "Triptico del buen Pastor".

En aquests 10 anys, Modest Moreno i Morera ha enregistrat diversos discs, un dels quals dedicat a música d'orgue a la Península Ibèrica dels segles XVI al XVIII, literatura de la qual n'és especialista. Ha donat una cinquantena de recitals als Països Catalans, Itàlia, França i Alemanya. La seva formació organística ha estat sota el mestratge de Bernard Bailbé, Jordi Figueras i Montserrat Torrent. Amb Josep M.ª Mas i Bonet, cursa el Grau Superior d'orgue.

J.O.

SOLSONA

Novicis al monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes

6 joves trien un estil de vida: pobre, cast i obedient

BELLPUIG DE LES AVELLANES.— Recentment, iniciaven el camí de la vida religiosa sis joves, a l'institut dels Germans Maristes.

La cerimònia tenia lloc, al noviciat marista de les Avellanes. Presidia la celebració el P. Gabriel Isal, (Carmelita Descalc). L'acte venia ja motivat, després d'uns dies de recés, escoltant al cor, la crida insistent del Senyor.

Crida gratuïta del Senyor

Per l'immens amor del Senyor, hem estat cridats a viure un estil de vida: pobre, cast i obedient. Ha estat Déu el primer a escollir-nos, ens ha portat al desert i allà ens ha parlat al cor, ens ha convidat a seguir-lo, per la persona del seu fill Jesús.

Les petjades del P. Marcel·lí

"Estimeu Jesús i feu-lo estimar". Aquesta és l'herència que ens deixà el nostre Pare fundador, donar a conèixer Jesús enmig dels infants i els joves, especialment els més necessitats. Estimar la vocació i donar-ne gràcies pel do rebut, ser testimonis transparents de l'amor de Déu als homes.

Com Maria

Vivim la nostra vida a l'estil de la Bona Mare Maria, vida oberta a l'Esperit i feta servei als altres. Vida senzilla de germans que s'estimen i que fan un mateix camí. Com Maria vivim en la intimitat amb el Pare, com Maria ens deixem conduir per l'acció renovadora de l'Esperit.

Germanets de Maria, Comunitat del Noviciat

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroixa la solitud i dona el confort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Sigueu "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

M. CARME HERRER
COMBONI SISTERS
P.O. BOX 67
WAU
SUDAN 11.280.- Ptes.

P. TRINIDAD VIGUER S.J.
ST. XAVIER'S COLLEGE
BOMBAY 400-001
INDIA 11.280.- Ptes.

LAUREA ROJO
B.P. 317
ISIRO
ZAIRE 11.280.- Ptes.

ALEXANDRE GARCIA-DURAN
HOGARES PROVIDENCIA
GABRIOL MANCERA, 1815
03100 MEXICO D.F. 10.530.- Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
- ☐ gir postal
- ☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal nº
Nº compte corrent.....
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

TARRAGONA

Els Pastorets Musicals del Vendrell, un repte amb vint-i-quatre anys d'història

EL VENDRELL.— "Els Pastorets Musicals del Vendrell" estan ja a un pas de celebrar les Noces d'Argent. Enguany s'ha encetat la vint-i-quatre temporada d'escenificació ininterrompuda d'aquesta obra nadalenca.

Moltes són les vicissituds —i també dificultats— que, durant aquests anys, s'han viscut i superat. És cert que també hi ha hagut força motius de satisfacció i moments de joia. L'entrellat d'aquestes situacions forma, doncs, la continuïtat mantinguda fins avui.

Creiem que cal continuar, convençuts que, fent-ho així, aportem el nostre gra de sorra al millorament cultural de la nostra vila del Vendrell, i també, en un àmbit més general, garantim la genuïna tradició d'un poble —el nostre—;

tradició i cultura pròpies que, pel fet de pertànyer a una nació petita i no sobirana, necessitem la força i la defensa de tots, ja que ningú més no ho farà per nosaltres.

Tot plegat ens empeny a superar-nos, i per això, el passat diumenge dia 18 de desembre, s'encetaren les representacions dels "Pastorets" de l'actual temporada 88-89. Així mateix, la diada de Nadal tingué lloc la segona de les representacions. Ambdues assoliren la qualitat i expressivitat que es desitjava.

L'obra que es representa enguany, consta de vint-i-un quadres, amb una introducció, una primera part i una segona. Cal destacar la introducció, que consta de sis quadres bíblics, amb una plasticitat, uns efectes especials i una acurada lluminotècnia, acom-

panyat pels dos narradors que van situant el públic en tot moment; els quadres són: La Creació; La Caiguda dels Àngels; Adam i Eva; Els Manaments; Captivitat a Babilònia i L'Anunciació. Cal indicar, també, que la part musical en aquests quadres, és impressionant.

La primera i segona part, es comença a desenvolupar tot el fil argumental de l'obra; ja ens endinsem en els típics i populars Pastorets, sense caure en el parany de la pallassada-còmica. Si més no, aquests Pastorets van adreçats a un públic més madur; la trama que s'organitza fins arribar a l'últim quadre del Glòria a Déu, manté atent, en tot moment el públic, puix els efectes de llum, la interpretació, els efectes especials, la música, sense deixar la narració

del Poema de Nadal, a cura dels dos narradors, fan que aquests Pastorets siguin considerats dels millors de Catalunya, ja que surten dels Pastorets normals. Malgrat que s'utilitza algun decorat de paper, la decoració més important és corpòria, destacant la decoració del poble, el qual consta de dos nivells, amb un volum de deu metres de llargada, per cinc d'alçada.

Els quadres que configuren la primera part són: Betlem, Caverna Infernal; Farruc i Grillat; Les Noces, El Bàndol i Cercant Posada. Després d'una mitja part d'un quart d'hora, hom pot presenciar la segona part que està composta pels següents quadres: Lladres Retirats; Les Calderes d'en Pere Botero; Herodes; Dimonis i Pastors; L'Anunciata i El Rabadà; El

Camí; El Noi de la Mare; L'Establia i el Glòria a Déu.

Les properes representacions tindran lloc els dies 22 i 29 de gener, a les 5 de la tarda al Teatre La Lira del Vendrell.

Val la pena trencar la monotonia de cada diumenge, i gaudir una tarda presenciant "Els Pastorets Musicals del Vendrell". És una gran obra, —la més important i impressionant, tant pel nombre de col·laboradors com pel seu muntatge— que se celebra al Penedès. La seva durada és d'unes tres hores, i hom pot adquirir les entrades al preu de 500' ptes. —amb una bonificació per a grups de més de 25 persones— al telèfon (977) 66 37 28 o bé una hora abans de començar la representació a la mateixa taquilla del Teatre.

JOSEP M. BARGALLO i JANE

Per la no-violència

El proper dia 30 de gener es compleixen 41 anys de l'assassinat d'un home pacífic, d'un home que hauria de ser model a imitar per tothom, el Mahatma Gandhi, l'apòstol de la no-violència.

Gandhi sempre va rebutjar els mètodes violents. Les persones ens havíem d'entendre per mitjà del diàleg, de la relació civilitzada. Els seus enemics no podien tolerar la seva actitud que, amb principis pacífics com un nou Jesús de Natzaret, venia a revolucionar els mètodes imperants de la llei del més fort, de la raó de la força, de l'ull per ull i dent per dent, del menyspreu constant envers la justícia i el diàleg que han de conduir a la bona relació i a l'harmonia i, emprant la més injustificada violència, el van fer assassinar per un fanàtic, que sempre es troba a punt.

Aquest assassinat, el sacrifici de Gandhi, va commocionar el món sencer, però el temps passa i res no canvia. Tot continua tal com era i la violència i la injustícia són pertot arreu, i tothom malda per veure qui la farà més grossa... i així no s'arreglarà res.

L'any 1964, Llorenç Vidal, un mestre mallorquí, amb un petit grup d'amics començà a celebrar al col·legi el DENIP, el Dia Escolar de la No-violència i la Pau. Es tracta d'una Jornada en la qual el mestre dedica els seus esforços per inculcar

en les tendres ments infantils el principi de la no-violència. L'ideal seria que la Jornada fos mensual i que el 30 de gener se celebrés una Jornada solemne que tanqués un curs i n'iniciés un altre per tal que a poc a poc la idea de la no-violència anés imposant-se a la idea de la força bruta que sembla que tot ho pot.

Ja fa anys que el DENIP és internacional i són moltes les nacions que han conegut i han adoptat aquesta idea. Però encara hi ha molts mestres que l'ignoren del tot. Si us plau, no us sembla un ideal lloable que mereix l'entusiasme i la col·laboració de tots els mestres?

Hem de pensar que si els adults que avui governen (potser estaria més ben dit que dominen) el món ja estan fets malbé per l'orgull, la vanitat, l'ambició i la inconsciència més irresponsable que es pugui imaginar, encara som a temps, si comptem amb la col·laboració d'un bon nombre de mestres de bona voluntat, a intentar que els infants d'avui puguin sortir d'aquesta òrbita irracional i comencin a resistir-ne la influència fins aconseguir que les persones humanes s'entenguin fraternalement i la violència sigui només el residu excepcional.

ANTONI MUNNÉ i TOMAS

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs.
Del 14 al 21 de maig

Inscripció i informes
Comissaria de Terra Santa. P. Manuel Prades
Santaló, 80. Tel. 209 23 88
08021 - Barcelona

ULTRAMAR EXPRES
Ramblas 109 - Calvet 36-38
08002 Barcelona.

GIRONA

Davant l'afluència creixent de persones de color

El Dr. Camprodon invita a reflexionar sobre els problemes dels africans a Girona

GIRONA.— El Dr. Jaume Camprodon, bisbe de Girona, ha tractat del tema de la marginació que sofreixen les persones de color que d'un temps ençà augmenten considerablement a les comarques del bisbat. L'article corresponent al dia 15 de gener d'enguany del Full Parroquial està dedicat íntegrament a la qüestió.

El dia 10 del mes passat es van complir i es van celebrar 40 anys de la "Declaració Universal dels Drets Humans". Sobre el paper la "Declaració" és incontestable, començant per la primera afirmació: "Tots els éssers humans neixen lliures: iguals en dignitat i en drets. Són dotats de raó i de consciència i han de comportar-se fraternament els uns amb els altres".

Ara bé, quan arriba l'hora d'aplicar-los a la realitat concreta vénen les reticències i certes afirmacions incomoden. Cert que n'hi ha que són difícils de dur a terme d'una manera satisfactòria; però no és cap excusa per posar-se a obrir camí.

Amb pocs mesos, a les nostres comarques es veuen més persones de color que abans: senegalesos, gambians, guineans... Els quals s'han vist obligats a sortir del seu país per manca de mitjans de vida i s'han refugiat entre nosaltres. Solen ocupar-se en l'agricultura, peonatge i uns pocs al comerç. La seva feina és de temporada i n'hi ha que no en tenen. En l'esmentada Declaració s'hi llegeix: "Tot individu té dret al treball... Tot individu té dret a salari igual per igual treball" (3). I resulta que els ingressos mitjans de la majoria són gairebé la meitat de la mitjana real d'Espanya.

Amb freqüència el seu treball està en l'economia submergida, ja que els empresaris es troben amb

difficultats burocràtiques sorgides de la mateixa Administració.

A alguns d'ells la situació de necessitat extrema els porta a viure com a transeünts, a pidolar, i, en algun cas, a delinquir.

I la Declaració continua: "Tot individu té dret a un nivell de vida que assegurí, per ell i la seva família, la salut i el benestar, especialment quant a l'alimentació, vestit, habitatge, assistència mèdica i als serveis socials" (25). Aquests immigrants sovint quan estan malalts no saben a qui acudir perquè n'hi ha molts que no tenen protecció social que els empari.

Sondejant l'opinió de la gent és corrent sentir: "La seva estada aquí és un favor que se'ls fa i, ja se sap, els favors no es discuteixen". "El lloc de treball que ocupen no pot perjudicar els de casa". Hi ha qui identifica "moreno" amb delinquent. Tota una gamma d'opinions que ens cal canviar o llimar.

Ens trobem davant una situació nova que demana una mentalitat social nova. Els cristians tenim l'Evangeli com a punt de referència per a dur a terme aquest canvi. Els ciutadans sense excepció tenim la "Declaració Universal dels Drets Humans", tan aplaudida, que ens obliga a una forma nova de pensar i de fer sobre el dret a la subsistència i al desenvolupament de la persona i sobre el lligam de les relacions humanes.

Finalment, tots els qui estem arrelats aquí i tots els immigrants hem d'aprendre'ns de cor el penúltim article de la Declaració: "Tot individu té deures envers la comunitat, ja que només en aquesta li és possible el lliure i ple desenvolupament de la seva personalitat" (29).

L'hivern és un temps propici per a la reflexió. Jo suggereixo als

lectors del Full i als cristians que us reuniu periòdicament per revisar la vostra vida, de fer un examen amb els articles dels documents de la "Declaració dels Drets Humans" a la mà, l'Evangeli al cor i la mirada atenta a la realitat del carrer. Estic segur que més d'un cop us resultarà incòmoda; però el futur va per aquí, si volem tenir futur.

ESGLÉSIA I ESCOLA

Són així els joves d'avui?

Un document recent de la Congregació per a l'Educació Catòlica dedica la primera part a plantejar un tema d'interès extraordinari: "Els joves d'avui davant la dimensió religiosa". Val la pena que hi fixem la nostra atenció.

És obvi que el primer que ha de fer una escola —qualsevol escola— per a assolir els seus objectius és conèixer la realitat dels alumnes que la freqüenten. Només així podrà fer una proposta educativa adaptada a les llurs necessitats.

Doncs bé, el document citat diu que, malgrat la diversitat de situacions ambientals, els joves presenten característiques comunes que mereixen l'atenció dels educadors. Per començar, n'enumerem unes quantes que podríem qualificar de "negatives". Heus-les aquí:

— Només compta allò que és útil i, sobretot, allò que ofereix resultats pràctics i tècnics, és a dir, els interessos d'índole superior no interessen a molts joves.

— Pobresa de relacions en la família i en la societat; en conseqüència, solitud, manca d'afecte i depressió.

— Intranquil·litat davant l'esdevenidor i temor davant els grans problemes del nostre temps (atur laboral, matrimonis desfets, bosses de pobresa, injustícia social...).

— Inseguretat, tendència a l'aïllament, o bé a la violència quan molts joves es troben junts.

— Incapacitat de donar sentit a la vida i refugi en l'alcohol, la droga, l'erotisme, les experiències

exòtiques (sectes)... com a sortida de la solitud i de l'estat de depressió.

— Manca de fermesa en les decisions: del "sí" d'avui passen amb gran facilitat al "no" del demà (fugida de compromisos estables).

— Generositat i entusiasme mancats de concreció, i no sempre amb finalitats confessables.

— Allunyament de la pràctica religiosa i hostilitat envers les institucions eclesiàstiques i les persones que representen l'Església.

— Crisi d'acceptació de la fe i dels valors morals vinculats a la fe (laïcisme, ateisme, ruptura entre Evangeli i cultura...).

— Indiferència religiosa i tendència a emplenar el buit religiós amb altres substitutius, com és ara el culte al cos, l'evasió en la droga...

— Actituds no positives davant la pregària, la Santa Missa, els Sagraments i, en general, les pràctiques de culte.

La llista pot semblar una mica llarga i, no cal dir-ho, fa pensar. ¿Presenten algunes d'aquestes característiques els joves de les nostres escoles? Si és així, ¿com hi sortim al pas els educadors cristians?

Però el mateix document remarca que no tot és negatiu en els joves d'avui, i que al constatar d'aquests aspectes negatius en podem descobrir de positius que són molt prometedors. També els recordarem.

FRANCESC RIU

MISSATGE

A TOTS ELS LECTORS DE CATALUNYA CRISTIANA

LA PREMSA ÉS UN DELS GRANS MITJANS D'APOSTOLAT. FEU APOSTOLAT A TRAVÉS DE LA PREMSA! COL·LABOREU A L'APOSTOLAT DE CATALUNYA CRISTIANA

Que cap llar cristiana del país no estigui mancada de la seva lectura, és el repte que tenim tots els lectors de CATALUNYA CRISTIANA

MOSTREU CATALUNYA CRISTIANA ALS VOSTRES FAMILIARS I AMICS. DONEU-LOS A EMPLERAR LA SEGÜENT BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ.

Catalunya Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom

Domicili

D.P.

Se suscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 4.680.- Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte/lílibreta n.º se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc

URGELL

Dedicació del nou temple de Pont de Bar a Sant Ermengol

PONT DE BAR.— Acompanyat dels preveres i dels fidels, el bisbe Joan beneí recentment el nou temple de Pont de Bar i el dedicà a sant Ermengol, Patró de la parròquia. L'acte de la dedicació ressalta les glòries del Sant Bisbe d'Urgell: "fou indubtablement el major benefactor de la seva Església, eixamplant-ne les fronteres, construint-hi una nova catedral... i cal tenir-lo com un veritable 'Pater Patriae atque Patronus', ja que sabé conduir el seu poble al grau més alt de civilització i de progrés d'aquell temps".

A l'acte, hi assistiren tots els veïns i propietaris del nou poble de Pont de Bar, construït per la Generalitat de Catalunya a un quilòmetre de l'antiga població arrasada per la riuada del 1982, data en la qual també desaparegué el pont centenari en la construcció del qual sant Ermengol perdé la vida el 1035 mentre "pontificava". El nou temple presenta unes línies sobries i funcionals, hi ressalta la distribució interior que facilita la participació dels fidels en la litúrgia.

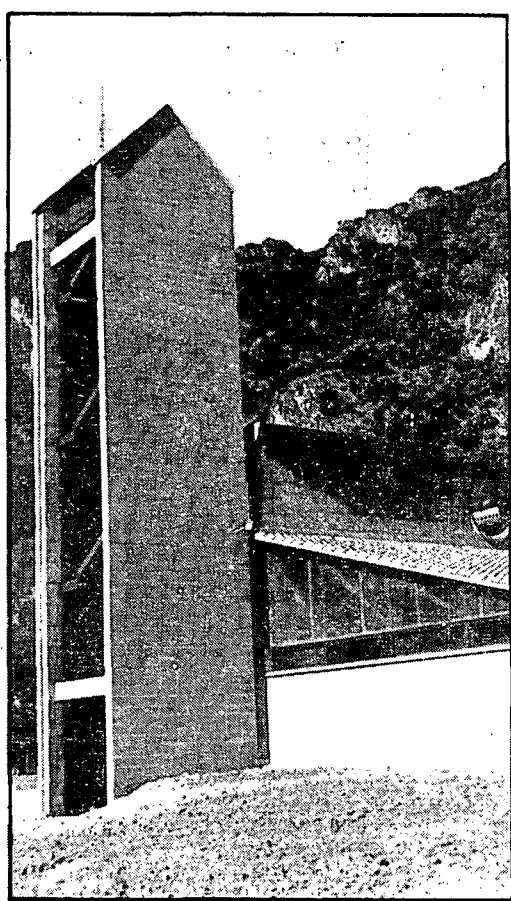
Urgellia VIII. Documentació i estudis medievals

La transcripció de documents del s. XI, de l'Arxiu Capitular d'Urgell, la publicació d'estudis històrics sobre la pesta negra, del 1348, l'ordre públic al s. XVI, el primitiu nucli urbà de la Ciutat i el catàleg dels protocols notariais de l'esmentat Arxiu, són temes suficientment vàlids per palesar l'interès del VIII volum d'Urgellia que acaba de ser publicat. Urgellia és una publicació anual a càrrec de la Societat Cultural Urgel·li-

tana, constituïda el 1980, i recull transcripcions de documentació de l'Arxiu Capitular d'Urgell i estudis històrics sobre les comarques de la Catalunya Vella en l'època medieval.

En el darrer volum, Cebrià Baraut transcriu i glossa 117 documents del s. XI i ofereix un estudi sobre Ciutat, el primitiu nucli urbà de la Seu d'Urgell. El valor històric de la col·lecció documental, publicada des del primer volum d'Urgellia, i l'interès de la història medieval de la Ciutat arriben avalats pel rigor científic i el prestigi del monjo de Montserrat i historiador medievalista, Albert Villaró, un jove historiador urgellenc, que narra la incidència i les repercussions de la pesta negra, del 1348, a la Seu d'Urgell, i un altre urgellenc, el prevere Enric Moliné, publica un original estudi sobre l'Ordre públic a l'Urgellet i a Andorra el 1504. Benigne Marquès, arxiver diocesà, recull el catàleg dels protocols notariais de l'Arxiu Capitular corresponents als segles XIV i XV. A través de les actes notariais hom coneix els diferents aspectes de la història de la Ciutat i la catalogació esdevé una eina utilíssima per als investigadors. Albert Vives, Director del Museu Diocesà, fa una descripció dels teixits medievals guardats en l'exposició d'art. Manuel Riu explica els darrers resultats de les excavacions realitzades al monestir de Sull (Salades). El solsoní Antoni Bach transcriu i glossa els documents del priorat de Gualter. Prim Bertran i Maties Delcor col·laboren també en l'obra. Una col·lecció d'il·lustracions fotogràfiques en color i blanc i negre completen una publicació que ha assolit prestigi i admiració entre els historiadors.

A.M.

S'hi esmerçaran uns vuit milions de pessetes per tal de fer més còmoda la visita i millorar l'habitabilitat

Remodelatge interior de les esglésies de Taüll

VALL DE BOÍ.— Per encàrrec de la Comissió diocesana del Patrimoni Cultural, dos arquitectes han redactat els projectes per millorar l'interior de les esglésies romàniques de Sant Climent i Santa Maria de Taüll, amb un pressupost total de 7,8 milions de ptes.

A Sant Climent serà abaixat el nivell del cor i a l'escala s'hi disposarà el lloc per guardar els records de venda als visitants. Al centre de la nau principal s'hi col·locarà un sol banc perquè els visitants s'hi puguin asseure per contemplar les pintures de l'absis, recentment restaurades per Ramon Millet. D'aquesta forma serà possible la contemplació de les pintures des de la millor perspectiva i guadint de comoditat. La instal·lació d'un sol banc no trencarà l'harmonia interior del monument i facilitarà la contemplació dels murs i de les pintures des de diferents perspectives. L'església ordinàriament no és utilitzada com a lloc de culte, fet que facilita el seu destí primordial a l'art i a les visites que d'arreu del món arriben a Taüll.

També serà renovat el sistema d'il·luminació de l'absis i els retaules existents seran exposats a les naus laterals amb la corresponent il·luminació.

A l'església de Santa Maria s'hi construirà un cancell a la porta per resguardar el recinte interior del fred i es col·locaran bancs nous de tres metres a la nau central. Més endavant, segons el projecte, s'estudiarà una nova il·luminació de l'interior i la possibilitat de fer còpies de les pintures murals de les naus laterals per recuperar íntegrament l'ambientació original. En el disseny del nou mobiliari s'ha considerat l'estil de l'església a fi d'aconseguir un con-

junt harmònic. Quant al sistema de climatització els tècnics estudien el més adequat al monument i que no perjudiqui les pintures. Per una banda els sistemes d'aire no provoquen inèrcia, però creen dificultats de disseny, per altra banda els sistemes de sol radiant faciliten el disseny però susciten problemes d'inèrcia. L'ordenació interior de l'església de Santa Maria serà gradual i això facilitarà l'elecció de les millors solucions tècniques.

Les obres, especialment a Sant Climent, seran iniciades en un període breu i seran finançades pel Bisbat. La venda d'entrades a Sant Climent aporta cada any uns ingressos aproximats d'1,2 milions de ptes., dels quals el 50% és lliurat al Bisbat i la resta al servei del monument.

Marcel·lí Farré, rector de les parròquies de la Vall de Boí, ha manifestat a CATALUNYA CRISTIANA: "El valor d'aquestes esglésies suposa per a mi una responsabilitat que assumeixo de gust, però també un honor". El darrer any han visitat el conjunt monumental 27.000 persones, entre elles molts japonesos, alemanys, etc.

Les esglésies de Taüll formen part del conjunt monumental de la Vall de Boí, que als seus encants naturals la història hi ha afegit les expressions més belles de l'art romànic. Les magestàtiques pintures absidials de Taüll identifiquen una vall i uns monuments. Els originals són al Museu d'Art Romànic de Barcelona, el 1958, però, Ramon Millet les reproduí als absis de Taüll. A la Vall de Boí la fe cristiana és melodia de pedra, pintura i natura.

A. MIRABET

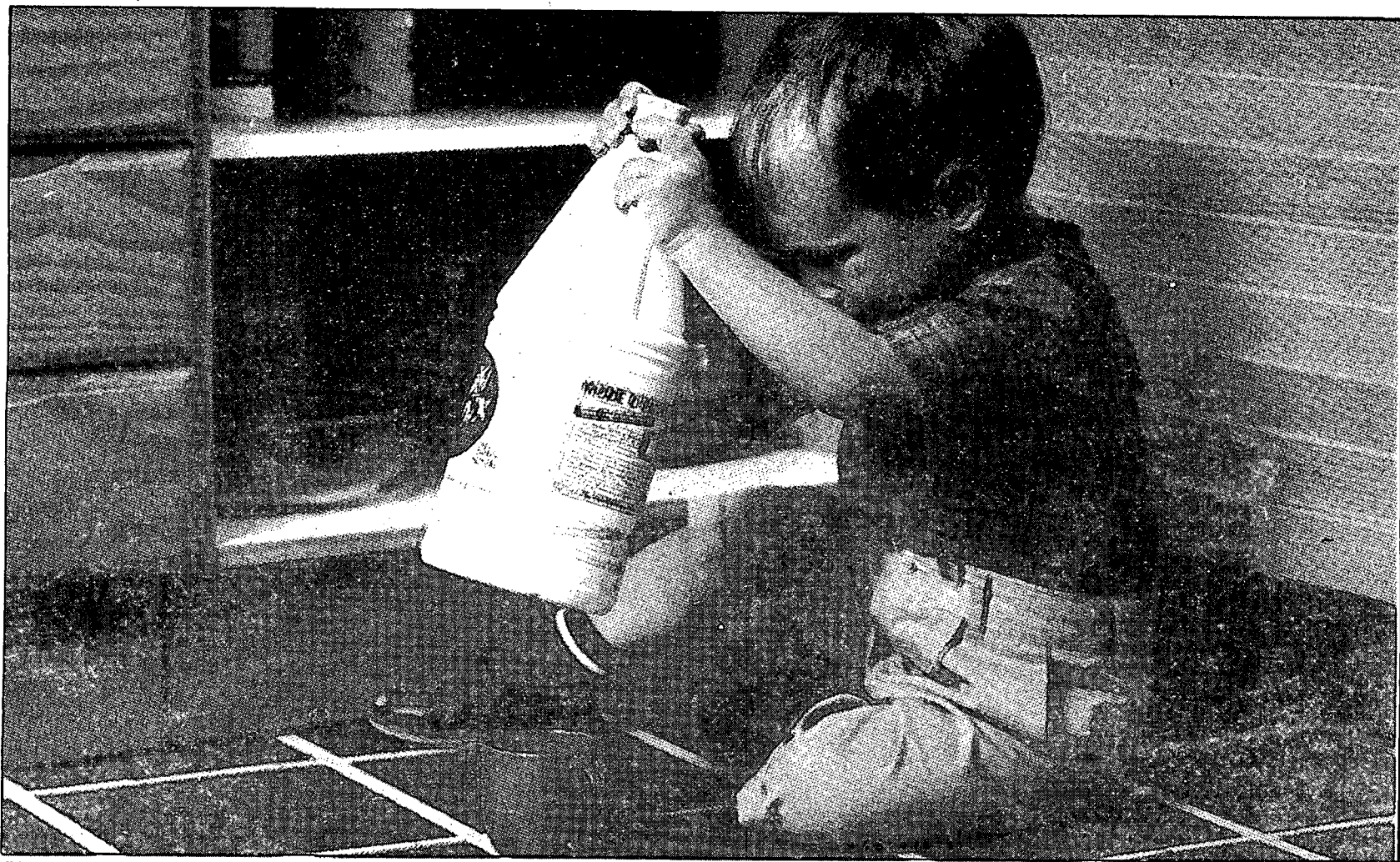
CATALUNYA 1000 ANYS

PELEGRINATGE A ROMA

La Comissió Organitzadora del Pelegrinatge a Roma assabenta a tots els qui hi participaren que està en avançada preparació una EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA, de gairebé un miler de fotografies-reportatge del Pelegrinatge a Roma. La pròxima setmana es donaran a conèixer dates, lloc i horari. De totes les fotografies exposades i degudament numerades se'n podrà encarregar còpia.

AVÍS ALS NOSTRES LECTORS

En els nostres números 483 (especial Nadal) i 484, en l'anunci del llibre NUESTRA SALVACION, pàgs. 30 i 15 respectivament, el preu de l'esmentat llibre se senyalava en 300 pessetes, ha de ser 350 pessetes. Prequem que ens disculpin l'error.

Els productes de la neteja no poden estar a prop de les mans dels nens.

Accidents domèstics infantils: millor prevenir que curar

Hi ha persones que consideren "banals" els accidents domèstics, en canvi provoquen amputacions, traumatismes físics o psíquics, lesions i una llarga llista de conseqüències.

Europa va decretar l'any 1988 "Any de la Seguretat de l'infant", sobretot per corregir les idees de moltes persones que consideren que la seva casa i l'entorn són segurs. Això és fals, perquè la casa no està adaptada a les necessitats dels infants. També és un perill l'errònia apreciació dels pares de la capacitat dels petits. La majoria dels accidents sobrevenen entre els 0 i 5 anys, un període en el qual el nen es desenvolupa molt ràpidament.

Preveure el comportament

S'oblida massa sovint que l'infant observa els adults i intenta reproduir els seus gestos. Aquesta capacitat és essencial per al seu desenvolupament, però caldria seguir-la de prop. No és possible seguir un nen durant tot el dia, així i tot sí que es pot preveure el seu comportament i explicar-li els perills que pot córrer.

Enretirar els mobles que li permeten accedir a un lloc perillós és elemental, però alguns adults ho oblidem. S'evitarien alguns accidents si les persones grans es fiquessin una mica

més en la pell dels infants. Per un nen no hi ha res més temptador que imitar els grans: Agafar medicaments (els quals produeixen el 55% de les intoxicacions) jugar amb productes que usa la mare, com el lleixiu, el sabó del rentavaixelles, etc.

Veritablement, tot en una casa, és perillós en potència: un bebè pot ofegar-se en 20 cm. d'aigua, els més grandets poden caure a una piscina, un infant pot cremar-se amb la porta del forn, ofegar-se amb un cacauet o amb el botó d'una nina. I no parlem de les portes dels garatges sobre les quals s'enfilen. No es tracta de viure en l'angoixa constant sinó que val més curar-se en salut.

A França s'han construït tres cases gegants perquè els pares puguin comprendre com se senten els seus fills en un univers que no ha estat construït a la seva mida. D'aquesta manera els adults poden topiar de cap amb els cantons d'una taula, enfilarse amb dificultats a un llit, intentar atrapar cullerots gegants o els mànecs de les paelles que sobresurten de la cuina.

Els accidents corresponents a les edats

Hi ha una tipologia dels accidents segons les edats. A con-

Els accidents domèstics provoquen el mateix nombre de víctimes que els accidents de carretera. Però en el cas dels accidents domèstics afecten els nens de 0 a 8 anys, i la majoria es donen a causa de la distracció dels pares: Virgínia, 2 anys, va agafar el mànec d'una paella i va patir cremades de tercer grau. Benjamí, un any, es va posar a la boca una de les peces elèctriques de l'aspirador, va morir electrocutat. Mateu, 4 anys, esperant l'arribada del seu pare es va precipitar per la finestra... però va ser atrapat pels pèls per la seva mare.

tinuació donem la relació dels accidents més freqüents a cada edat:

—Als 3 mesos l'infant es mou i utilitza el llenguatge del cos, és l'edat de la primera socialització. Accident típic: Caure de la taula quan el canvien.

—Amb 4 mesos tot l'interès, el seu entorn és important. Accident: Estrangulament per les cintes del llit.

—Quan té 5 mesos és l'edat en què pot atrapar les coses voluntàriament. Tot s'ho posa a la boca. Accident: Intoxicació per productes perillosos, asfíxia per ingestió de petits objectes.

—Els 6 mesos és l'edat de les primeres dents. Accident: Intoxicació per succió d'objectes.

—Als 9 mesos té la possibilitat d'agafar petits objectes. Accident: Intoxicació per medicaments, asfíxia per ingestió de petits objectes.

—Als 10 mesos s'aguanta dret i gateja, és l'edat de l'exploració. Accident: Caiguda per les escales, electrocucions.

—Amb 12 mesos camina agafat i vol imitar els adults. Accident: Asfíxia per posar el cap dins d'un sac de plàstic.

—Quan arriba als 15 mesos camina sol. Accident: Les caigudes.

—Dels 18 als 21 mesos camina sol menys per pujar o baixar escales. Pot enfilarse a les cadires i obrir les finestres. Accident: Caigudes (defenestracions).

—Amb 24 mesos camina molt bé sol. Comprèn dues o tres ordres simples i ha pro-

gressat en motricitat. Pot enfilarse, córrer, saltar. Pot obrir les portes, fins i tot les del cotxe. Accident: Posar objectes o els seus dits als endolls.

—Amb 3 anys gaudeix d'una certa autonomia i de comprensió del no (sap el que està permès o no) amb la condició que les ordres siguin simples, fermes i constants, ja que té una gran necessitat de senyals clares. Accident: Enverinament per productes de casa.

—Dels 4 als 6 anys adquireix un desenvolupament psicomotriu. Fins als 6 anys el nen no diferencia gairebé una frase negativa d'una afirmativa. El que és prohibit s'aprecia essencialment per l'entonació de la veu dels pares. Accident: Aquells que es poden produir en una cuina.

—De 6 a 8 anys aprèn, encara que malament, les distàncies i la velocitat dels vehicles. Accident: Els de cotxe.

—Sigui quina sigui l'edat de l'infant, un nen no neda per naturalesa i és fàcil que s'ofegui. Però per sobre de tot, un nen mai no té les mateixes capacitats físiques i d'apreciació del perill que un adult.

Què cal fer en cas d'accident?

Si l'infant ha pres un producte tòxic no se li ha de donar res per beure (ni aigua, ni llet).

ampoc no se l'ha de fer vomitar, sinó avisar immediatament un metge. Si el petit s'ha remat, se'l posarà sota l'aigua freda durant 10 minuts. Si porta roba sintètica no se li ha de treure. Evitar donar-li de beure. Si ha caigut se l'ha d'ajeure sobre un costat i avisar el metge. Si l'infant s'ha tallat o seccionat un membre o un dit s'ha d'aplicar una bena per aturar l'hemorràgia, mai no s'ha de treure un torniquet.

La CEE imposa normes de seguretat

Europa comença a preocupar-se de la seguretat dels productes domèstics. El 1976, els britànics van redactar unes normes per prevenir els accidents domèstics, els Països Baixos els van imitar en 1983. La CEE s'ha basat en aquestes dues experiències per emetre un sistema comparable a finals de 1985. La més antiga aplicació de normes en el mapa europeu concerneix als aparells electromagnètics, des de 1983, i continuentment es revisen. També existeixen normes pels productes tòxics; es refereixen a les indicacions que han de figurar sobre les ampolles, les etiquetes. En canvi, respecte als articles de puericultura, encara manca una bona legislació. Cada país aplica la seva pròpia reglamentació.

Tanmateix aquestes normes no són suficients, les normes dels petits electrodomèstics no protegeixen els infants de les cremades. S'hauria d'organitzar proteccions sobre les radiadores, les plaques i els aparells de calefacció per impedir el contacte amb els elements que cremen. Per exemple: els termostats de temperatura de les portes del forn haurien de ser a l'altura dels adults. Un altre exemple: els forns maten 175.000 nens cada any. La meitat és per culpa de l'absorció de productes de plàstic i un terç pels medicaments.

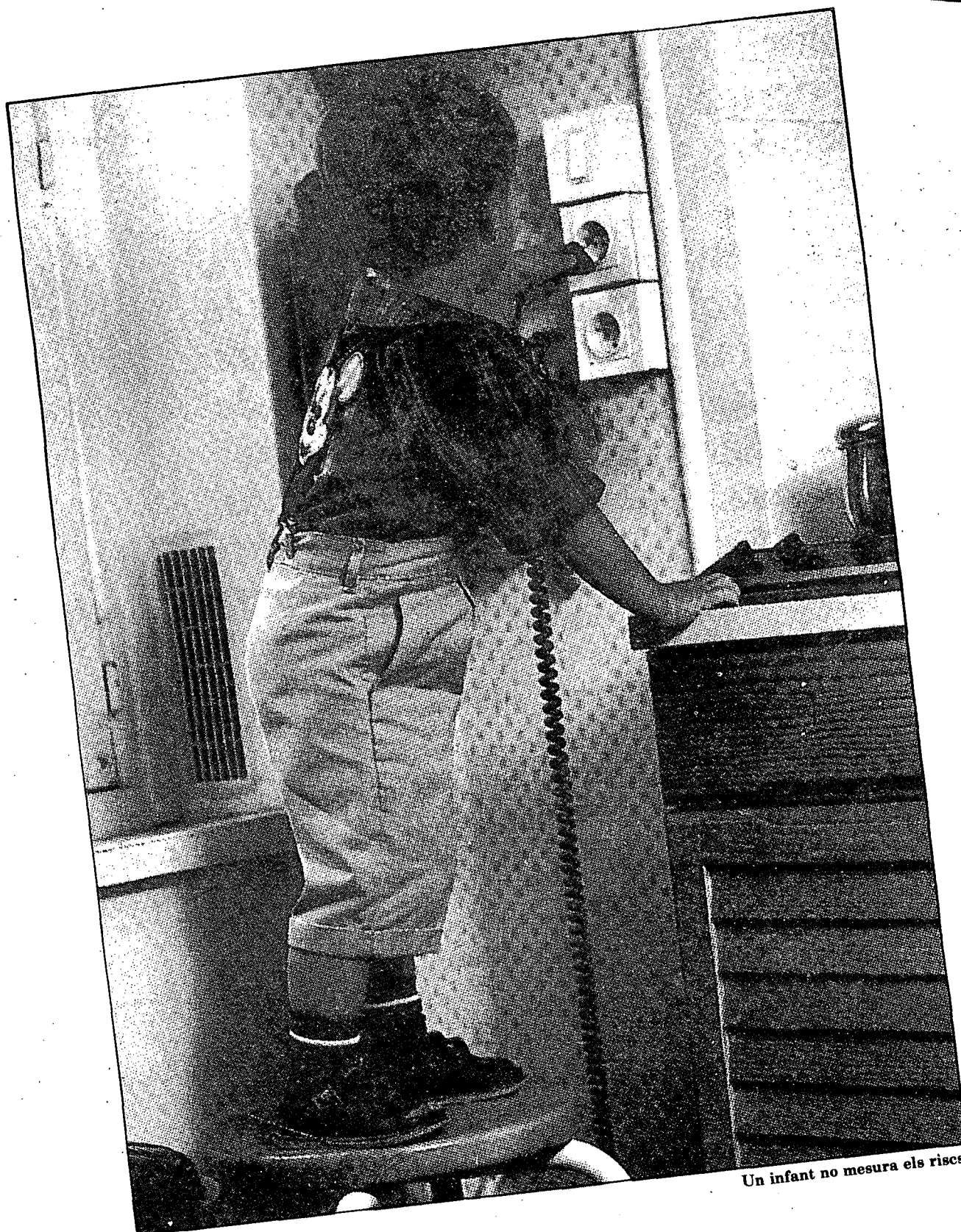
A partir de 1975 els tacs de seguretat són obligatoris a la Gran Bretanya per a determinats medicaments perillosos. En 2 anys, les admissions als hospitals de Cardiff i Newcastle per ingestió accidental d'aquests productes ha passat de 30 a 20.

Segons Marie-Claude Van Haute, responsable de la normalització al Despatx Europeu de la Unió de Consumidors, a Brussel·les, hi ha algunes accions en favor de la seguretat a Europa: "En previsió de l'obertura del mercat europeu el 1993, es busca la posada a punt d'una directiva general de seguretat que s'apliqui als productes. Els productes jutjats com a perillosos han de ser retirats ràpidament i de manera coordinada dins la CEE. En cas de perill el públic ha de poder ser informat. Han estat necessaris molts anys perquè la joguina d'infant perillosa desaparegués del mercat europeu. Però jo crec que els fabricants han pres consciència d'aquesta postura".

C.C.

Volen agafar-ho tot.

Un infant no mesura els riscos.

CALENDARI

Diumenge, 22 de gener. III del temps ordinari. Sant Vicenç, diaca màrtir; sant Atanasi, monjo i sant Víctor, màrtir.
El sol surt a les 7,11 i es pon a les 4,54 —Hora solar.
Festa major a Àger, Besalú, Cabrera de Mar, Castellbisbal, Espinelves, Esterri d'Àneu, Gualba, Llançà, Sant Vicenç de Castellet, Sant Vicenç dels Horts i altres pobles.

Dilluns, 23 de gener. Sant Ildefons, arquebisbe. Santa Emerenciana, verge i màrtir. Beat Francesc Gil de Frederic, màrtir.

Dimarts, 24 de gener. Sant Francesc de Sales, bisbe i doctor; sant Tirs, màrtir i sant Felicià, bisbe.

Dimecres, 25 de gener. La Conversió de sant Pau. Santa Elvira, verge i màrtir.

Dijous, 26 de gener. Sant Timoteu i sant Titus, bisbes. Santès Batilde, reina i Paula, vídua.
Fira a Ollana.

Divendres, 27 de gener. Santa Àngela de Merici, fundadora. Sant Mer, abat i sant Vitalià, papa.
Festa major a Mataró.

Dissabte, 28 de gener. Sant Tomàs d'Aquino, doctor; sant Valeri i sant Julià, bisbes.
Festa major al Pla de Sant Tirs i Verdú.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

22 de gener. Diumenge III de durant l'any. Lectures: Primera, Ne 8,2-4a.5-6.8-10, S 18, segona 1C 12,12-30, tercera Lc 1,1-4; 4,14-21.

23 de gener. Dilluns de la III setmana de durant l'any. Lectures: Primera, He 9,15.24-28, S 97, segona Mc 3,22-30.

24 de gener. Dimarts de la III setmana de durant l'any. Lectures: Primera, He 10,1-10, S 39, segona Mc 3,31-35.

25 de gener. Dimecres. La Conversió de sant Pau. Lectures: Primera, Fets 22,3-16, o bé: Fets 9, 1-22, S 116, segona Mc 16,15-18. (He 10,11-18, S 109, Mc 4,1-20).

26 de gener. Dijous. Sant Timoteu i sant Titus, bisbes. Lectures: Primera, 2 Tm 1,1-8, o bé Tt 1,1-5, S 95, segona Lc 10,1-9. (He 10,32-39, S 23, Mc 4,21-25).

27 de gener. Divendres de la III setmana de durant l'any. Lectures: Primera, He 10,32-39, S 36, segona Mc 4,26-34.

28 de gener. Dissabte de la III setmana de durant l'any. Lectures: Primera, He 11,1-2.18-19, Lc 1,69-75, segona Mc 4,35-40.

Litúrgia de les Hores
Setmana III

Diumenge, 22. III de durant l'any. Propi del temps.

Dilluns, 23. De fèria.

Dimarts, 24. Sant Francesc de Sales, bisbe i doctor. Memòria obligatòria.

Dimecres, 25. La Conversió de sant Pau, apòstol. Festa.

Dijous, 26. Sant Timoteu i sant Titus, bisbes. Memòria obligatòria.

Divendres, 27. De fèria.

Dissabte, 28. Sant Tomàs d'Aquino, prev. i doctor. Memòria obligatòria. Vespres I de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Els confiats arrogants

Quan avui es parla de Déu, suposant que se'n parli, es remarca amb exclusiva l'amor i la misericòrdia. Es fa mutis del treball amb respecte i temor per dur a terme la vostra salvació, de la carta als filipencs. Per aquest camí, fem la impressió d'esperar el Judici per tal de poder fer a Déu reivindicacions i demanar-li explicacions. Si és que no temem Déu, fet tristíssim, hauriem de témer el mal que pot rompre els nostres llaços amb Déu que és Amor. Al jo: crec, jo espero, jo estimo, hem d'afegir-hi, jo temo. No visquem confiats amb arrogància.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estanty

HOMES I INSTITUCIONS

Joan Pau II ha beatificat una xilena de 13 anys

Laura Vicuña

El 3 de setembre de 1988 Joan Pau II va beatificar Laura Vicuña, una nena xilena de 13 anys que havia donat un testimoniatge de fe i de confiança en Déu als darrers anys de la seva vida.

Filla de José Domingo Vicuña y de Mercedes Pino, va néixer el 5 d'abril de 1891 a Santiago de Xile. Per raons polítiques, en plena guerra civil, la família va abandonar la capital i s'instal·là a Temuco, cap al sud. Pocs mesos després, el pare morí inesperadament, deixant la mare i les dues filles en una greu situació econòmica. La mare, per resoldre els problemes en què es trobaven va decidir emigrar a l'Argentina. El colon Manuel Mora els permet d'estar a les seves terres de Junín dels Andes a canvi de mantenir relacions íntimes amb la mare.

Mentrestant, la Laura ingressa en el col·legi de

les Filles de Maria Auxiliadora en 1899. El 2 de juny de 1901 rep la primera comunió. Durant les vacances de l'estiu del mateix any descobreix les relacions de la seva mare amb el seu "protector", Manuel Mora. Això l'omple d'amargor, sobretot perquè la seva mare no es veu capaç d'acabar amb aquesta situació. A més a més, ella mateixa ha de defensar-se davant les agressions del colon Mora.

Torna a l'escola, i el dia que rep el sagrament de la Confirmació resol oferir la seva vida al Senyor, perquè la seva mare pugui començar una vida nova. El seu confessor ho accepta, encara que no li permet d'ingressar a les salesianes, però en canvi li deixa pronunciar els vots de pobresa, castedat i obediència.

Al cap d'alguns mesos cau malalta de tisi i lluita contra aquesta malaltia durant dos anys. El dia abans de morir li demana a la mare que canviï de vida... Moria el 22 de gener del 1904 i la mare posteriorment trobà el camí de la fe.

NURIA ORIOL i PALAREA

ADULTS EN LA FE

Els bisbes bascos, en el document que venim comentant, senten com la seva sensibilitat pastoral queda ferida pel fenomen, tan generalitzat, de la descreença. Com és possible que l'home, enormement amanyat per Déu, no arribi a reconèixer-lo i li sembli àdhuc com el gran enemic de la seva llibertat i felicitat? Pregunta radical que en porta d'altres. Quina és avui i aquí la missió de l'Església? Com ha de desentrotllar la missió evangelitzadora que Jesucrist li ha encomanat? Com hem de reaccionar els creients? Quina actitud hem d'adoptar?

En un primer moment es proposen detectar algunes reaccions incorrectes, com són: la nostàlgia, l'actitud defensiva, la recerca de refugi i la falsa adaptació.

La nostàlgia

És allò de l'enyorància dels temps passats. Els bisbes ho comprenen com a factor emergent del desconcert de la crisi. Abans tot semblava més clar i més segur. Però no estem segurs que la situació de cristiandat, amb tots els seus valors, hagi estat l'ideal per viure amb radicalitat i netedat l'Evangeli. Consideren que una pretesa recuperació no ajudaria en el tema que ocupa i preocupa.

Davant el repte de la descreença

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Actitud defensiva i recerca de refugi

Per causa d'una determinada complexació, alguns adopten una actitud de defensa. Una altra cosa comprensible davant del setge de l'hostilitat. Tempta, diuen els bisbes, posar un **excessiu accent en l'enfortiment de les institucions, la defensa d'un cos doctrinal segur i un codi de conducta ben definit, el compliment més rigorós de la pràctica religiosa.**

S'ha de descobrir la identitat cristiana des de l'Evangeli. Però, no sembla que la tasca sigui la de construir una Església només "a la defensiva", com victimista... És molt més el que Jesús volia quan va dir: "vosaltres sou la sal i la llum del món".

En deriva —de l'actitud defensiva— un replegament en grups i comunitats. Llavors és molt versemblant l'accentuació de les diferències, les distàncies amb el món,

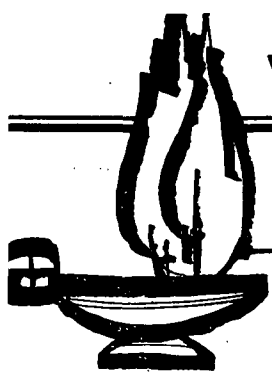
l'oblit també dels valors de la cultura actual... L'experiència religiosa és viscuda d'esquena a l'home d'avui. Pot acompanyar-ho tot una actitud d'autocomplaença i de condemna, almenys interior, dels altres.

És ben cert que la fe es nodreix i creix quan és compartida en comunitat. Però cal recordar que el testimoniatge ha de ser una realitat ben oberta i clara. És allò de "ser llevat".

Falsa adaptació

Hi ha qui vol recuperar l'audiència i el prestigi a base d'adaptar la fe als criteris del nostre món. És possible, en aquest cas, ideologitzar el missatge, rebaixar les exigències evangèliques i reduir la fe i l'esperança a metes purament històriques.

Cal dialogar amb la descreença. Heus ací una de les grans tasques del cristià. Però quan la cultura moderna es converteix en criteri del que es pot acceptar o no del missatge cristià i la fe perd la seva identitat, ja no té cap element vàlid per oferir a l'home actual. S'ha de ser sal i llum. Afegim novament uns mots dels bisbes: **Quan els creients no diuen la seva fe i es limiten només a escoltar i deixar-se configurar per ideologies alienes, allí Crist no és anunciat.**

Cada any, després de Nadal...

Efectivament, cada any, després de Nadal, i en els dies que precedeixen la festa de la conversió de sant Pau —25 de gener— els cristians ens hem anat acostumant a dedicar vuit dies a pregar per la unitat entre nosaltres. És la setmana de pregària per la unitat dels cristians. Poden haver-hi molts motius per pregar per aquesta intenció. El primer, sens dubte, és la imitació i el manament de Jesucrist mateix. Però m'agrada pensar que, després de les festes de Nadal, és un bon moment per pregar per la unitat dels germans que, de fet, som germans per un mateix baptisme en Jesucrist.

¿Qui no ha experimentat, en les festes de Nadal, el sentit de família unida, i alhora el dolor de les desunions? No cal anar pas molt lluny per fer aquesta experiència. I a la llum d'aquesta experiència penso que no ens hauria de ser difícil entendre com un afer personal el treball ecumènic.

"LLEGIR BEN CLAR EL LLIBRE DE LA LLEI, PERQUÈ LA LECTURA FOS ENTENEDORA"

Aquesta narració descriu un moment molt significatiu de la història d'Israel: la represa com a poble congregat per la Paraula de Déu —la Llei— després de l'experiència de l'exili i la deportació. El poble que havia estat congregat per Déu, al Sinaí, per mitjà de Moisés, per a fer aliança amb el Senyor, és ara reunit altra vegada per la Llei de Déu, proclamada pel sacerdot Esdras. I la Paraula produeix una colla de reaccions: assentiment en la fe —"Amén, Amén"—, penediment per no haver-la posat en pràctica, i confiança en la misericòrdia de Déu.

Lectura del llibre de Nehemies (8:1-4a,5-6,8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdras portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei. Esdras, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obri el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdras beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit, perquè la lectura fos entenedora. El governador Nehemies, el sacerdot Esdras, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: "La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor el vostre Déu: no us entristiu ni ploreu". Perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: "Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res que la diada d'avui és santa, dedicada al Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força".

"LES VOSTRES PARAULES, SENYOR, SÓN ESPERIT I VIDA"

Els auditors d'Esdras i nosaltres mateixos podem fer nostres les paraules del salm, paraules de lloança a la Llei del Senyor. La millor lloança, no obstant, que es pot fer a la Llei del Senyor és una vida que en sigui el reflex fidel.

Salm 18:8,9,10,15 (R.: Jo 6:63b)

És perfecta la llei del Senyor,
i l'ànima hi descansa;
és ferm el que el Senyor disposa,
dóna seny als ignorants.

R. Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.

Els preceptes del Senyor són planers,
omplen el cor de goig;
els manaments del Senyor són transparents,
il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa,
es manté per sempre;
els determinis del Senyor són ben presos.
tots són justíssims. R.

Les paraules que em surten dels llavis
i els pensaments que el meu cor medita,
que us siguin agradables, Senyor,
penyal meu, redemptor meu. R.

• ¿Per què es divideixen les famílies?

¿Per què es divideixen les famílies? Unes renyines per qüestions d'herència —són tan freqüents!— quan moren els pares, uns mal entesos sobre allò que s'ha dit o no s'ha dit, unes ganes de dominar uns sobre altres, un sentiment de sentir-se mal tractat, etc...

Hi ha una altra manera, encara, de separació i d'incomprensió entre famílies. Un dels germans va a terres llunyanes, hi forma la seva família, pren els costums d'aquell país, i només molt de tant en tant està en contacte amb les arrels. Al cap d'una o dues generacions, els descendents esdevenen estrangers a casa seva.

Les separacions entre cristians han seguit, en la història, aquests mateixos processos. Ben recentment, el cas del bisbe Lefèbvre és una mostra de mal entès sobre qüestions d'herència de la tradició. I tantes altres vegades, ha succeït, en els vint segles de cristianisme. Gairebé hom diria que, des del punt de vista humà, és extraordinari el fet que es mantingui tanta unitat, malgrat tot, entre els cristians. I això, en el fons, és una manifestació de com la unitat dels cristians no és un fet que depèn simplement dels homes, sinó de la força que ve, a tots, de la unió amb Crist pel baptisme, i de la gràcia de l'Esperit Sant.

• ¿Com treballa, un catòlic, per la unitat?

Això no vol dir pas que no hàgim de treballar intensament perquè aquesta unitat fonda que ja existeix no es manifesti i es consolidi visiblement. Només així, en efecte, el món pot creure que l'Enviat de Déu per la salvació dels homes és únic: Jesucrist!

I, en aquest punt, no s'hi val a dir que només a alguns cristians —els que conviuen habitualment amb cristians

d'altres confessions distintes a la catòlica— els pertoca fer tasca ecumènica. Les nostres actituds, les de tots, condicionen la unió. Poso exemples:

¿Què passa quan els catòlics valorem menys la celebració de l'Eucaristia, o el diumenge, o les festes, o els sagraments? Passa que els altres cristians, sobretot els orientals, malifien de la nostra fidelitat a l'evangeli i a la tradició més fonamental. Fem, per tant, un acte contrari a la unió, i no sols un acte contrari a la nostra tradició.

¿Què passa quan els catòlics manquem en el nostre respecte al Papa, i deixem passar, sense atendre'l, el seu magisteri? ¿Què passa, quan pensant-nos que valorem el Papa, deixem de banda el que diu el nostre bisbe, en comunió amb el Papa? Passa que desconcertem i donem mal exemple als altres cristians, i no els ajudem a avançar i a comprendre què signifiquen el Papa i els bisbes en l'Església, tal com Jesucrist ha volgut que fossin.

I així podríem fer un llarg etcètera —la valoració de la Paraula de Déu, per exemple— per arribar a aquesta conclusió: treballar per la unió dels cristians no vol dir pas, per un catòlic, fer-se una mica protestant i una mica ortodox: una mena de barreja trans-confessional, en la qual tot sigui acceptable i, en definitiva, es vagi a parar a una confusió de tradicions, i a una pèrdua de sentit, caient en una banalització i indiferentisme.

Per un catòlic, com som nosaltres, fer treball ecumènic significa ser un bon catòlic: comprendre bé, abans de tot, què vol dir ser catòlic, i viure intensament i humilment en la santa Església, sempre obert a completar, amb els accents de les altres confessions, allò que potser no està tan accentuat en la pròpia; obert també a revisar allò que és, de veritat, tradició catòlica, segons la voluntat de Crist; examinar tota una colla de coses de les quals es pot prescindir si dificulten la comprensió d'allò més important. El treball ecumènic no és una moda, ni una "negociació", ni un oportunisme de rebaixes... És la recerca de la fidelitat a l'evangeli de Jesucrist, en una sola Església visible.

"VOSALTRES SÓU EL COS DE CRIST I PART DELS SEUS MEMBRES"

Continuem exactament la lectura en el punt on la deixàrem el diumenge passat. La unitat i la diversitat dels dons de l'Esperit tenen un mitjà d'expressió molt clàssic de sant Pau: la imatge del cos humà. Pel baptisme i la confirmació els homes som units a la persona de Crist ressuscitat. Així, els cristians esdevenim en el món el "cos de Crist". Aquesta imatge, juntament amb la de "poble de Déu" i "temple de l'Esperit Sant", és una de les més completes per significar què és l'Església.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (12:12-30)

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Si el peu deia: "Com que no sóc mà, no sóc del cos", no per això ja no seria del cos. Si l'orella deia: "Com que no sóc ull, no sóc del cos", no per això ja no seria del cos. Si tot el cos fos ull, ¿com podria escoltar? Si tot el cos fos orella, ¿com podria oïr? De fet, però, Déu ha distribuït en el cos cadascun dels membres com li sembla. Si tots els membres es reduïssin a un de sol, ¿on seria el cos? Per això els membres són molts, però el cos és un de sol. L'ull no pot dir a la mà: "No em fas cap falta". Ni tampoc el cap als peus: "No em feu cap falta". Ben al contrari: els membres del cos que semblen més delicats són els més indispensables, els que ens semblen menys nobles, els cobrim amb més honor, els que ens semblen menys decents, els tractem amb una decència que no necessiten els qui ja són decents. Déu ha disposat el cos de tal manera que dona més honor als membres que més en necessiten, perquè no hi hagi desacord en el cos, sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres. Per això, quan un membre sofreix, sofreixen amb ell tots els altres, i quan un membre és elogiat, tots els altres s'alegren amb ell. Doncs bé, vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres. Dins l'Església, Déu ha posat en primer lloc apòstols, en segon lloc profetes, en tercer lloc mestres, després els qui tenen poder d'obrar miracles, després els qui tenen la gràcia de donar la salut als malalts, d'ajudar els altres, de guiar-los, de parlar llenguatges misteriosos. No tothom ha de ser

apòstol o profeta o mestre. No tothom ha d'obrar miracles, ha de tenir la gràcia de donar la salut als malalts, ha de ser capaç de parlar llenguatges misteriosos o ha de ser capaç d'interpretar-los.

"AVUI S'HAN COMPLERT AQUESTES PARAULES DE L'ESCRITURA"

El text evangèlic d'avui està format per dos fragments, ben separats l'un de l'altre en el text de Lluc. El primer és el pròleg que posa l'evangelista a tota la seva obra —l'evangeli i els Actes—; el segon és la primera part de la narració del començament del misteri de Jesús a Galilea, concretament a Natzaret, "on s'havia criat".

Ambdós fragments ens ajuden a comprendre més i més el significat de la proclamació de l'evangeli, avui, en l'Església. La persona de Crist, en el qual s'acompleixen totes les escriptures, és la que continua parlant-nos avui "quan es llegeixen les Escripures" (Concili Vaticà II). Aquestes són el resultat d'un procés de transmissió de la comunitat cristiana, que enllaça amb aquells que foren "testimonis de vista i després transmetien de paraula" els fets fundacionals: la vida, el ministeri, la mort i les aparicions de Jesús, el Crist.

Evangelí segons sant Lluc (1:1-4; 4:14-21)

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmetien de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut.

En aquell temps Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava en les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplejà i trobà el passatge on hi ha escrit: "L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungut per portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor". Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: "Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura".

El ramat que ell pastura

Entre els textos que el Missal Romà proposa en el formulari per a la missa "per la unitat dels cristians" —en l'apartat de "Misses per diverses necessitats"— s'hi troba aquest salm responsorial. En aquesta ocasió, el salm 99 és recitat íntegrament. També el trobem en les misses dels diumenges 11 de durant l'any del cicle A i 4 de Pasqua del cicle C, encara que en aquestes dues misses el salm responsorial omet el v. 4 d'aquest, per altra banda, breu salm 99. En canvi la resposta proposada és sempre la mateixa: el v. 3c. Aquesta resposta ens dona el sentit amb què ha de ser meditat aquest text, que en la missa per la unitat dels cristians és particularment expressiva: **Som el seu poble i el ramat que ell pastura**, va insistint, cantant, l'assemblea eucarística. És precis, doncs, no sols que ens emplenem d'aquest esperit i d'aquest sentiment —la celebració de l'eucaristia és la màxima expressió de l'Església, que és una, santa, catòlica i apostòlica— sinó que recitem avui aquest salm com un crit d'urgència, que ens compromet a treballar incansablement perquè això sigui cada dia una realitat més plena.

Som el poble de Déu. Vet aquí una afirmació —una confessió— que cap dels creients en Jesucrist posa en dubte. Però, ja se sap, en un poble, no sols hi viuen persones molt diferents, sinó que cadascú s'aixopluga sota el "seu" sostre, i tancat a casa, queda aïllat dels seus veïns. Ja ho diu l'adagi popular: "Cada casa és un món, i cada pis una escaleta". L'experiència ens diu que és possible viure en un mateix poble i al mateix temps estar totalment desvinculat de la sort i dels interessos dels seus veïns. Per això ens cal insistir en la segona part d'aquest verset 3c: **Som el seu poble**, certament, però sobretot pro-

Menats per l'únic Pastor

(Salm 99 -H. 100-: 2. 3. 4. 5 R.: 3c)*

JOSEP M.ª ARAGONÈS

clamem també que **som el ramat que ell pastura**. L'Església poble de Déu és també el ramat de Jesucrist. Ell és l'únic pastor d'aquest ramat —el Bon Pastor que dona la vida per les ovelles— i ell, Jesucrist, i ningú més, és el qui pot menar el seu ramat. Els altres anomenats pastors de l'Església —i tots els cristians, cadascú segons el seu rang— no som sinó participants d'aquesta característica de Jesucrist, que ell posseeix en plenitud. Per això en l'Església, pel nostre baptisme tots som, de fet, cridats i urgits a ser membres de l'únic ramat de Jesucrist. És precis, doncs, que ens reconeguem com a tals i al mateix temps reconeguem el nostre deure de conèixer el nostre Bon Pastor i de conèixer els altres integrants d'aquesta comunió, mentre treballem —fins a donar la vida, si cal— perquè arribi l'hora que, venent el pecat de tots, hi hagi de debò un sol ramat amb un sol pastor (Cf. Jo 10:14-18).

Entreu als seus portals

El v. 4 és una invitació a realitzar la unitat de tots els seguidors de Jesucrist. **Entreu als "seus" portals**, ens diu. No es tracta d'anar a raure al portal que ens agradi més perquè potser sigui el lloc on poguem contemplar i conrear els nostres egoïsmes, sinó entrar al portal de Jesu-

crist. Perquè aquest i cap altre és l'únic espai de salvació. I la salvació ens ve per la creu i la resurrecció. **Crist ha mort per tots** —clama sant Pau—, **perquè no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort i ha ressuscitat per tots** (2C 5:15). Així, després que el salm ens ha dit que és precis entrar als "seus" portals, afegeix: **enaltint-lo** (v. 4a). No podem donar glòria a Déu i esquinar l'Església. Hi ha una relació estretíssima —de fet és inqüestionable— entre la unitat dels deixebles de Crist i la glorificació del Pare. D'aquí ve la insistència dramàtica de la pregària sacerdotal de Jesús a l'hora de lliurar-se al suprem sacrifici: **Que tots siguin u. Que estiguin en nosaltres. Pare, com vós esteu en mi i jo en vós. Així el món creurà que vós m'heu enviat. La glòria que vós m'heu donat, jo també els l'he donada a ells, perquè siguin u com nosaltres som u. Que jo estigui en ells i vós en mi, que siguin plenament u. Així el món coneixerà que vós m'heu enviat i que els heu estimat com m'heu estimat a mi** (Jo 17:21-23). La millor lloança que els cristians podem cantar al Pare i a Jesucrist és la realització plena de la unitat que proclamem i celebrem en l'eucaristia, ferment d'unitat, però que cal que després sapiguem realitzar en concret, començant pels que tenim més a prop nostre, els membres de la nostra comunitat, i extenent-la a tot el món. **Canteu**

lloances als seus atris, enaltiu i beneïu el seu nom (v. 4bc).

Invitació a l'entusiasme

La divisió i les divisions que separem els cristians i esquinen la túnica de l'Església no és precisament una contemplació que convidi a l'alegria. És més aviat angosta de veure els efectes d'aquest misteri del mal, que és el nostre pecat. Malgrat això el salm ens convida i l'entusiasme. **Donau culte al Senyor amb cants de festa, entreu davant d'ell amb crits d'alegria** (v. 2bc). És l'expressió de la dialèctica gràcia-pecat que lluita constantment dins nostre. Som pecadors, i per això tenim motius més que sobrats per estar tristos. Però som redimits per Jesucrist, i això és una alegria immensa, és la Bona Nova que fa fora els núvols del pessimisme del nostre horitzó. Per altra part, difícilment treballarem per la unitat dels cristians —ni per res que valgui la pena— si arrenquem d'un pessimisme inguarible. Amb una consciència clara del que som en realitat, cal que l'Esperit ens encomani la joia de la salvació i que sapiguem fer l'experiència de la bondat del Senyor, atenent el que ens diu el salm: **Que n'és, de bo, el Senyor! Perdura eternament el seu amor, és fidel per segles i segles** (v. 5). És amb aquesta alegria de l'Esperit de saber-nos i sentir-nos estimats pel Senyor que podrem treballar amb entusiasme perquè la nostra fidelitat a Déu persegueixi la imitació de la fidelitat que ell observa amb nosaltres. L'alegria en viure la salvació, l'entusiasme posat en el nostre treball apostòlic són una confessió de la nostra pertinença al Senyor: **Reconeixeu que el Senyor és Déu, que és el nostre creador i que som seus, som el seu poble i el ramat que ell pastura** (v. 3).

* Missa per la unitat dels cristians.

CULTURA CIENTÍFICA

El cervell i l'ànima humana

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

37. Pot haver-hi percepcions inconscients?

La dissimetria entre els dos hemisferis cerebrals de que parlàvem la setmana passada semblava suggerir que l'hemisferi dominant, que normalment és l'esquerre, era el director de tot el sistema nerviós, i per tant el lloc on radica la consciència. Podria treure-se'n en bona lògica aquesta conclusió? Certament que no, perquè també a l'hemisferi dret s'hi produeixen actes ben conscients. Així, doncs, en quin lloc o en quina mena de neurones es troba situada la consciència? No és fàcil respondre a aquesta pregunta. Més encara, creiem que no es podrà mai respondre amb precisió, perquè dir "consciència" en el sentit propi del mot és dir vida espiritual, i l'esperit no és un punt ni unes neurones; pot estar a molts llocs. Per nosaltres la consciència és la facultat de sentir o conèixer com a propi allò que hom percep, entén o fa, o sigui de tenir "vivència" de certs actes. Ser conscient d'una cosa voldrà dir adonar-se'n. La consciència implica, per consegüent, una reflexió. Les plantes, que no tenen òrgans dels sentits ni sistema nerviós, no poden tenir consciència; els animals, en el sentit propi tampoc no en tenen; només es pot dir, si de cas, en un sentit més ampli, que tenen "consciència directa", i no "reflexa", significat que "viuen" d'alguna manera la seva orienta-

ció cap a l'objecte de la sensació, sense, però, reflexionar-hi. Hi ha altres accepcions de la paraula "consciència", com per exemple "consciència moral", que és el coneixement de fer o d'haver fet una cosa moralment bona o dolenta; però ara no és el moment de parlar-ne.

Els materialistes es troben amb dificultats ben serioses a l'hora d'explicar el fet de la consciència. Diran que o bé és una pura impressió subjectiva sense realitat objectiva, o bé un "epifenomen" o "emergència" que sorgeix quan un sistema nerviós és prou complicat, i aquest és, diuen, el cas de l'home. Però si es considera una mera impressió subjectiva, cal preguntar: De qui? I, és clar, la resposta ha de ser d'un ésser únic que té aquesta impressió, és a dir, que té consciència; i l'afirmació materialista queda buida de sentit. I si és un "epifenomen" es pot qüestionar: I qui l'ha fet sorgir aquest epifenomen? La matèria? Aleshores la matèria té qualitats espirituals! Per evitar l'existència de l'esperit, es fa esperar a la matèria...

Però no és aquest el tema que volíem explicar avui, sinó complement una altra particularitat ben curiosa del funcionament del nostre cervell: que no tota percepció cau en l'àmbit de la consciència. Veureu:

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Teologia de Catalunya

La percepció subliminar

És cosa sabuda que cada un dels nostres sentits té el seu llindar inferior de percepció, que és aquell valor d'excitació per des-sota del qual ja no s'impressiona conscientment. Per a l'oïda, per exemple, és de 10 decibels; si hi arriba un soroll de només 9 decibels no se sent res. I per la vista cal també una il·luminació mínima i un cert temps d'exposició d'algunes centèsimes de segon, variables segons la il·luminació. Ara bé, la qüestió que es plantejaren certs psicòlegs és: I no arriba res al cervell, quan l'excitació és per dessota del llindar mínim? No arribar a la consciència no vol pas dir necessàriament no arribar al cervell! No podria arribar-hi una sensació, encara que no en tinguéssim consciència? Si fos així caldria dir que no tota sensació és conscient. Aquesta qüestió no és nova: G.W. Leibniz (1646-1716) ja va parlar de la possibilitat de "percepcions insensibles" i H. von Helmholtz (1821-94) comprovà que estímuls inadvertits podien provocar imatges persistents. El 1934 es feu un experiment que demostrava que un seguit d'exposicions sublimi-

nars acaben provocant una sensació perceptible.

Però actualment s'han fet experiències més demostratives. Uns psicòlegs russos expliquen que després d'un temps de fer parpellejar uns voluntaris sotmesos a l'experiment bufant-los als ulls cada vegada que se sentia el mot "cinc" en una cinta magnetofònica, el sol fet de tornar a escoltar el mateix els feia parpellejar en sentir "cinc" (per reflex condicionat, és clar), però, a més, posant el magnetòfon tan baix que ja era inaudible, també parpellejaven quan es deia "cinc" a la cinta. Un altre experiment, fet pels americans consistia en projectar a una pantalla uns rostres més o menys inexpressius amb la paraula "trist" o "alegre" a sota, que apareixia només subliminàriament de manera que els espectadors no tenien temps per veure-la i llegir-la, i després havien de posar "trist" o "alegre" a cada cara que sortia segons els semblés. En la majoria dels casos posaren allò que subliminàriament havien "vist".

Conegut el fet, es va intentar d'explotar-lo comercialment. Durant la projecció d'una pel·lícula es féu sortir a la pantalla sense que ningú se'n adonés el mot "ice-cream" (gelat de nata). Hom creia que a la sortida molts comprarien gelats, però el resultat fou que bona part dels espec-

tadors comentaren que a la sala feia fred; és que potser només havien percebut el mot "ice" (gel)? D'altres experiències sí que donaren resultats comercials: dos productes anunciats al cinema amb aquest sistema augmentaren les vendes en un 57,5% i un 18,1% respectivament; i això que les imatges només havien tingut 1/3000 de segon d'exposició.

La defensa perceptiva

Una altra curiositat del nostre cervell: quan una cosa no interessa li cal augmentar el nivell d'estímul per provocar sensació, al revés del que passa amb coses interessants per al subjecte. Els cotxes que passen pel carrer no desperten la mare que dorm i sí que ho fa el fillet del bressol si es posa a somicar, encara que el soroll del nen sigui de menys decibels.

I si un hom conversa amb uns amics i a prop hi ha uns altres que també parlen i un d'ells diu el seu propi nom, moltes vegades el sent, encara que hagi estat dit amb veu més fluixa que moltes altres coses que no ha sentit pas realment. És veu que el cervell per no fatigar-se s'inhibeix espontàniament i fa una defensa perceptiva davant d'allò que no interessa al subjecte. És ben curiós tot això, oi?

Sant Joan de Fàbregues, una ermita romànica en una paratge majestuós

Església de Sant Joan, antiga parròquia. Restaurada. D'una nau amb creuer. Cimbori octogonal ornat amb arcuacions. L'absis és reconstruït. Les absidioles originals tenen arcuacions i bandes llombardes i un fris de dent de serra. (V. Burón).

Aquesta església romànica de Sant Joan de Fàbregues pertany al terme municipal i a la parròquia de Rupit, una de les poblacions més conegudes i visitades del nostre país pels seus encants. Una de les poques viles que no es deixà enlluernar per les grans construccions que proliferaren arreu. Va preferir conservar el tipisme dels pobles de muntanya.

Feta, doncs, aquesta petita introducció dedicada a Rupit i als homes que feren possible el miracle de conservar aquella arquitectura popular tan nostra, anem a parlar de Sant Joan de Fàbregues, una ermita situada a quatre quilòmetres de Rupit a la qual s'arriba per una pista en bon estat.

Un cop situat a l'esplanada en què s'assenta la construcció romànica, el visitant, quedarà bocabatat davant l'espectacle posat al seu abast. L'església és potser l'element més insignificant d'aquella visió: El que veritablement impressiona es contemplar els grans cingles roquers, uns penyassegats com tallats a pic i que combinen amb les timbes i els precipicis, des del Collsacabra a les Guilleries. És un conjunt tan monumental que no te parió en tota aquella extraordinària comarca.

De tot aquell gran escenari, però, destaca l'anomenada Agu-

llola, una gran roca separada del massís de la cinglera, que com un gegantí "cavall Bernat montserati", forma un gran penyal solitari. Diversos poetes li han dedicat les seves trobes, entre elles hi ha les molt escaients del poeta de Torrelló, el Dr. Fortià Solà.

meritori. Una recent restauració li ha tornat a donar aquell aire senzill i graciós del nostre romànic més significatiu i que havia perdut en infinitat de modificacions realitzades al llarg dels segles.

Aquest monument tan solitari i aïllat havia estat fins a mitjans

de Montdois o qualsevol feligrès necessitaven els serveis d'un capellà, encenien en un pujol una foguera, fent senyals de fum entenedores pels de Sant Joan de Fàbregues, que enviaven un sacerdot a complir la seva tasca d'apostolat, a dir missa o acompanyar a un

reixir entre les revolucions, les guerres i la ignorància. Algunes, com l'anomenada "El Calvari", provinent de l'església de Sant Andreu del Pruit, fou portada al museu Episcopal de Vic, com a obra de gran vàlua. Es tenia, però, notícia que aquell pintor foraster havia fet una de les seves millors obres per l'església de Sant Joan de Fàbregues. Concretament era un retaule dedicat als sants Joans Baptista i Joan Evangelista.

El rumor de l'existència d'aquella obra d'art perduda, va fer que es possessin a investigar dos personatges molt lligats a la Seu de Vic. Un era el canonge Corbells i l'altre l'infatigable i gran erudit mossèn Gudiol. Aquests es traslladaren a Sant Joan de Fàbregues buscant aquell retaule arreu. Preguntaren per ell als personatges més vells de la parròquia. Però aquella obra d'art que a molts els semblava haver vist, no apareixia enlloc. Quan ja no tenien esperances de trobar aquella obra, els va cridar l'atenció una gran fusta clavada en el sostre de la quadra de la rectoria. Mirant i mirant, quedaren sense alè, en desclavar aquell plafó i adonar-se que no era altra cosa que el famós retaule pintat pel mestre Joan Gascó, i que algun rector amb poc sentit artístic havia col·locat en aquell lloc tan poc adient per substituir alguna fusta que s'havia podrit. Fou d'aquesta manera que aquells dos capellans tan enamorats de l'art, van poder lliurar al seu museu diocesà de Vic, aquella joia que és avui una de les peces més estimades d'aquell important centre d'art.

JOSEP M. BROTO i TWOSE

Sant Joan de Fàbregues és al municipi de Rupit, a Osona.

"Penyal descomunal
Després de la cinglera
¿Ets fita o ets senyal
de tanta gent feineria
que viu per aquests cims
i roquerars i abisms?"

Una parròquia mil·lenària

Amb la visió del gran espectacle que la natura ens ha regalat, sembla que l'ermita de Sant Joan de Fàbregues quedi com insignificant tot i que és un edifici molt

del segle passat, la parròquia tant de la població de Rupit com de més de seixanta masos escampats per aquelles impressionants serrallades, va donar ajut i vida espiritual a tota aquella feligresia tan dispersa. També tenia cura del culte del santuari marí de Montdois, un gran edifici construït entre 1759 i 1790 i que per les seves exagerades dimensions se l'anomenava la "catedral de les Guilleries". El cas curiós però d'aquesta relació era que quan els ermitans

moribund en els seus últims moments.

Trobada singular

Joan Gascó fou un pintor navarrès que sobre l'any 1502 establí el seu taller a la població de Vic. De les seves mans sortiren retauls i pintures sobre fusta de gran mèrit, obrés que escampà per les esglésies de les poblacions properes a la capital de la comarca d'Osona. Moltes d'elles van desapa-

Fumar o no fumar?

Em veig en la necessitat d'haver d'informar a les meves congèneres —secció de fumadores—, dels perills que sotgen la seva salut. Oblideu-vos per uns instants d'aquests mals. Oblideu-vos, per uns instants, d'aquestes malalties i endinseu-vos amb mi en les que són encara per conèixer.

Què us puc dir del que ja vosaltres sabeu dels riscos que engendra el tabac? Doncs bé, als problemes que el fum, el quitrà i la nicotina ocasionen a l'organisme humà, traduïts tots en el temut càncer, cal afegir-hi un nou niu per a la seva gestació: l'úter.

La notícia és aquí: El càncer ha trobat un nou assentament que comença a preocupar seriosament els especialistes. L'úter sembla ser el nou objectiu d'aquest tipus de tumors. Però, l'úter de les millors fumadores, col·lectiu amb major índex de risc.

Afirmen els especialistes que el tabac disminueix les defenses fins al punt de deixar desvalgut i sense gairebé protecció l'organisme humà, convertint-lo en pastura de tot tipus de malalties, la majoria de caràcter irreversible, que arrenen amb força en els punts

considerats per la medicina com els més febles.

El problema no ofereix dubtes. Fumar o no fumar? Aquesta és la qüestió. En aquest cas concret el sector tabàquic de les meves congèneres tenen l'última paraula. El que es realment sorprenent es escoltar les afectades repetir com una lletania: "D'alguna cosa hem de morir". I pel que podem veure n'hi ha que ja tenen escollida per endavant la seva mort. Perdonin pel to luctuós. El que potser no saben les cada vegada més integrants del sector fumadores es que aquest tipus de mals majors arriben acompanyats de forts dolors que es repeteixen molt sovint en els qui els sofreixen.

Si s'estén el pànic, com seria de desitjar, és possible que, per fi, ens vegem lliures de l'acorralament de què ens fan objecte amb els seus fums i d'altres coses, els qui fan del tabac el seu "hobby". Malgrat les sancions i multes posades en vigor. El fum de les cigarretes continua cegant els nostres ulls.

CARMEN FERRERAS

M.ª CARMEN CARREIRAS

ANTIGUITATS

Afiliada al gremi
d'Antiquaris de Catalunya

COMPRO:

- MOBLES ANTICS
- CADIRATGE
- PISOS SENCERS PER HERÈNCIES O PARTICIONS
- PORCELLANES
- VENTALLS
- JOIES
- JOGUINES
- NINES DE PORCELLANA, ETC.
- ROBA BLANCA I MANTONS DE MANILA
- PINTURES I DIBUIXOS
- BIBLIOTEQUES SENCERES
- LLIBRES ANTICS
- GRAVATS
- MAPES I CARTELLS

c/. de la Palla, 5. Tel. 318 94 26 - 230 19 71. 08002 Barcelona

Fermín Martín i Josep Rodado, ordenats a la Capella del Seminari de Barcelona

Dos diaques inserits al món obrer

L'onze de novembre i en la capella del Seminari diocesà, el bisbe auxiliar de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, ordenava de diaques els joves, Fermín Martín i Josep Rodado. Una característica prou singular d'aquests dos novells ordenats és que han escollit com a tasca prioritària del seu compromís evangèlic el món del treball en barris obrers.

Fermín Martín i Josep Rodado ja d'un temps ençà han estat vinculats a moviments obrers, com en "Joves cristians de barris obrers i ambients populars" (JOBAC). Avui resideixen a la casa parroquial de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat, combinant les tasques pròpies del seu ministeri diaconal amb treballs eventuais o de mitja jornada, amb contracte laboral en empreses determinades.

Compartint treball i vida

—Penseu ordenar-vos un dia de sacerdot?

—Certament. El nostre diaconat està en funció de l'ordenació sacerdotal, però amb un lliurament prioritari en el camp del treball. L'Església s'havia volcat al món de l'ensenyament, de la sanitat i àdhuc de la marginació —tot molt vàlid i necessari—, però no al món obrer.

—Fermín: quina és la teva tasca o missió, ara com a diaconat?

—A nivell de comarca del Baix Llobregat treballo i porto grups d'adolescents que es preparen per la Confirmació; sóc consiliari de la JC JAC i coopero als actes litúrgics de la pròpia parròquia del Prat.

—I tu Pep?

—La meua ocupació com a diaconat és semblant a la d'en Fer-

mín, és a dir, treballo en la pastoral dels moviments especialitzats d'A.C. en el món obrer i comparteixo amb ell en les tasques parroquials del Prat.

—Tu Fermín, estàs contractat com a treballador?

—Sí, en una petita empresa on fem tacs de billar. Hi faig mitja jornada amb contracte de sis mesos.

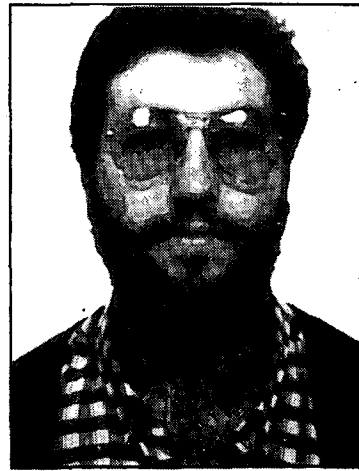
—I tu Pep?

—Actualment estic fent a l'INEM un curs d'encofrador.

—Quines són les vostres relacions personals amb els altres obrers?

—Creiem interessant aquesta pregunta, donat que no es tracta d'una relació purament física o professional en les hores de treball i prou, sinó que suposa la presència nostra en tot el seu món: compartint els afanys, les lluites, les dificultats i les seves esperances. (Això ja ho hem fet de temps.) Compartir un treballador més, però a partir de la nostra dimensió diaconal ara, i sacerdotal demà. No amaguem que els companys de treball sàpiguen que som capellans, no per dominar ni controlar res, sinó en el sentit que si el sacerdot pot ensenyar o investigar o lliurar-se a la música, posem per cas, també pot fer de paleta o electricista sense deixar de ser sacerdot.

—Quins valors heu descobert en la classe treballadora, i

què us sembla que manca als obrers?

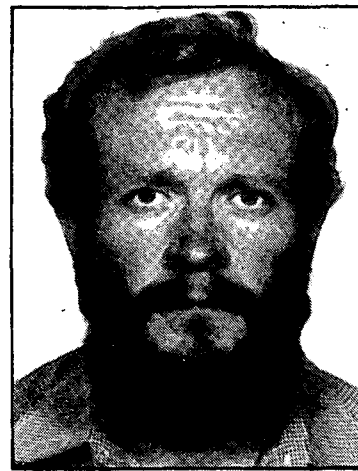
—En general l'obrer és solidari, espontani, senzill, amb un gran esperit de sacrifici. Amb tot, està condicionat i és víctima també de la societat de consum que valora més el "tenir" que el "ser". El bombardeig de la publicitat el sedueix i engoleix.

Cal fer present l'amor de Déu en les estructures socials

—Què diríeu a les nostres comunitats cristianes?

—Que tinguin una fe més dinàmica, més arrelada en la vida. Que siguin transmissores d'aquesta fe al món, a fi que el món vegi en les nostres comunitats l'amor de Déu que es fa present en les estructures socials. Que no creguin massa en activitats puntuals, sinó que mostrin una actitud missionera, esperançadora, anunciant la Bona Nova de Jesucrist.

—Fermín, què detestes més d'una persona?

—La hipocresia.

—I tu, Pep?

—La supèrbia; la gent que es creu per damunt dels altres.

—Què és el que no suporteu?

—Les esperes en el transport públic (Pep) tot i que sovint em toca fer-ho.

—Què admireu més dels homes?

—La transparència. (Fermín) La capacitat del diàleg (Pep).

—En què seríeu més indulgents?

—En les equivocacions involuntàries (tots dos).

—On us trobeu millor?

—En el barri entre la gent (tots dos).

—Què és el que us fa més alegria i us fa més por?

—Em fa alegria el fet que la gent cregui que la societat pot canviar (Fermín) El que em fa més por és perdre l'esperança en un món nou on sigui present el Regne de Déu (Pep).

El Dr. Jubany valora els sacerdots obrers

És un fet que en les concentracions industrials de les grans ciutats l'Església hi era absent. Fou en el cinturó de París on començaren a fer-se presents alguns capellans que compartien el mateix treball, els afanys, les lluites i esperances de la classe obrera. Després del Concili Vaticà II, el papa Pau VI veié positiva aquesta nova dimensió del sacerdot.

A nivell de Catalunya, alguns capellans, abandonant el ministeri parroquial o altres tasques marginals, començaren a fer de paletes, fusters, electricistes, el que fos. Fa temps es van agrupar en el "Col·lectiu de capellans treballadors". El seu testimoniatge ha estat tangible, tot i que potser els mancava un aprenentatge per seguir aquests nous camins no gens fàcils.

L'arquebisbe de Barcelona, cardenal Jubany, ha valorat sempre aquesta inserció al món obrer dels seus capellans, establint, però, unes bases per la millor eficàcia, solidesa i durada. Els joves seminaristes que han sentit aquesta crida, combinen els estudis eclesiàstics amb una presència real en barris obrers: són contractats com a treballadors, normalment a mitja jornada durant el període d'estudis. En el mateix seminari existeix l'"Encaminament sacerdotal en món obrer" (ESMO), la finalitat del qual és preparar gradualment els joves per aquesta vessant. Els nous diaques, Fermín Martín i Josep Rodado i un grup de set capellans i dos seminaristes més, segueixen aquesta via.

FRANCESC GAMISSANS

Caritas invertirà més de 500 milions de pessetes l'any 1989

Caritas de la Diòcesi de Barcelona invertirà un total de 533.581.000 ptes. en 60 projectes d'ajudes a persones necessitades, segons va informar a Efe la responsable de mitjans de comunicació d'aquest organisme, Montse Sintes.

Aquestes ajudes van destinades a l'atenció de famílies en atur, amb un import de 98.995.000 pessetes; a la infància i a la família, amb una aportació de 83.567 pessetes i a la vellesa amb 69.327.000 pessetes, a més a més d'altres atencions secundàries, sense comptar amb les despeses de llum, telèfon i lloguer de pisos.

Montse Sintes va destacar que l'economia de Caritas es finança en un 90 per cent a través de fons privats, bàsicament de donatius particulars o de socis de l'entitat i l'aportació dels cristians de la diòcesi en les dues campanyes que es realitzen els mesos de juny i Nadal.

La col·lecta realitzada en la campanya natalenca d'aquest any fou qualificada per Montse Sintes d'altament positiva si es té present que tot i no havent arribat encara algunes partides de parròquies barcelonines ja s'han recollit prop dels cent milions de pessetes.

Aquests donatius no desgraven el fisc, la qual cosa en el seu origen permeten mantenir Caritas en una total independència sobre els estaments públics, si bé el fet que es tracti d'una tasca social oberta a tots els ciutadans, l'administració hauria de donar suport més al treball de les persones privades.

El programa d'ajuda als aturats permanents consisteix a cobrir les seves necessitats bàsiques, especialment les despeses d'habitatge de famílies desnonades.

Reivindicacions

Montse Sintes va explicar que encara que l'atur disminueixi, les necessitats d'aquests sectors marginats han augmentat considerablement, ja que cada vegada són més nombroses les demandes a favor de les persones que es troben sense cap recurs.

Caritas ha posat en marxa també cursos de formació ocupacional per a persones sense feina. Així, s'ha recuperat per la seva escassa necessitat d'inversió econòmica l'ofici de sabater.

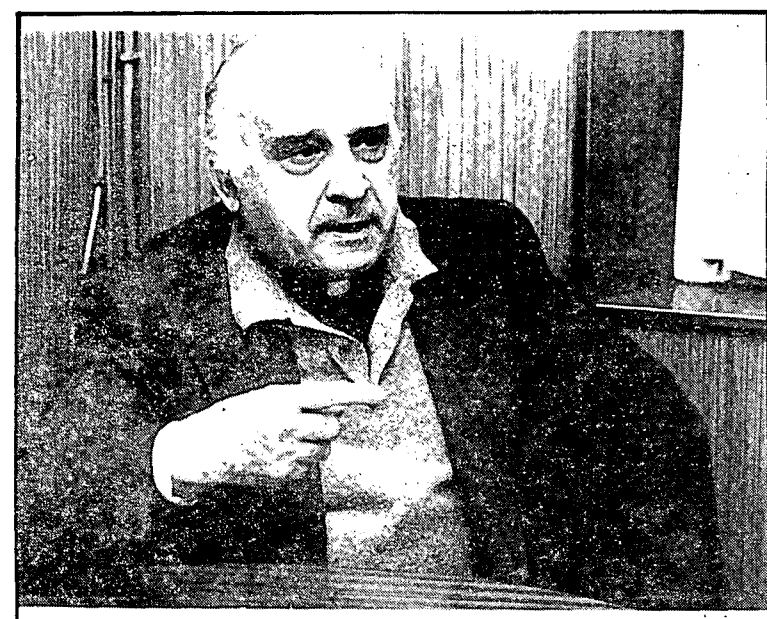
Els projectes d'ajuda a la infància i famílies es completen amb el manteniment de dues cases d'acollida amb cabuda per a 40 persones, on hi viuen famílies que han perdut la seva llar i un pis d'acollida d'infants que reben una atenció més individualitzada per greus circumstàncies familiars.

En l'actualitat el programa d'ancianitat de Caritas cobreix totes les persones que cobren del FAS (17.200 ptes. mensuals) i a la ciutat de Barcelona el pressupost puja a 120 milions de pessetes de les quals Caritas paga 80 i l'ajuntament 40.

R.F.

És important que l'Església sigui present al món obrer.

És un home d'un tarannà obert i d'una cordialitat absoluta. Parla amb apassionament perquè l'engresca la tasca que porta a terme. El pare Joan Vives va néixer a Barcelona el 27 de gener del 1924 però viu a Veneçuela d'ençà del 1948. Actualment és el president de FUNDA-LATIN (Fundació Llatinoamericana per als Drets Humans i el Desenvolupament Social). Durant 16 anys va ocupar el càrrec de director nacional de Caritas i l'any 1987 va rebre el Premi "Misatger de la Pau" de l'ONU pel treball realitzat a favor de la pau i contra les injustícies i la guerra.

Creu que el cristià ha de ser ferment i llum.

Joan Vives, president de Fundalatín

"El compromís social ha de ser signe de pertinença a l'església"

Una de les preocupacions fonamentals del pare Vives és el tema del deute extern que ofega econòmicament molts països del Tercer Món i s'ha convertit en un instrument de dominació. Per informar i sensibilitzar l'opinió pública d'aquesta qüestió el pare Vives va fer un àudio-visual titulat "El deute extern a la llum de la Teologia de l'Alliberament".

Fa uns dies, el pare Vives

va visitar Catalunya i vàrem considerar d'interès mantenir-hi una conversa que ens permetés apropar-nos a la seva dimensió humana.

Mantenim la conversa a Barcelona a les dependències de "Catalunya Cristiana" del carrer de València. La fredor ambiental de l'exterior contrasta amb la calidesa humana d'aquest capellà que als 24 anys va deixar Catalunya per

transmetre els valors de l'Evangeli a Veneçuela. "Un oncle meu —ens explica—, en Jaume Surià, vivia en aquest país i me n'havia explicat moltes coses. Això em va decidir a anar-hi. Vaig ser rector de la parròquia d'El Callao durant 7 anys. Posteriorment vaig estar 7 anys més a la parròquia Quiriquire, situada en una zona petrolera. En aquest indret vaig iniciar un programa experimental de Caritas de repartiment d'aliments i vaig fomentar l'aprenentatge de tècniques agrícoles per ajudar la gent a guanyar-se la vida.

La filosofia que ha mogut la seva acció pastoral ha estat sempre la mateixa. El pare Vives creu que el sacerdot ha de ser promotor cultural i espiritual de la col·lectivitat. Entén que la vida no té sentit si no hi ha una connexió amb Déu i que la pregària ens serveix per carregar les piles i veure la llum de Déu. Recomana no tancar-se en el temple i obrir-se a l'exterior, trepitjar el terreny.

Té un bon record del seu pas per Caritas, encara que trobava a faltar el contacte directe amb la feligresia. Els càrrecs executius no estan fets per aquest home. En aquesta època va muntar, per tenir una relació directa amb els fidels, un pessebre al centre Simón Bolívar de Caracas que va tenir molt èxit. No tot eren flors i violes. Li varen arribar també els casos dels primers desapareguts d'Amèrica Llatina. Veneçuela era aleshores una illa de pau que rebia refugiats. Fou en aquell moment, l'any 1978, quan creà FUNDA-LATIN, fundació cristiana ecumènica que volia acollir tots els perseguits de les dictadures. Va deixar Caritas i es dedicà a fons a la Fundació. "Varem crear —ens diu— la Federació Lla-

El pare Vives creu que l'oració no té sentit sense el compromís.

tinoamericana d'Associacions de Familiars Desapareguts. Ens visitaven moltes dones desesperades, angixades; procuravem animar-les!

El pare Vives és actualment capellà de "La Posada del Pel·legri" a Caracas que recull borratxos i drogaaddictes. Ho fa perquè creu que l'Església ha de ser samaritana. "La tasca amb els refugiats i drogaaddictes és necessària. El compromís social ha de ser signe de pertinença a l'Església. L'oració no té sentit sense el compromís. La dedicació tampoc no en tindria sense la inspiració en la fe."

Centre "Pau Casals"

Una de les activitats que actualment ocupen el pare Vives és el projecte de construcció del Centre "Pau Casals" amb motiu dels 500 anys de la cristianització d'Amèrica. Es construirà al Parc de Caracas i

vol ser un punt de trobada i un centre de reflexió per desenvolupar la consciència crítica. "Estem sotmesos —afirma— a una pressió molt forta, no veiem els valors evangèlics. Ser honrat és ser babau. L'Evangeli ha de permetre construir un món de pau i solidari. El cristià ha de ser ferment i llum". Els qui vulguin donar suport a aquest Centre poden enviar el seu ajut a l'Apartat 68146/Caracas-1062-A.

Acabem la conversa parlant del deute extern. El pare Vives, molt sensibilitzat i preocupat per aquesta qüestió, exposa aquests arguments: "El deute dels països del Tercer Món frena la pau, el desenvolupament i la seguretat dels nostres països. És la major estafa del segle. El deute significa l'ocupació de les nostres economies".

TOMÀS PUNTI

A Amèrica Llatina hi ha 170 milions de pobres

Gairebé la meitat de la població d'Amèrica Llatina, uns 170 milions de persones, està per sota dels límits de la pobresa. D'aquestes, uns 70 milions viuen en una pobresa extrema i ni tan sols mengen l'indispensable per viure.

Es calcula que en quaranta de cada cent llars llatinoamericanes no es consumeix el mínim de calories que necessita el cos humà. De cada 12 milions d'infants que neixen a l'any més de 700.000 moren abans de complir els primers dotze mesos de vida. De la mateixa manera, prop del 70 per cent dels habitatges estan en condicions gairebé inhabitables.

Més de la meitat de la població activa treballa temporalment o està aturada. Per donar a la població llatinoamericana un nivell de vida digna caldrien 280.000 milions de dòlars —gairebé la meitat de tot el que es produeix a Sud-Amèrica— en inversions socials.

En la dècada dels 80

Tres milions de morts en les guerres del Tercer Món

Més de tres milions de vides, de les quals uns dos milions i mig corresponen a civils, s'han cobrat els vint-i-cinc conflictes armats que, des del començament d'aquesta dècada fins ara, hi ha hagut al Tercer Món.

Colòmbia, El Salvador, Guatemala, Nicaragua i Perú són els països llatinoamericans que en la dècada dels vuitanta han sofert confrontacions, en les quals han mort 275.000 persones.

A Orient Pròxim, Iran, Iraq, Líban, Israel i Turquia han perdut gairebé un milió i mig d'habitants com a conseqüència directa de les guerres. Uns 225.000 asiàtics d'Afganistan, Birmània, Cambotja, Filipines, Índia, Indonèsia, Sri Lanka i Vietnam han seguit la mateixa sort.

A Àfrica, per la seva part, només els conflictes d'Angola i Moçambic han causat 600.000 víctimes mortals a les quals cal sumar els 600.000 morts més de les guerres d'Etiòpia, Uganda, Sudan, Txad, Sàhara Occidental i Sud-Àfrica...

És dirigit a totes les persones amb inquietud per millorar i per influir positivament en el món.

EL MÓN DELS VALORS I LA REALITZACIÓ PERSONAL

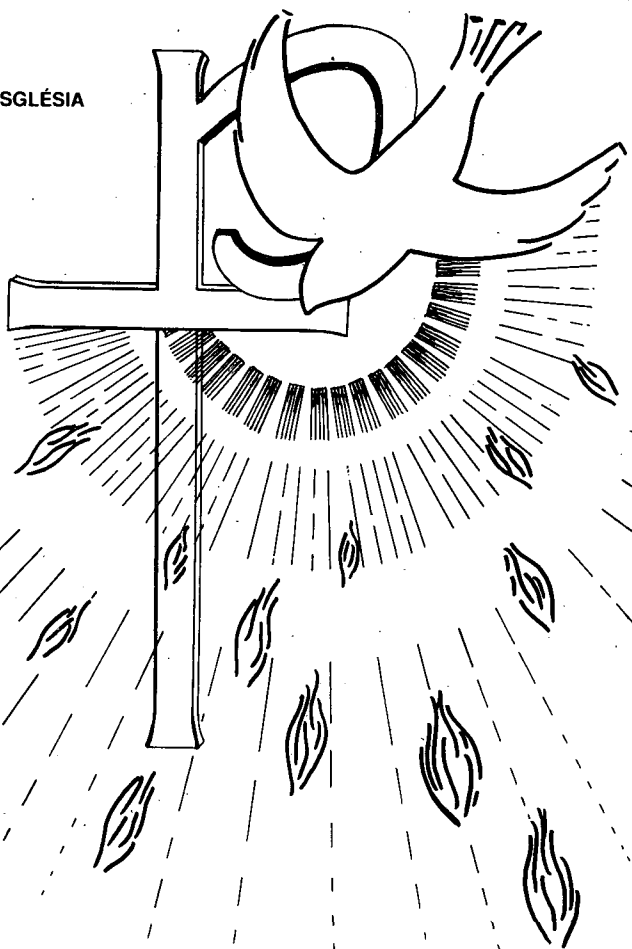
Sovint l'home no es coneix a si mateix. No s'adona dels valors que porta a dins, ni de la riquesa de la seva vida. ¿Té sentit per a tu la vida? ¿Per què hi ha tantes persones que sofreixen un buit existencial i depressió? ¿Saps com es capten i com es comuniquen els valors? ¿Quina és la causa de tants fracassos en el matrimoni, en la família en tota vida comunitària?

Professor: José Mª Fondevila, Dr. en Teologia.
Inici: 13 de febrer a les 19.30 h.

Centre de creixement personal, Gran Via, 690, pral.
T. 232 51 53.

IV CONCURS BÍBLIC

TEMA: L'ESPERIT SANT I L'ESGLÉSIA

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA - GRUP DE MESTRES CATÒLICS
TERRASSA

Amb el suport de:

DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA
DIPUTACIÓ DE BARCELONA - DEPARTAMENT DE CULTURA
BANCATLÀNTIC
CAIXA D'ESTALVIS DE TERRASSA

CAIXA DE PENSIONS "LA CAIXA"
CATALUNYA CRISTIANA
CENTRE SOCIAL CATÒLIC

CATALUNYA 100 ANYS

Mil·lenari del naixement polític de Catalunya.

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

«Grup Avant» TERRASSA

IV CONCURS BÍBLIC

Tema: «L'ESPERIT SANT I L'ESGLÉSIA»

Promogut per la Federació de Cristians de Catalunya de Terrassa
i amb la col·laboració del grup de Mestres Catòlics.

BASES

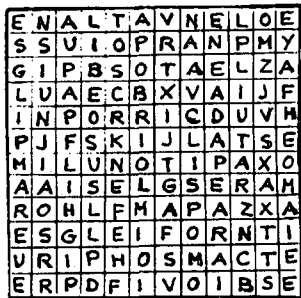
- Poden concursar-hi els alumnes d'EGB de totes les Escoles Públiques i Privades de Terrassa i de totes les localitats de Catalunya, o a través del Setmanari CATALUNYA CRISTIANA.
- El concurs consisteix en contestar al qüestionari corresponent, segons el nivell d'EGB que cursa el nen/a.
- El concurs queda dividit en tres categories:
 - Nen/a de 2on. i 3er. nivell.
 - Nen/a de 4art. i 5è. nivell.
 - Nen/a del Cicle Superior (6è., 7è. i 8è. id.)
- El concurs queda obert a partir de la difusió d'aquestes Bases. Els treballs que presenteu al concurs, els lliurareu a l'apartat nº 147 de Correus de Terrassa, o al carrer de l'Església nº 5, fins el dia 13 de març del 1989.
- Per cada categoria s'otorgaran, COM A MÍNIM, els premis següents:
 - 5 premis dotats cadascun amb 7.000 ptes. en llibres i material escolar per als nens/es autors dels 5 millors treballs, de cada grup.
 - 5 premis dotats cadascun amb 5.000 ptes. al mestre o catequista que hagi preparat el nen premiat.
 - 8 premis especials pel millor treball que destaquï en cada Bisbat.
 - Un premi únic, per cada categoria, al Col·legi que, en conjunt, hagi presentat millor tots els treballs.
 - Caldrà que l'escola envii un llistat amb el nº i el nom dels concursants.
- S'adjudicaran tots els premis citats i no se'n podrà declarar cap de desert. La Comissió Organitzadora es reserva el dret d'ampliar-los, segons el grau de participació i vàlua dels treballs.
- El veredict del Jurat serà inapel·lable, i el sol fet de participar en el Concurs suposa l'acceptació d'aquestes Bases.
- Els treballs es faran en fulls de paper de mida foli i l'extensió no podrà superar els tres folis escrits a una sola cara. **Al revers de l'últim full es farà constar el nom, cognoms, adreça de l'autor i nivell d'EGB al que pertany i Centre o grup de Catequesi on assisteix.** Els treballs inacabats els considerarem nuls.
- El veredict del Jurat es comunicarà directament als premiats i es farà públic al Diari Terrassa, Ràdio Terrassa, al Setmanari CATALUNYA CRISTIANA i RADAR.
- El repartiment de premis es farà a Terrassa el 6 de maig a les 11 del matí, al Pabelló d'Esports de l'SFERIC (carrer Faraday, 85-91)
- Per més informació dirigiu-vos als telèfons 785 22 91 - 780 52 65 (hores laborals) i 783 69 15, dimarts, dijous i dissabtes de 7 a 9 del vespre.

QÜESTIONARI DE LA 1ª CATEGORIA (2on. i 3er. nivell)

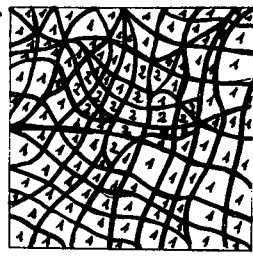
- En el Credo hi ha una frase que fa referència a l'Esperit Sant. Busca-la i escriu-la.
- L'Esperit Sant ens uneix en una sola família. Com s'anomena aquesta gran família?
- Ordena aquesta frase. És el començament d'una cançó que segurament ja saps.
L'Esperit - omple - Déu - l'Univers - de
- Saps el que signifiquen aquestes llengües de foc posades damunt del cap de cada un dels apòstols i de Maria i quina festa celebrem els cristians?

- L'Església ens administra els sagraments mitjançant els quals rebem l'Esperit Sant. Quin és el primer sagrament que rebem els cristians?
- Sovint els cristians lloem Déu dient:
Glòria al P....., glòria al, gl.....
Ho fas tu?..... Si no ho fas, demana que t'ho ensenyin.
- Pinta de color blau els espais que són marcats amb el nº 2.
Què t'ha sortit?..... Què representa?.....
Per què es representa així? Ll 3, 21-22.
- En aquesta SOPA DE LLETRES

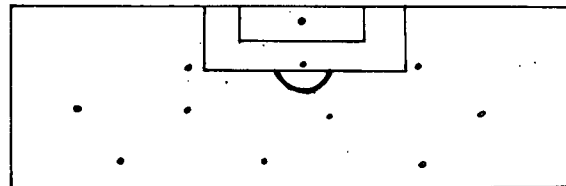
hi trobaràs els
dos noms a què
fa referència
aquest concurs.
Marca'ls amb
vermell.

- De totes les coses bones que feien els primers cristians, escriu la que t'agrada més. Ac. 2, 42-47.
- En un foli dibuixa un bateig. No el calquis. Fes-lo tal com tu has vist un bateig alguna vegada.

QÜESTIONARI DE LA 2ª CATEGORIA (4art. i 5è. nivell)

- La primera manifestació de l'Esperit Sant en el N.T. la relaten els 4 evangelistes. (Mc i Jo cap. 1) i (Mt. i Ll cap. 3). Narren un fet molt important. Explica-ho breument.
- Quina diferència hi ha entre el Baptisme que impartia Joan i el de Jesús? Mc. 1
- Déu ens dóna l'Esperit Sant però ens exigeix una condició. Quina és? Ll. 11, 1-13
- Com es preparaven els apòstols per rebre l'Esperit Sant i a on eren? Ac. 1
- Tant en el naixement de Jesús com en el de l'Església hi és present Maria. Quí més s'hi fa present?.....
- Després de la Resurrecció de Jesús, quants apòstols van quedar?..... Oi que saps quants jugadors hi ha en un equip de futbol?..... En aquesta gràfica d'un camp de futbol et demanem que col·loquis el nom dels apòstols que van quedar. Ac. 1

- Com es deia l'apòstol que elegiren en lloc de Judes Iscariot?
 - ENDEVINALLA. Una capital d'Europa és.
i un manament de Jesús a l'inrevés.
 - Pels Sagraments rebem l'Esperit Sant. Uneix amb una fletxa els efectes que produeix en nosaltres cada un dels Sagraments:
Baptisme	alimenta la nostra ànima
Confirmació	ajuda en la malaltia
Eucaristia	ens fa Fills de Déu
Penitència	fa bisbes i sacerdots
Santa Unció	ens fa valents per confessar Jesucrist
Ordre sacerdotal	funda una família cristiana
Matrimoni	perdona els pecats
- Com vivien els primers cristians? Ho trobaràs a Ac. 2.
No t'ho copiïs, explica-ho a la teva manera.

II Premi Carrasco i Formiguera

Concurs per a estudiants sobre la formació de la personalitat nacional de Catalunya

La FUNDACIÓ DR. LLUÍS VILA D'ABADAL, amb motiu de la celebració del Mil·lenari de Catalunya, convoca una altra vegada el PREMI CARRASCO I FORMIGUERA, pensat perquè la joventut de Catalunya, mitjançant un treball de recerca històrica, conegui i valori que Catalunya és un país mil·lenari, amb unes arrels encara més fondes que es perden en la nit del temps. I que des dels seus orígens, hem estat un poble amatent als diversos corrents culturals que han anat forjant la nostra comunitat. Fidels als nostres orígens i oberts al món. Aquesta és l'essència de la nostra personalitat nacional, mantinguda al llarg dels segles.

En complir-se el 50è. aniversari de l'afusellament a Burgos de MANUEL CARRASCO i FORMIGUERA, la fundació DR. LLUÍS VILA D'ABADAL vol honorar amb aquest Premi la memòria de tots aquells que —com ell— han contribuït amb el seu esforç a la construcció de la nació catalana.

BASES

1. Podran presentar-se al Premi, individualment o col·lectivament els alumnes de BUP, COU i FP matriculats en qualsevol centre públic o privat de Catalunya.

2. El tema ha de fer referència a qualsevol dels fets històrics, culturals, polítics, artístics, lingüístics, científics, etc., que han contribuït —des del seu origen— a la formació de la personalitat nacional de Catalunya.

3. Es valorarà molt especialment l'aportació de dades que ajudin a conèixer millor la nostra identitat com a poble.

4. Cal presentar els treballs per duplicat, redactats en català, mecanografiats a doble espai i d'una extensió mínima de 5 folis i màxima de 20. S'hi adjuntarà un full de dades on s'ha de fer constar el títol del treball, el nom i cognoms de l'autor, l'adreça, telèfon, població; el curs i el centre on està matriculat; l'adreça i telèfon del centre i, en el seu cas, el nom del professor que hagi dirigit o estimulat el treball.

5. Els treballs s'han d'adreçar a:
FUNDACIÓ DR. LLUÍS VILA D'ABADAL
Plaça de Catalunya, 25, 1r.
17002 GIRONA. Tel. (972) 20-50-62

El termini de presentació serà el 28 de febrer de 1989.

6. Es concediran tres premis als treballs i un premi al centre.

El premi al centre recompensarà el foment de la participació col·lectiva dels alumnes i la coordinació dels seus es-

forços; i anirà destinat a contribuir a les tasques dels seminaris o àrees corresponents als treballs presentats.

7. El veredict i l'acte de lliurament dels premis es realitzarà en el decurs del segon trimestre de 1989. Oportunament es faran públics la data i el lloc concrets.

8. El jurat estarà format per: MIQUEL COLL i ALENTORN, Josep M.ª AINAUD DE LASARTE, ALBERT MANENT, JOAN TRIADU i JOSEP M.ª CAPDEVILA. Secretari: JOSEP MASABEU.

9. El veredict del Jurat serà inapel·lable.

10. Els treballs seran propietat de llurs autors, però la Fundació es reserva el dret de publicació dels mateixos durant dos anys.

11. Els treballs no premiats es podran recollir a la seu de la Fundació durant els tres mesos següents a la publicació dels premis.

PREMIS

Primer Premi: 50.000.- Ptes.

Segon Premi: 25.000.- Ptes.

Tercer Premi: 10.000.- Ptes.

Premi al Centre: 50.000.- Ptes.

LLIBRES

Vindicació sobre la catalanitat de la Catalunya Nord (1)

El llibre de mossèn Dalmau m'ha fet obrir un decorat històric que no coneixia. A través d'ell se m'han fet entenedores moltes de les actuals situacions de tensió i de recels entre Catalunya i Espanya. I això no sols des del punt de vista polític estricte sinó des del punt de vista religiós o d'Església catalana.

M'ha sorprès la decisió que va prendre l'Església a favor de la resistència perquè el Rosselló no esdevingués francès políticament i culturalment. Les disposicions legals de París en aquest camp per desarticular la cultura catalana i assimilar el Rosselló a França no tenen nom ni nombre de tan persistents i sibil·lins. Nomenaren bisbes francesos per aquelles terres estrangeres; enviaren els frares dels convents del Rosselló cap a l'interior de França per amarrar-los de la cultura francesa, i destinaren altres frares a les noves possessions vinguts de terres franceses. Perseguien capellans i cristians que es resistien a ser assimilats. El govern de la metròpoli finançava els col·legis dels jesuïtes i de monges perquè ensenyessin en francès, i es pagaven les classes de francès a les escoles catalanes. Com a símbol de la persecució a què va estar subjecta l'Església catalana valgui el fet que el govern de París no va parar fins a fer desaparèixer el monestir de Cuixà. És que els espanyols han aconseguit fer desaparèixer el monestir de Montserrat en no poder-lo espanyolitzar?

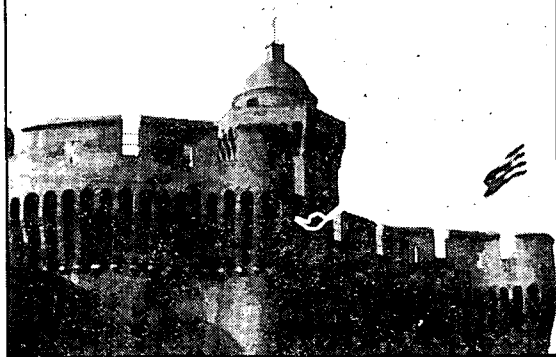
Massa sovint es diu que els catalans del Rosselló quedaren com enlluernats de l'encant de la llengua i de la força de la cultura francesa i que aquesta admiració fou la causa que abandonessin la llengua catalana, passant-se lliurement a assimilar la nacionalitat francesa. Això és un error cras i una explicació "intencionada". La persecució contra la llengua i la cultura catalanes fou persistent i ben orquestrada des de París amb la mateixa intensitat que contra l'Església catalana, a través de deu mil formes dissimulades i indirectes a través de lleis i decrets.

L'últim capítol del llibre ens fa veure el radical i diferent comportament dels governs de Madrid; apassionat en la defensa i reivindicació d'una simple roca anomenada Gibraltar, contrastant amb la indiferència o satisfacció que provoca l'amputació d'un tros de Catalunya —on s'inicià el bressol del nostre poble. Aquesta història ens dona la clau interpretativa del gruix de greuges que Catalunya té acumulats contra Espanya, culturalment, religiosament i políticament. Vull suposar que el trencament de protocol del Cardenal Jubany en la visita de Felipe González, a favor del President de la Generalitat,

Josep Dalmau

El Rosselló és Catalunya

Revisió del Tractat dels Pirineus

cal interpretar-lo com un gest profètic de l'Església catalana per recuperar la dignitat del nostre poble sotmès injustament.

Sols vull recordar que l'any 1959 es va celebrar el 300 aniversari de la firma del Tractat dels Pirineus; el ministre espanyol Fraga Iribarne i el ministre francès es reuniren a la Illa dels Faisans (País basc) on es va signar el Tractat i brindaren amb xampany l'amputació del Rosselló o la divisió de Catalunya entre els dos Estats.

Per què no es fa el mateix amb el Tractat d'Utrecht en el qual Espanya va cedir oficialment Gibraltar a Anglaterra "per sempre"? Per què Gibraltar és sentit com un tros d'Espanya i el Rosselló no!

JOANA VILLEMUR

(1) "El Rosselló és Catalunya. Revisió del Tractat dels Pirineus." Josep Dalmau. Pròleg d'Heribert Barrera. Editor La Convenció S.A. Barcelona 1988.

Així va parlar el Senyor

"Ediciones Paulinas S.A." de Mèxic D.F., publicà el passat mes de novembre, el llibre titulat: "Así habló el Señor", de mossèn Arcadi Llagostera Illa, sacerdot de la nostra arxidiòcesi, ben conegut a casa nostra, i col·laborador d'aquest setmanari, ocasionalment.

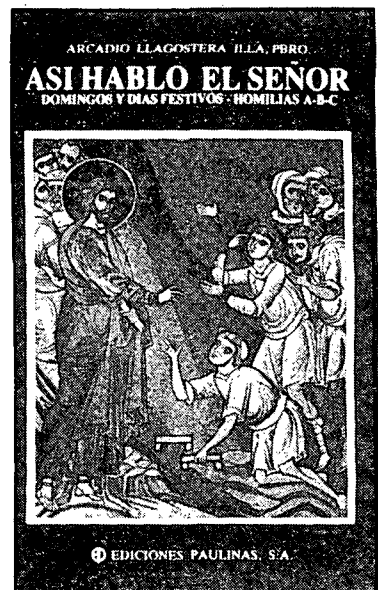
Es tracta d'un homiliari complet, que comprèn els tres cicles litúrgics, festes del Senyor, de la Mare de Déu, d'alguns Sants, i també homilies circunstancials, algunes de concretes referents a la pietat americana.

Com expressa l'autor, l'obra és conseqüència de reflexió, i de sentit de respecte a la Paraula de Déu, i alhora, de respecte als homes.

La publicació és una ofrena a Maria, sota les advocacions de Guadalupe i Montserrat, en el recent finit Any Marià, coincident amb el 33 aniversari de l'ordenació sacerdotal de Mn. Arcadi.

El pròleg del Dr. Isidre Gomà Civit, canonge de la Seu barcelonina, prestigiós mestre de Sagrada Escriptura, lloa la predicació homilètica, que "té gust de família, unció d'Evangelí". Afegeix que: "les millors homilies són les que transonen experiència personal. Quan el qui les pronuncia o escriu comunica pensaments, que porta ja assimilats en la seva vida tant com la pròpia sang". Concreta després, que les homilies de mossèn Arcadi esdevenen "nutrides" de Sagrada Escriptura, com aconsella el Concili Vaticà II i és tradició antiga en l'Església; "Exactes i concises"; "Gra sense palla"; "Serenes com l'aigua assolejada".

La referència biogràfica del P. Gaietà Rossell, Provincial a Mèxic dels pares Teatins, precisa que mossèn Arcadi: "acceptà la missió d'aprofundir en la Veritat revelada, d'anunciar-la i exposar-la fidelment als seus germans, els qui hem estat incorporats al Crist pel baptisme"; i que ofrena el seu servei "als preveres de Mèxic i de Llatinoamèrica".

Ens consta que algunes plomes competents han qualificat l'homiliari de: "Un gran servei a la fe"; i de: "Excel·lent llibre", "veredict eina espiritual —i pastoral— pels qui ens donem al servei de la Paraula eterna". "Ple de bons ensenyaments".

Com a compendi de la seva intencionalitat, l'autor suggereix el transparent pensament paulí: "Tot ho faig per l'Evangelí" (1 Cor. 9, 23).

El llibre doncs, és un valuós auxiliar en ordre a preparar la predicació. Però és, al mateix temps, una obra d'espiritualitat a l'abast de molts. Una oportuna aportació bíblico-teològica a la vida cristiana.

La nostra terra que ha fruitat pensadors cristians, profunds i equilibrats, tant en el camp eclesial com en el laicat, ha estat igualment bressol d'esperits nítidament missioners, que han projectat la seva fe i el bon nom de les seves arrels, més enllà, a altres ribes continentals.

La publicació que ens ocupa, és una reiteració actual d'aquesta faceta de la nostra Història.

R.C.C.

Ha perdut un terç de la seva superfície

Catàstrofe ecològica del llac Aral

La catàstrofe ecològica del llac Aral amenaça la vida de milions de persones que viuen en les seves costes, va declarar Grigori Riznichenko, cap de l'expedició "Aral-88", que ha acabat les seves investigacions. L'expert qualifica la situació de l'Aral com la més gran catàstrofe ecològica de totes les enregistrades en territori soviètic, inclòs l'accident de Txernòbil.

El llac Aral, que fins fa poc era el tercer del món per les seves dimensions, després del Caspi i del Superior, ha perdut un terç de la seva superfície i 13 metres de profunditat. Les seves aigües s'han retirat entre 70 i 80 quilòmetres, i dels 640 quilòmetres cúbics d'aigua que tenia fa vint-i-vuit anys, només li'n queden 450. El que abans era el fons, amb la retirada de l'aigua s'ha convertit en gairebé 2 milions d'hectàrees de desert, que la població local anomena Aral-kumi.

Tot això ha provocat l'empitjorament del clima continental de la regió, ja de per si rigorós, a causa de l'alteració de l'equilibri ecològic que provoca tempestes de pols. La pols aixecada per la tempesta deixa a cada hectàrea de les terres que el rodegen mitja tona de sal a l'any. Fotos preses des de l'espai mostren que les columnes de pols a l'Aral assoleixen 400 quilòmetres de llarg i 40 d'ample.

Aquesta sal arriba fins a l'oceà Glaciar Àrtic.

Sal a l'aigua

L'alteració de l'equilibri natural repercuteix en la salut dels tres milions de persones que viuen en les seves costes, situació que s'agreuja per culpa de l'excessiva utilització d'adobs i pesticides en les repúbliques soviètiques d'Àsia central. El desguàs d'aigües negres, provinents del drenatge i dels col·lectors i els abocaments des dels camps de cotó i d'arròs als rius Amudària i Sirdària, ha fet augmentar el nombre de malalties. A partir de la meitat del seu curs, l'aigua de l'Amudària conté més de dos grams de sal per litre i, malgrat no ser potable, la beuen tots els que viuen en aquesta regió "perquè no n'hi ha d'altra", comenta el cap de l'expedició.

Reznitxenko també afirma que s'ha multiplicat la mortalitat infantil. Així, a Karakalpakia, de cada mil nens en moren 118, un índex dels més alts del món. Això es deu per culpa de l'excés de sal en la llet materna, que els lactans refusen. També moltes mares moren ben joves.

La catàstrofe de l'Aral és conseqüència de les obres hidràuliques realitzades en les repúbliques soviètiques centrasiàtiques per fomentar el cultiu de cotó.

RIALES de Catalunya

PROGRAMACIÓ

PROGRAMACIÓ PEL CAP DE SETMANA

DISSABTE

21

• **L'ARMENTERA**
Sala Catalunya, 17 h.
Teatre: CESC SERRAT
RONDALLAIRE
Espectacle: CONTES DE LLUM

• **SANT FRUITÓS DE BAGES**
Cooperativa La Agrícola, 12.15 hores
FESTA MAJOR D'HIVERN:
TEATRE GENT
Obra: EL SOMIATRUITES

DIUMENGE

22

• **ARBÚCIES**
Centre Parroquial, 17.30 h.
Il·lusionisme: ELS
TRAPELLES
Espectacle: EL VIATGE IMAGINARI

• **BADALONA**
Centre Parroquial Sant Josep, 18 hores
Cinema: LA CIUTAT DELS GATS

• **BLANES**
Esbarjo Parroquial, 18 h.
Teatre: TOC DE RETRUC
Obra: RODA, RODA, MOLINET!

• **CAPELLADES**
La Lliga, 12 hores
Teatre de Titelles: FOC
FOLLET I L'ESPIADIMONIS
Espectacle: LES AVENTURES DE LA COTORRA D'ANDORRA

• **GAVÀ**
Cinema-Teatre Maragall, 12 h.
Cinema: LA VENTAFOS
• **MOLINS DE REI**
Joventut Catòlica, 17.30 h.
Teatre: TEATRE GENT
Obra: EL REI I EL DRAC

• **MOLLERUSSA**
L'Amistat, 16 hores
Teatre: COMPANYIA CURIAL
Obra: SPUTNIK

• **MOLLET DEL VALLÈS**
Teatre Municipal «Can Gomà», 12 hores
Teatre: TITELLES NAIP
Obra: EL CANIGÓ

• **MONTMELÓ**
Centre Parroquial, 12.30 h.
Teatre: CAMERATA DE CANÇÓ TRADICIONAL
Obra: LA CANÇÓ MÉS BONICA DEL MÓN

• **OLOT**
Teatre Principal, 12 hores
Teatre: TEATRE DE LA NAU
Obra: ELS MÚSICS DE BREMEN

• **PALAFRUGELL**
Centre Fraternal, 17.30 h.
Teatre: EL LLAMP TEATRE
Obra: BRAMS O LA KUMÈDIA DELS HERRORS

• **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Centre Excursionista Montclar, 12 h.
Teatre: EL TALLERET DE SALT
Obra: LA COMÈDIA DE L'OLLA

• **TERRASSA**
Centre Cultural C.E.T., 12 h.
Cinema: LA CIUTAT DELS GATS

• **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Círcol Catòlic, 12 h.
Teatre: LA TREPA
Obra: LES JOGUINES OBLIDADES

COSTUMS I TRADICIONS

Sant Vicenç omple les botes

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Hi ha una dita popular que sol aplicar-se quan algú vol donar fe d'una cosa: "Això va a missa". També, a la inversa, quan no es té certesa d'alguna fet: "Això no va a missa", és a dir —seguint amb el símil refranyer— "prendre de la missa, la meitat".

Aquesta secció, com totes les relacionades al folklore, "no va a missa". Vol dir que no s'han de prendre al peu de la lletra els fets que s'hi comenten, nascuts generalment de les deus més profundes de la saviesa, de la pietat, de les creences, supersticions i d'altres manifestacions populars.

Tot aquest llarg preàmbul, vàlid, tanmateix, per a moltes ocasions, ve a tomb per a parlar-vos del sant Vicenç, que arriba el 22 de gener carregat de refranys sobre el temps, especialment referits als vents. Un sant aragonès, nat a Osca i martiritzat fins a la mort a Saragossa. Era diaca, patró dels mariners portuguesos i dels vinyaters a França i ací. Almenys així l'invocaven: "Sant Vicenç, bo i celestial/ ompli la bota fins dalt".

Vull dir, amb tot això, que pesa més la llegenda o la tradició que la veritat històrica. A sant Vicenç el tenen per patró, també, els teulers, car els seus pares tenien una teuleria i ell mateix n'exercí l'ofici. Amb tot, però, predomina la creença que fou vinater abans de dedicar-se a convertir heretges.

En això feia meravelles. Amb quatre gotes del vi més dolent aconseguia omplir botes i

més botes del millor mam. Tant si es tractava de malvasia, com de xarel·lo, mistela, garnatxa... Només calia demanar i el bon sant satisfia tothom. I tot això ho feia per convertir els heretges. Només calia atansar-se a ells quan es disposaven a menjar, prendre la carbaseta on cadascú hi duia el vinet just per l'àpat i fer-ne rajar tant com volguessin fins a omplir-ne portadores. I així els demostrava el poder diví.

Per això esdevingué patró de tothom qui trafica amb el vi. Els qui conreen les vinyes, els qui premen el raïm, els que el transporten, els tastadors i molts oficis més o menys relacionats amb el suc del raïm. Fins els cafeters.

El dia del sant, cal resar perquè el vi no es torni agre, ni faci mal, però com que això només podia fer-se un cop a l'any, hom va estendre la devoció a tots els divendres setmanals. D'això en nasqué la dita que els qui bevien força vi sense emborratxar-se, devien ser "devots del sant Divendres".

A Sarrià, barri barceloní, quan era poble i tenia vinyes si la collita era bona, remullaven la imatge del sant —que és patró del lloc— amb vi. Si pel contrari les coses havien anat malament, l'omplien de llot i l'exposaven, bruta i molla, a la plaça, per vergonya pública.

També una colla de refranys es refereixen al vi i a les collites de raïm. Com a mostra: "Sant Vicenç bo, va bé, abundància pel celler".

CUINA

Pollastre blanc

1 pollastre de 1 1/2 kg.
100 gr. crema de llet
1 paquet d'herbes
25 gr. de mantega
1 pastanaga

2 ous
2 cullerades de farina
1 vas de xerès sec
1 ceba
25 gr. formatge ratllat

Bulli el pollastre net i sencer amb aigua i sal, les herbes del brou tallades a trossets, una ceba i una pastanaga. Tireu-hi un vaset de xerès sec. El líquid ha de cobrir-lo. Si es cou amb una olla exprés amb mitja hora estarà llest, si és amb olla corrent ha de coure una hora.

Quan estigui cuit deixeu-lo refredar i traieu-li la pell, partiu-lo per la meitat i després en vuitens sense treure-li tots els ossos.

Col·loqueu els trossos a la plata de servir, que pugui anar el forn, els pits de pollastre tallats en dues parts cada un.

Feu una beixamel amb 25 gr. de mantega i dues cullerades de farina, remeneu-ho una mica sobre foc suau, afegiu mig litre de brou de coure el pollastre, lentament remenant-ho sempre, després a fora del foc tireu-hi dos rovells d'ou, remenant amb força i la crema de llet. Cobriu amb aquesta crema tota la plata del pollastre; a sobre col·loqueu els caps dels xampinyons, lleugerament fregits amb mantega, tireu per sobre el formatge ratllat i trossets de mantega. Gratineu lleugerament al forn.

MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

LLANES ARDILLA

Orientació de punt. Jerseys d'encàrrec.
Teixits de batista brodada i organdí.

Diputació, 405, entre Nàpols i Sicília.
Tel.: 232 65 15 - 08013 BARCELONA

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

FOTO.

ALIMENT.

PERSONA POC LAPAÇ.

ARTICLE.

PENSIO ATORGADA A UN ESTUDIANT. SERP MOLT GROSSA.

ACABAMENT D'INFINITIU. PL. NOM DE LLETRA. FEM. ADENA. CA. QUIVA.

CONTRACCIÓ.

CAUTELÓS.

VOCALS.

LLUC DE VE. GETACIO AL DESERT.

CONSONANT.

CONTRACCIÓ.

FOTO: NACIÓ. NALITAT? MLE DEU. FULG. PINTA. LASTA. OFE. JOTA MUSICAL.

PRONUNCIA. CIÓ CONFUSO DE LES PARAULES. VOCAL I DUES CONSONANTS.

ORINADOR.

LA TEVA.

FOTO ACTIVITAT. TASTA. LLIT DE CAH. PANYA.

COYA DE LES ILLES. JOTA MUSICAL. SAGRAT I SANT.

OCELL.

PREPOSICIÓ.

SENSACIÓ QUE PERSE. DEN EL 3. GAN. ADITIUS. CAPITAL DE NORUEGA.

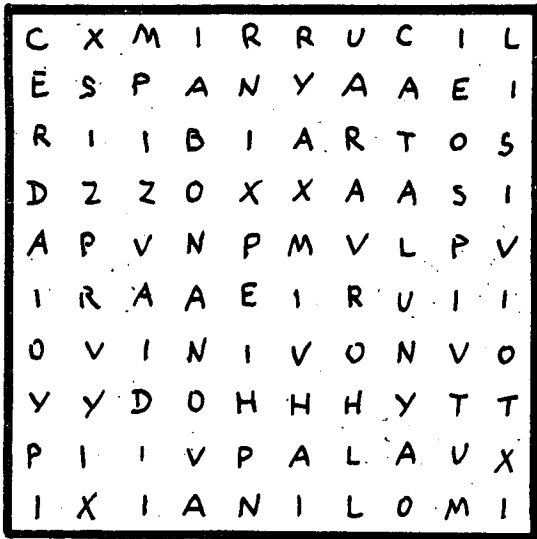
SOLUCIÓ

SOPA DE LLETRES

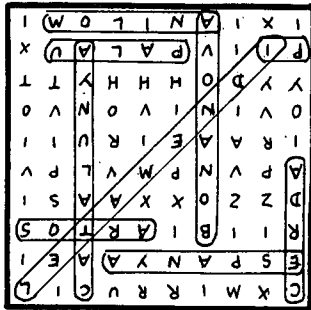
Per SNOB

CERCAR 9 PLACES DE BARCELONA

SOLUCIÓ

DIAG: Letamendi.
Catalunya.
VERT: Cerdà, Bonanova.
Palau, Molina (Al rev.)
HORZ: Espanya, Artos, Pi.

ESCACS

Per JAUME MORA

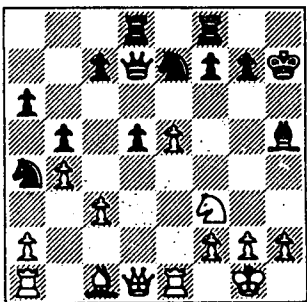
DIAGRAMA

Blanques juguen i guanyen

No us inquieteu si les blanques tenen peça de menys i no es veu res aparentment decisiu. Les negres abandonaran després de la primera jugada.

Solució al diagrama 256

1 d5-d6 Ae7xd6, 2 Cc3-b5 Ab7xf3, 3 De2xf3 Ad6xh2+, 4 Rg1-h1 Dc7-f4, 5 Ab2xf6 Cc5xd3, (...g7xf6, 6 Df3-he) 6 Td1xd3 g7xf6, 7 Df3-h3 Ta8-d8, 8 Td3-f3 Df4xc4, 9 Rhlxh2 Dc4xf1, 10 Tf3-g3+ seguit de Dh6.

RESULTATS

GIJON-REAL SOCIEDAD	4-2
OSASUNA-BETIS	3-1
VALENCIA-R.MADRID	1-1
ELCHE-ZARAGOZA	1-4
ESPAÑOL-VALLADOLID	0-1
MALAGA-BARCELONA	2-2
CADIZ-MURCIA	0-2
AT.MADRID-CELTA	0-0
SEVILLA-LOGROÑES	0-1
ATH.BILBAO-OVIEDO	1-0

LA TRAVESSA

1. Gijón-R. Sociedad	1
2. Osasuna-Betis	X
3. Valencia-R. Madrid	2
4. Elche-Zaragoza	2
5. Español-Valladolid	X
6. Málaga-Barcelona	2
7. Cádiz-Murcia	X
8. At. Madrid-Celta	2
9. Sevilla-Logroñes	1
10. Ath. Bilbao-Oviedo	2
11. Mollerusa-Sestao	1
12. Huelva-Eibar	2
13. Coruña-R. Vallecana	X
14. Burgos-Alicia	X
Pleno al 15 (Sabadell-Santander):	X

FILATELIA

Per ENRIC GRAUPERA

CIENTÍFIC, EXPLORADOR I MISSIONER

Mèxic celebrà el 1987, el III Centenari de l'arribada del P. Eusebi Francesc Kino s.j., a la comunitat de Cucurpe el 1687. A ell es deuen moltes descobertes i comprovacions, com que Califòrnia és una península. Durant 24 anys recorregué els deserts com a cartògraf i científic, i com a religiós ensenyà i edificà pobles i esglésies. Morí el 15 de març del 1711.

JEROGLÍFIC

Per SNOB

COM TE EL NAS LA PEPA?

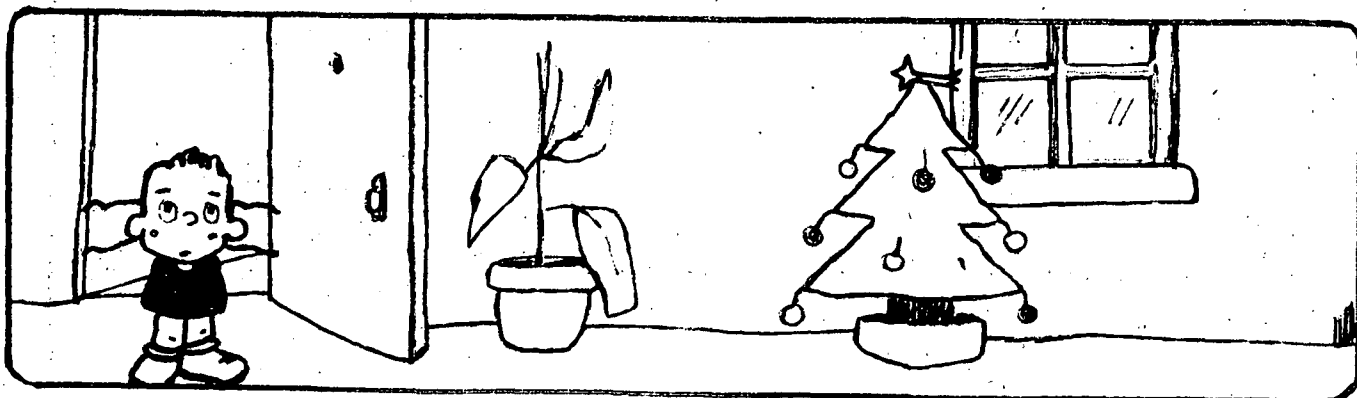
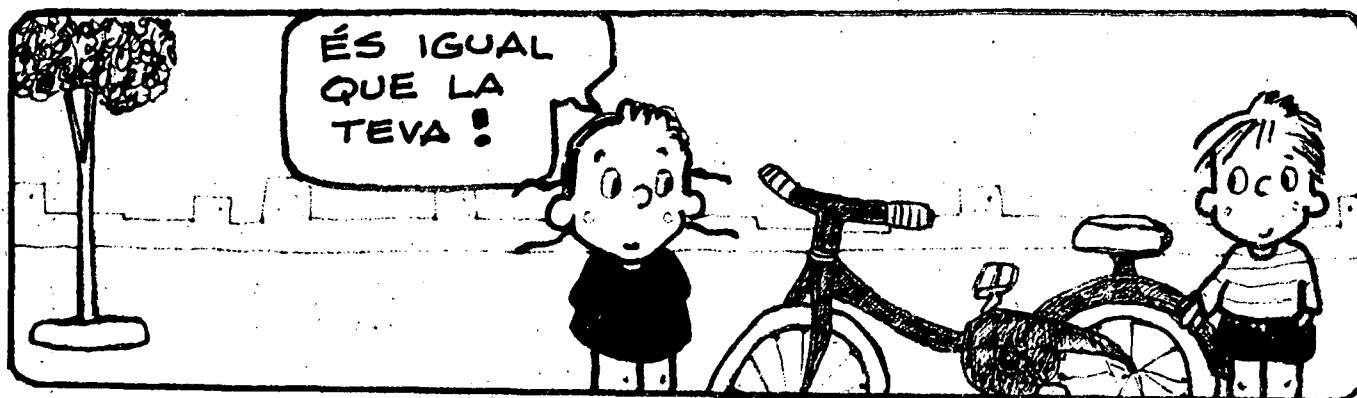
LINA

Solució al 486

ES UN MOTOR
ES UN MOT OR

CLASIFICACIONS

1.	REAL MADRID	PJ PTS 19 32+14	
2.	F.C. BARCELONA	PJ PTS 19 30+12	
3.	AT. MADRID	PJ PTS 19 22+2	
4.	GIJON	PJ PTS 19 22+4	
5.	VALENCIA	PJ PTS 19 22+2	
6.	VALLADOLID	PJ PTS 19 21+3	
7.	OSASUNA	PJ PTS 19 21+1	
8.	CELTA	PJ PTS 19 21+3	
9.	SEVILLA	PJ PTS 19 20	
10.	ATH. BILBAO	PJ PTS 19 20	
11.	OVIEDO	PJ PTS 19 19-1	
12.	ZARAGOZA	PJ PTS 19 19+1	
13.	LOGROÑES	PJ PTS 19 19+1	
14.	REAL SOCIEDAD	PJ PTS 19 17+1	
15.	MALAGA	PJ PTS 19 15-5	
16.	CADIZ	PJ PTS 19 14-6	
17.	MURCIA	PJ PTS 19 13-5	
18.	BETIS	PJ PTS 19 12-6	
19.	R.C.D. ESPAÑOL	PJ PTS 19 11-9	
20.	ELCHE	PJ PTS 19 8-12	

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

N.º 442

Històries d'Eixerits

L'ocell que tenia fred

L'altre dia, amb els pares, vaig anar d'excursió a un poblet de muntanya. Després de deixar el cotxe a la plaça del poble, davant de l'hostal, anàrem a passejar. Feia molt de fred, però el dia era clar i bonic. Els cims de les muntanyes i bona part de la seva falda, es veien blancs de neu. Jo portava dos jerseis, a sobre un gruixut anorac, i al cap un casquet de llana que m'ha fet la mare. Anava més calent que un torró. Només tenia fred al nas i a les orelles.

Amb això, ran de camí, saltironant en petits salts, vaig veure un petit ocell. Parava i s'arrupia tremolós enmig de l'herbei. El seu plomatge era encara molt curt i rodejat com d'un plomissol llanut i grisenc. El pare digué que segurament havia caigut del niu, o que potser fent un vol d'entrenament s'havia enfredorit en excés.

Després de discutir què podíem fer, el vaig agafar fàcilment i fent com un niu amb les meves mans enguantades, me'l vaig posar curosament a la pitrera. Ell no deia ni piu, ni tampoc feia res; em sembla que s'hi trobava bé, només tenia una gran vivor en els seus ulls, i obria i tancava les parpelles sense parar.

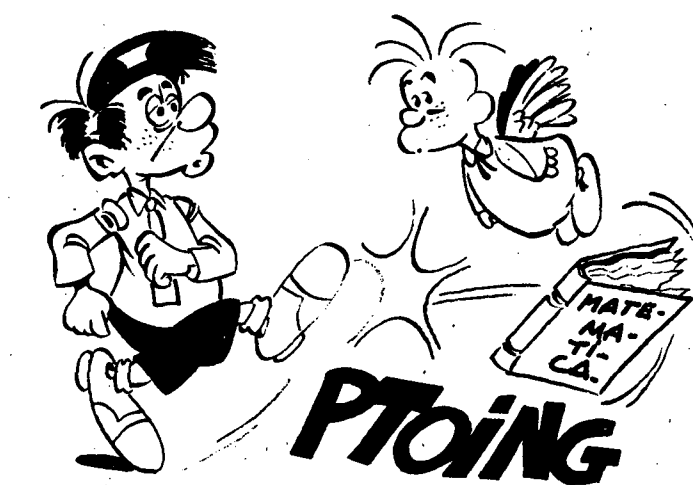
Al cap d'una estoneta, vàreig notar que començava a moure's nerviosament. El primer pensament havia estat portar-lo a casa i posar-lo en una gàbia. Però em feia tristesa privar-lo de llibertat i de l'estimació de la mare.

Després de parlar-ho vàrem tornar al lloc on l'havíem trobat (segur que el niu devia ser prop d'allà). El vaig treure de la pitrera i aixecà el caparró. Se'l veia eixorivit de debò. Vàreig obrir les mans i volà rabent cap al primer arbre que trobà, i després cap a un altre.

Aquests dies penso en l'ocell. I en totes les persones que tenen fred en el cor i en el cos, perquè els manca el caliu de la llar i de l'estimació.

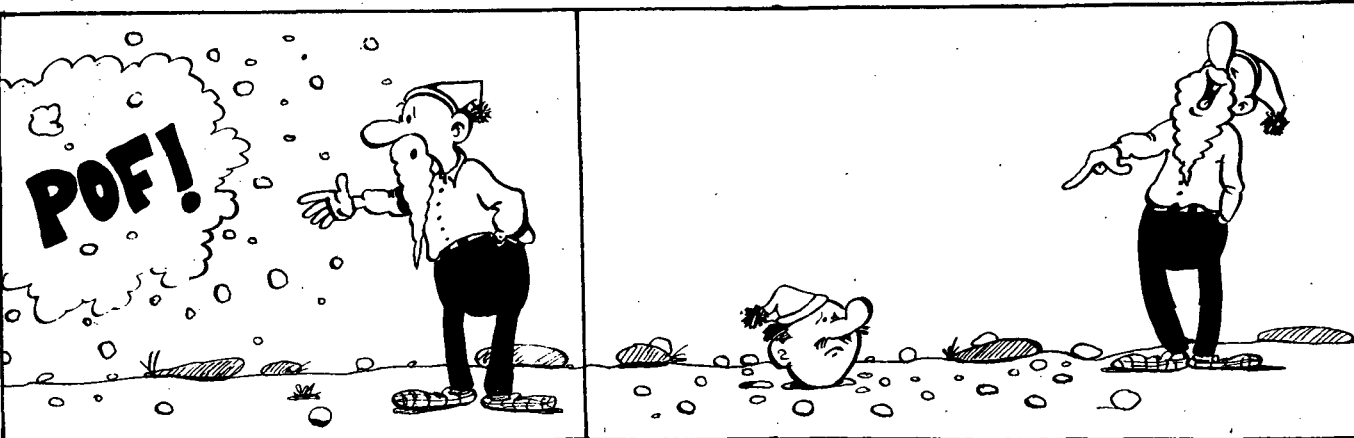
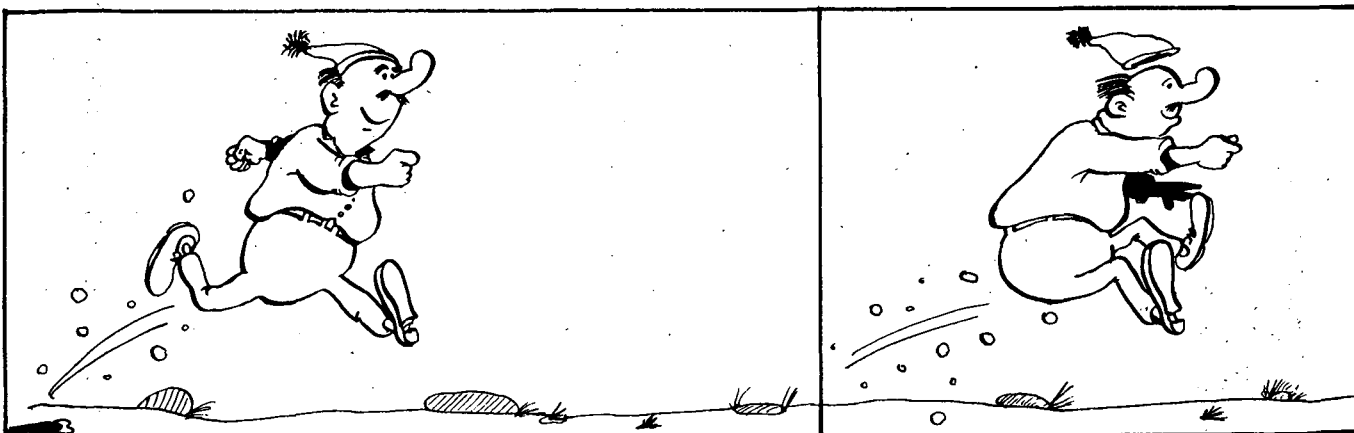
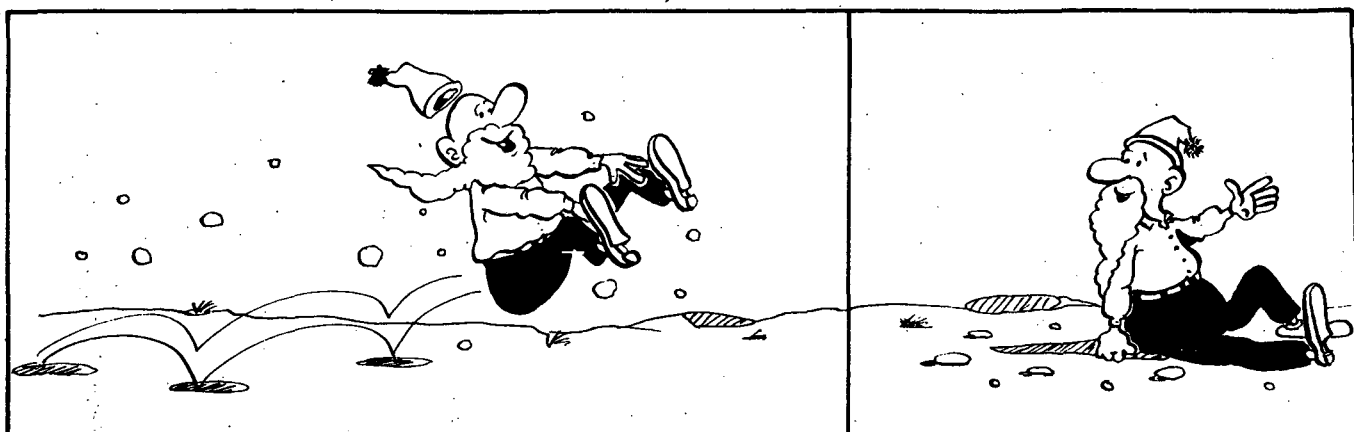
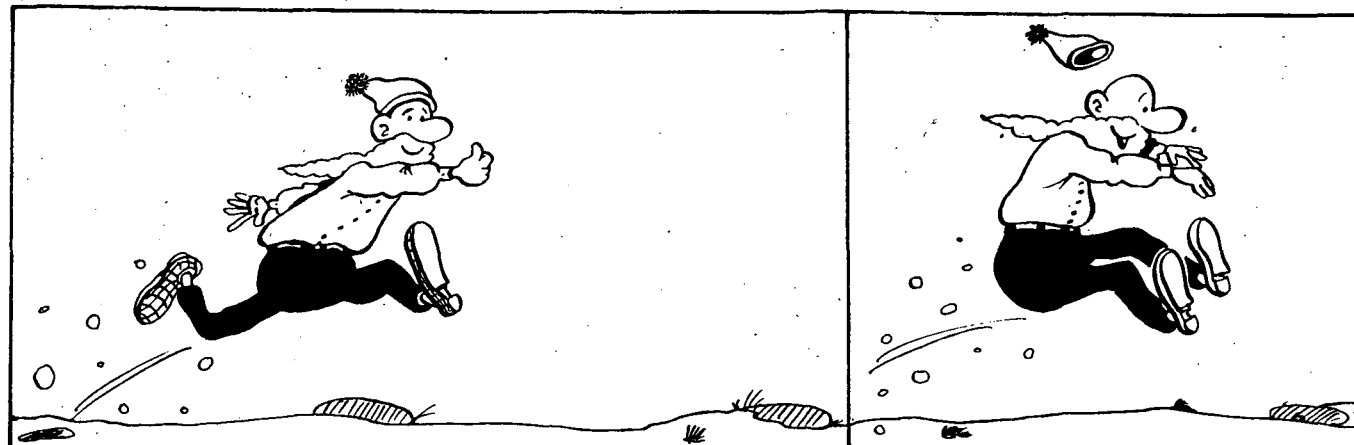
L'Eixerit

QUI DE JOVE EL GANDUL FA...

QUAN ÉS VELL NO POT MENJAR

Jesús ens parla

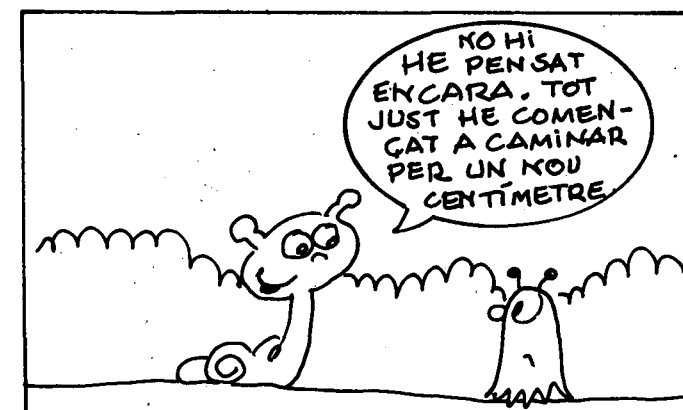
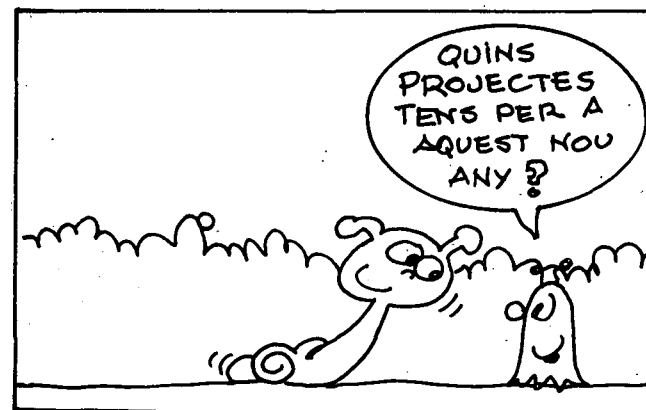
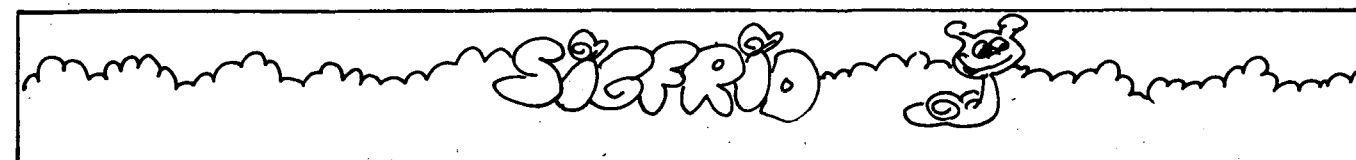
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Lluc, capítol 1, versets de l'1 al 4; capítol 4, versets del 14 al 21 (Lc 1:1-4; 4:14-21).

Reflexionem: 1. En el pròleg, sant Lluc ens dona a conèixer com va compondre el seu Evangeli. Lluc era metge; hem de suposar, doncs, que era una persona instruída. Recollí tots els escrits que corrien per les primeres comunitats cristianes sobre "fets i paraules" de Jesús que havien transmès aquells que des del principi havien vist el que Jesús feia i escoltat el que Jesús deia.

2. Després ens narra un dels primers episodis de la seva Vida Pública. Jesús ja havia dit i havia fet coses que agradaren a molta gent. Quan doncs, arriba a Natzaret on ell havia viscut, els seus convilatans tenen ganes de veure'l i d'escoltar-lo. Jesús llegeix el text d'Isaïes i diu que aquesta promesa de salvació s'acompleix en ell.

3. Déu que és Amor i ens estima, ha volgut sempre comunicar-se, parlar amb l'home. Des de sempre Déu ens parla a tots a través de la nostra consciència; però a més, després que escollí Israel com a poble seu, parlà clarament a través dels patriarques i dels profetes, i finalment en Jesucrist Nostre Senyor. Jesús, que és el Fill de Déu fet home és qui millor ens dona a conèixer Déu i amb la seva vida, mort i resurrecció realitza el fet central del seu Regne.

El Mossèn

DIUMENGE - 22

- 11.00 Signes dels temps:
El desafiament actual que presenten les sectes a la societat també interpel·la de manera directa l'Església. El repte de les sectes serà el tema sobre el qual dialogaran tres experts. Evangelí Avui: Joaquina Alemany.
- 11.30 Matinal a TV3.
- 13.00 Matí Esports: Hoquei patins.
- 14.30 Gol a gol -1-.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.25 El temps.
- 15.30 Història de Catalunya Cap. 14: "Una llarga maltempada".
- 15.45 Ballesta, les aventures de Guillem Tell -13- "La mala aliança".
- 16.10 Tarda d'aventures exòtiques: "Marxar o morir".
- 18.00 Gol a gol -2-.
- 18.15 Bàsquet:
"Taugrés-Ram Joventut".
- 20.00 Mediterrània:
"Pois, plàstics i papers".
- 20.30 Telenotícies.
- 20.55 El temps.
- 21.00 30 minuts.
- 21.30 A cor obert. (D):
"Una lluna per a un bord".
- 22.30 Gol a gol -3-.
- 23.00 Futbol americà NFL.

DILLUNS - 23

- 12.00 Universitat oberta (D).
- 13.30 Mag-Magazine.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 El temps.
- 15.10 Bona cuina.
- 15.15 Simon i Simon:
- 16.05 La guerra dels sexes. Cap. 143.
- 16.50 Universitat oberta (D):
"Fonaments de la ciència".
- 17.15 Els viatges de Tortilland.
- 17.40 Dibuixos animats.
- 18.00 Dick Turpin - 1.
- 18.45 L'ós Yogui.
- 19.10 L'illa de les papallones:
"Perduts al reef".
- 19.45 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.10 Filiprim.
- 21.15 Bona cuina.
- 21.20 The black Adder:
"La profecia".
- 22.00 Dilluns, dilluns.
- 23.00 Hotel Fawty (rep.) Cap. 11.
- 23.30 Telenotícies.

DIMARTS - 24

- 12.00 Universitat oberta (D).
- 12.30 TV3, segona vegada:
"Musical juvenil" - "30 minuts".
- 13.30 Mag-magazine.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 El temps.
- 15.10 Bona cuina.
- 15.15 Simon i Simon:
- 16.05 La guerra dels sexes - 144.
- 16.50 Universitat oberta (D):
"Estadística i informàtica".
- 17.15 Els viatges de Tortilland.
- 17.40 Dibuixos animats.
- 18.00 Diversions màgiques:
"L'odissea dels panorames".
- 18.30 Oh, Bongònia!
- 19.10 L'illa de les papallones:
- 19.45 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.10 Filiprim.
- 21.15 Bona cuina.
- 21.20 Dallas (D):
- 22.10 Crònica 3.
- 23.10 Telenotícies.

DIMECRES - 25

- 12.00 Universitat oberta (D).
- 12.30 TV3-segona vegada:
"Crònica - 3".
- 13.30 Mag-magazine.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 El temps.
- 15.10 Bona cuina.
- 15.15 Simon i Simon:
"Joc brut".
- 16.05 La guerra dels sexes - 145.
- 16.50 Universitat oberta (D):
- 17.15 Els viatges de Tortilland.
- 17.40 Dibuixos animats.
- 18.00 Dick Turpin - 2.
- 18.50 Història de Catalunya.
- 19.30 Filiprim.
- 20.00 Bàsquet:
"Nashua-F.C. Barcelona".
- 21.30 Telenotícies.
- 22.00 El temps.
- 22.05 Bona cuina.
- 22.10 Informatiu cinema.
- 22.40 Cinema 3 (D):
- 00.30 Telenotícies.
- 00.45 Motor a fons.

DIJOUS - 26

- 12.00 Universitat oberta (D).
- 12.30 TV3, segona vegada:
"Informatiu cinema"
"Mediterrània".
- 13.30 Mag-magazine.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 El temps.
- 15.10 Bona cuina.
- 15.15 Simon i Simon:
"Com un miratge".
- 16.05 La guerra dels sexes - 146.
- 16.50 Universitat oberta (D):
- 17.15 Els viatges de Tortilland.
- 17.40 Dibuixos animats.
- 18.00 Musical juvenil.
- 18.30 Cinc i acció.
- 19.45 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.10 Filiprim.
- 21.15 Bona cuina.
- 21.20 3 pics i repicó.
- 22.50 Temps de neu.
- 23.05 Esports flash.
- 00.05 Telenotícies.

DIVENDRES - 27

- 12.00 Universitat oberta (D).
- 12.30 TV3, segona vegada:
"Temps de neu/Esports flash".
- 13.30 Mag-magazine.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 El temps.
- 15.10 Bona cuina.
- 15.15 Simon i Simon (rep.):
- 16.05 La guerra dels sexes - 147.
- 16.50 Universitat oberta (D):
"Tecnologia i canvi".
- 17.15 Els viatges de Tortilland.
- 17.40 Dibuixos animats.
- 18.00 Musical.
- 18.25 Dick Turpin - 3.
- 18.45 L'ós Yogui.
- 19.10 L'illa de les papallones:
- 19.45 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.10 Filiprim.
- 21.15 Bona cuina.
- 21.20 La vida en un xip.
- 22.55 Cagney i Lacey (D):
"Cita amb violació".
- 23.55 Telenotícies.
- 00.00 Cinema de mitjanit:
"El retorn del Dr. Phibes".

DISSABTE - 28

- 10.00 Sardanes.
- 10.25 Universitat oberta (D).
- 12.25 El Rei Artur:
- 12.50 TV3, segona vegada:
"Cinc i acció".
- Oh Bongònia! - Rep.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.25 El temps.
- 15.30 Bona cuina.
- 15.30 Els Bobobops.
- 16.00 Dit i fet.
- 17.30 Bàsquet NBA.
- 19.05 La gran vall (D):
- 20.00 Futbol:
"Osasuna-Reial Madrid".
- 22.00 Telenotícies.
- 22.20 El temps.
- 22.25 Bona cuina.
- 22.30 Pel·lícula (D):
"Els nous del Brasil".

DIUMENGE - 22

- 02.25 Música golla.
- 03.25 El fugitiu:
- 04.15 Llarg-metratge:
- 06.05 Documental.
- 06.25 Jazz entre amics.
- 07.25 Llarg-metratge:
- 09.00 Informe setmanal.
- 10.00 El dia del Senyor - Santa Missa.
- 11.00 48 hores.
- 11.05 Concert.
- 12.05 Poble de Déu.
- 12.35 L'altra mirada.
- 13.35 Autopista vers el cel:
- 14.30 48 hores.
- 15.30 El temps.
- 15.35 Foolur.
- 16.00 Estrenes TV:
- 17.45 La pantera rosa.
- 18.10 Jocs de nens.
- 18.40 All.
- 19.05 La Piovra - Cap. 4.
- 20.00 A vista d'ocell.
- 20.30 48 hores.
- 21.05 A portada.
- 21.35 El temps és or.
- 22.35 Diumenge cinema:
- 00.30 48 hores.
- 00.35 Clàssics en blanc i negre:

DILLUNS - 23

- 08.00 Bon Dia.
- 08.30 Telediari Matinal.
- 09.00 Al matí.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.

- 15.30 Lovejoy.
- 16.30 La tarda.
- 17.55 Avanç Telediari.
- 18.00 Els mons de Yupi.
- 18.30 Terry i els pistolers - Ep 1.
- 19.00 Dona-li la volta.
- 19.30 De pel·lícula.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 El preu just.
- 23.00 Jutjat de Guàrdia.
- 23.20 Documents TV.
- 00.15 Telediari - 3.
- 00.35 Telesport.
- 01.05 La Nit.
- 02.00 La Comèdia:
"Divorció a la americana".

DIMARTS - 24

- 08.00 Bon dia.
- 08.30 Telediari matinal.
- 09.00 Al matí.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Lovejoy:
"El hombre del hacha".
- 16.30 La tarda.
- 17.55 Avanç telediari.
- 18.00 Els mons de Yupi.
- 18.30 El misteri de la flor màgica.
- 19.00 L'Espanya humida.
- 19.30 Entre línies.
- 20.00 Carrer tranquil.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Tariro, tariro.
- 22.20 Sessió de nit:
- 00.20 Telediari - 3.
- 00.40 Telesport.
- 00.55 Testimoni.
- 01.00 La Nit.
- 02.00 FilMOTECA del dimarts:

DIMECRES - 25

- 08.00 Bon dia.
- 08.30 Telediari matinal.
- 09.00 Al matí.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Lovejoy.
- 16.30 La tarda.
- 17.55 Avanç telediari:
- 18.00 Els mons de Yupi.
- 18.30 Els bessons Edison.
- 19.00 Circ Pop.
- 19.30 Parlant clar.
- 20.00 Vida amb Lucy.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Els imperis perduts - Cap. 4.
- 22.20 Cançó trista de Hill Street:
- 23.15 Més estrelles que en el cel.
- 00.10 Telediari - 3.
- 00.30 Telesport.
- 00.45 La Nit.
- 02.00 Reposicions TVE:

DIJOUS - 26

- 08.00 Bon dia.
- 08.30 Telediari matinal.
- 09.00 Al matí.
- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Lovejoy.
- 16.30 La tarda.
- 17.55 Avanç telediari.
- 18.00 Els mons de Yupi.
- 18.30 L'aldea de l'Arce.
- 19.00 Llagosti.
- 19.30 Amb les mans a la massa.
- 20.00 Mare i fill.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 La llei de los Angeles. Cap 39.
- 22.15 Dret a discrepar.
- 23.45 A mitja veu.
- 00.15 Telediari - 3.
- 00.35 Telesport.
- 00.50 La Nit.
- 02.00 Producció espanyola:

DIVENDRES - 27

- 08.00 Bon dia.
- 08.30 Telediari matinal.
- 09.00 Al matí.

- 13.30 3 x 4.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Lovejoy.
- 16.30 La tarda.
- 17.55 Avanç telediari.
- 18.00 Els mons de Yupi.
- 18.30 La llanterna màgica.
- 19.30 Merrie Melodies.
- 20.00 Els problemes creixen.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.00 El temps.
- 21.15 En família.
- 22.25 Divendres cinema:
"Atlantic City".
- 00.55 Telediari - 25.
- 01.15 Telesport.
- 01.30 La Nit.
- 02.00 Llarg-metratge:

DISSABTE - 28

- 04.05 Documents TV.
- 05.05 Arrels:
"Les següents generacions" - 9.
- 06.00 Documental.
- 06.15 De pel·lícula.
- 07.15 Llarg-metratge:
"El médico de Stalingrado".
- 09.00 Nova Gent.
- 10.00 Calaix de sastre.
- 13.15 Loteria.
- 13.30 Suplements - 4.
- 14.30 48 hores.
- 15.30 El temps.
- 15.30 Isidor.
- 16.00 Primera Sessió:
"Ulises".
- 17.35 Rockopop.
- 19.30 Altres pobles.
- 20.30 48 hores.
- 21.05 Informe setmanal.
- 22.15 Dissabte nit.
- 23.20 El món de Joan Lobon - 3.
- 00.20 48 hores.
- 00.25 FilMOTECA TV:
"El ladrón de Bagdad".

DIUMENGE - 22

- 9.30 Santa Missa.
- 10.30 Objectiu 92.
- 12.00 Estudi Estadi.
- 14.55 L'Informatiu Cap de Setmana.
- 15.00 Estudi Estadi.
- 18.00 Sessió de tarde:
- 20.00 L'informatiu vespre.
- 20.30 Les altres Barcelones.
- 21.00 Bye, bye, Beethoven.
- 22.45 Debar-2.
- 23.30 Futbol europeu.
- 01.00 Apuntes biogràfics.
- DILLUNS - 23**
- 13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
- 13.05 Les altres Barcelones.
- 13.30 Capítol - 151.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'Informatiu Migdia.
- 15.00 Bellesa i poder - 178.
- 15.30 Rio amarillo.
- 16.30 De pura sangre.
- 17.30 Plàstic.
- 18.30 Avanç de l'Informatiu Vespre.
- 18.35 La palmera.
- 20.00 L'Informatiu Vespre.
- 20.30 Panorama.
- 21.00 Via olímpica.
- 21.05 Cine club:
"Mamá cumple 100 años".
- 22.45 Especial musical Raimon.
- 00.00 Últimas preguntas.
- 00.30 Jazz entre amigos.

DIMARTS - 24

- 13.00 Avanç de l'Informatiu Migdia.
- 13.05 Panorama.
- 13.35 Capítol - 152.
- 14.00 Teledues.
- 14.30 L'Informatiu Migdia.
- 15.00 Bellesa i poder - 179.
- 15.30 El genio de la tierra (1).

COMENTARIS TV

ELS ACTORS I LA TELEVISIÓ

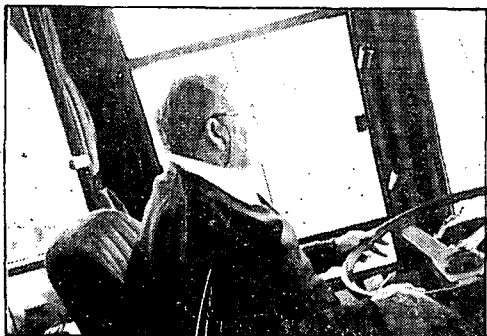
A LA VANGUARDIA del diumenge 8 de gener sortia una notícia que parlava de l'actitud que havien pres una sèrie d'actors nord-americans. Uns quants noms molt coneguts es queixaven de la quantitat intolerable de sexe i violència que apareixia a la televisió d'aquell país. Proposaven unes mesures ràpides i eficaces. Potser no estaven tots d'acord en tots els matisos, però sí en allò que és essencial: aconseguir que la televisió dels EE.UU. fos més exemplar del que ho havia estat fins el moment present. Bé, tot això és un bon motiu de reflexió per tots nosaltres. ¿Per què dic això? Doncs molt senzill: aquí encara som molt lluny d'assolir aquesta fita. És molt difícil que persones públiques com els actors que enguany treballen als nostres escenaris siguin capaços de prendre una postura tan poc "progre". De tot arreu els dirien que són uns reaccionaris. El seu prestigi estaria en joc. Abans es netejarien les mans amb tot tipus d'arguments i excuses.

Bé, oblidem els actors tan "moderns" que ens han tocat en sort i pensem quins serien els personatges veritablement públics que "donarien la cara". Penso que serien difícils de trobar. La conclusió és que hi ha encara molta demagogia, molta ignorància perquè no se sap què passa a l'estranger. Totes les nostres televisions pateixen un xarampió que ja dura molt temps i que, un dia o un altre, s'ha d'acabar. Avui, quan encara no tenim les xifres de la relació entre hores de televisió i violència al carrer o la relació entre hores de televisió i frustracions sexuals reals, sembla ser que no podem demanar res.

IGNASI BOFARULL

T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39

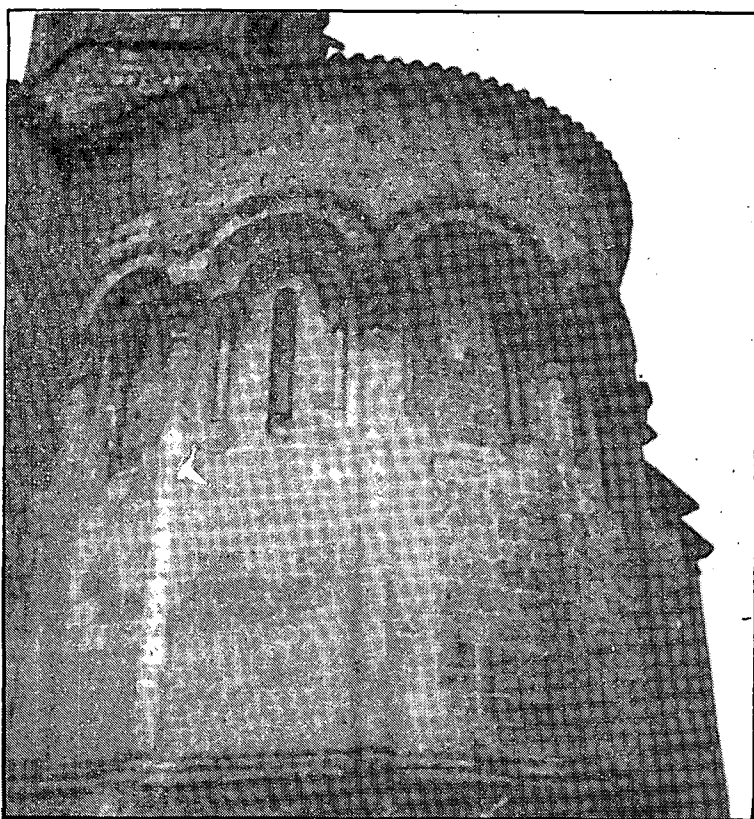
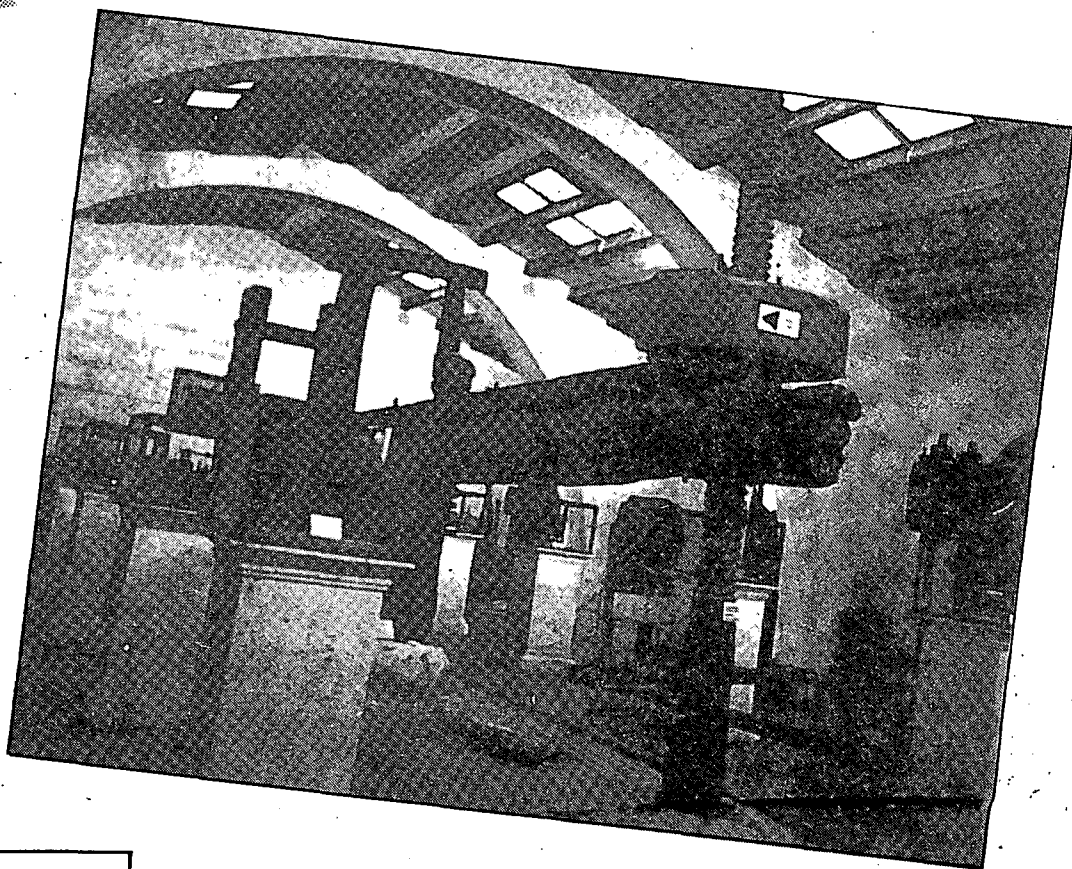

LVI VIATGE CULTURAL

29 de gener

PENEDÈS

VISITAREM: Sant Martí Sarroca (o Sant Martí de Foix). El Museu del Vi de Vilafranca i a la tarda assistirem a la representació dels Pastorets Musicals del Vendrell en el Teatre "La Lira".

Sant Martí Sarroca. Església romànica (s. XII), la primera construïda a Catalunya segons Puig i Cadafalch.

DINAREM

Restaurant:
CINTOI
Carretera Nacional 340,
Km. 278
Tel.: 66 10 25
VILAFRANCA DEL Penedès

Preu: 2.800 ptes., comprènent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant i entrada al Teatre. Per reserves de places truqueu al Tel.: 215 28 05 Sra. Montserrat. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVIS

La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.